

Malachi Martin

Az örök háború

mű a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár (PPEK)
– a magyarnyelvű keresztény irodalom tárháza – állományában.

Bővebb felvilágosításért és a könyvtárral kapcsolatos legfrissebb hírekért
látogassa meg a <http://www.ppek.hu> internetes címet.

Az örök háború

Beszélgetések Malachi Martinnal

*A volt vatikáni bennfentes, ördögűző és nagysikerű
író profetikus betekintést nyújt az új világrendbe,
a jelenlegi közel-keleti konfliktusokba
és a Katolikus Egyház válságába.
Felnyitja a szemünket.*

Impresszum

Malachi Martin
Az örök háború

A fordítás alapjául szolgáló mű:
The Eternal War
Interview with Malachi Martin
Triumph Communications

Fordította
Tóth Károly Antal

A fordítást az angol eredetivel egybevetette
Felsővályi Ákos

A lábjegyzeteket Felsővályi Ákos és Tóth Károly Antal készítették.

© Tóth Károly Antal és a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár

A könyv elektronikus változata

Ez a publikáció az azonos című füzet elektronikus változata. A füzet 2004-ban jelent meg a Triumph Communications (5334 Yonge St., Ste. 2035, Toronto, ON M2N 6M2, Kanada, www.triumphcommunications.net) kiadásában. A magyar fordítás és elektronikus kiadás a Triumph Communications engedélyével készült és az ISBN 978-963-12-2931-8 azonosítóval jelenik itt meg. A könyvet lelkipásztori célokra a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtár szabályai szerint lehet használni. Minden más jog a Triumph Communications-é, a fordítóé és a Pázmány Péter Elektronikus Könyvtaré.

Tartalomjegyzék

Impresszum.....	2
Tartalomjegyzék.....	3
Jegyzet.....	4
Köszönetnyilvánítás.....	5
Előszó.....	6
I. rész: Lehanyaglott Isten uralma.....	8
II. rész: Válságban a papság.....	23
III. rész: A királyság kulcsai.....	37

Jegyzet

Az *Örök háború* három magnószalagra vett beszélgetésnek a szövege, amelyek Malachi Martinnal, a nagyszerű íróval, egykori vatikáni bennfentessel és ördögűzővel készültek 1991-ben. Ez az második része annak a nyolc beszélgetés-sorozatnak, amelyeket Bernard Janzen kanadai újságíró és könyvkiadó Martin atya életének utolsó évtizedében rögzített. Az interjúk hangszalagon mindmáig megkaphatók a Triumph Communication kiadónál. Ott hozzáférhető e sorozat első könyve is, a *Kiforgatott katolicizmus (Catholicism Overturned)*.

Ajánlom kedves elhunyt anyósomnak, Kraszna Tányának.

†

Örök nyugodalmat adj neki, Uram,
és az örök világosság fényeskedjék neki.
Nyugodjék békében.
Ámen.

Köszönetnyilvánítás

Azoknak a személyeknek a száma, akik az évek során a Malachi Martin atya üzeneteinek rögzítését és terjesztését szolgáló monumentális tervet valamiképpen segítették, túlságosan nagy ahhoz, hogy felsoroljuk őket ezeken a lapokon. Martin atya üzeneteinek ismertté tétele oly nagy feladat volt, hogy az 1990-es évtizedben uralta a családom életét. Mindenekelőtt öt személynek szeretnék köszönetet mondani, akiknek a segítsége jelentősen hozzájárult *Az örök háború* nyomtatott formában való megjelentetéséhez. A sort néhai Steven A. Nemeth említésével kezdem, akinek bőkezű hagyatéka biztosította e könyv nyomtatásához és publikálásához szükséges anyagi alapokat. Nagylelkű adományával Robert Kendra is hozzájárult ennek a munkának a lehetővé tételéhez. Köszönet illeti Rodney Rawdingot az interjúk hanganyagának fáradhatatlan feljegyzéséért, valamint Anne Judint a könyv kéziratának lektorálásáért. Megragadom az alkalmat természetesen arra is, hogy nyilvánosan elismerésemet fejezzem ki feleségemnek, Miriamnak, aki a Triumph Communication munkájában gyakorlatilag valamennyi területen hozzájárult, hogy apostoli küldetésünk sikeres legyen. A gyermekeim is mind fokozottabb mértékben részt vesznek ebben a tevékenységben.

Bernard Janzen

Előszó

A híres emberek, mint az énekesek, filmszínészek vagy neves sportolók, általában csak rövid ideig állnak rivaldafényben. Aztán elfeledik őket. Emlékszem, egyszer egy olyan könyvet böngészttem, amely arról szólt, hogy a Hoki Liga visszavonult játékosai mivel töltik az idejüket. Ezeket az embereket mint hivatásos sportolókat a rajongók és a média valamikor igencsak elkényeztette. A könyv szerzője megállapította, hogy ezek a visszavonult hivatásos sportolók többnyire eltűntek az ismeretlenségben. Ez a jelenség kisebb mértékben más területeken is megfigyelhető. Ki emlékszik ma ókori vagy középkori kiváló üzletemberek nevére? És bár olyan neves hódítók emlékezete, mint a makedón Nagy Sándoré fennmaradt, birodalmaik már régen a porba omlottak. Ez volt a mondanivalója Shelley *Ozymandiás* című szonettjének.¹ Akár a legtöbb földi dolog, a nagy emberek világi téren született alkotásai is mulandók. Ugyanakkor az Ószövetség prófétái és az egyházatyák ma is éppoly jól ismertek, mint saját korukban voltak. E nagy emberek szavai örök igazságokra épültek, ezért azok ma éppoly helytállóak, mint amikor először kimondták őket. Az egyházatyák írásai, így Hippói Szent Ágostonéi is, éppoly érvényesek ma is, mint amikor megírták őket. A szent emberek tettei maradandóak, így Szent Jeromosé is, aki latin nyelvre fordította a Szentírást.

Bizonyos, hogy Malachi Martin atya szavai nem az első, hanem a második kategóriába tartoznak. Miközben *Az örök háború* szövegét szerkesztettem, meglepett Martin atya mondanivalójának prófétai jellege. Nagy alapossággal tárgyal olyan témákat, mint az azonos neműek házassága vagy a papság válsága, amelyek csak nemrégiben kerültek a hírrovatok élére. Előre látta az eljövendő konfliktusokat és az új világrend körvonalait. Martin atya a világ eseményeit az örök igazságok alapján elemezve megjósolta az új világrend kudarcát. Erről a világrendről azt mondta: „Ez egyedül az ember uralma, amiben nincsen áldás!” Látta azt, amit a mai világ vezetői nem képesek észrevenni, hogy Isten nélkül tartós politikai rend felépítésével kísérletezni teljesen hiábavaló.

Martin atya előre látta az Egyház mélyülő válságát, valamint a hagyományos katolicizmusért küzdő mozgalom nem szűnő életerejét is. Mindenekelőtt határozott lelki útmutatást kapunk tőle. A liberális egyházi emberekről szólva Martin atya azt mondja: „Ha valaki hitehagyó lesz, elveszti a hitét, és még csak nem is tudja, hogy elvesztette azt... Vagyis elveszítheted a hitedet, és mintha átok alatt lennél, Isten nem engedi észrevenned,

¹ Ozymandiás II. Ramszesznek, az egyik legnagyobb fáraónak másik neve. Percy Bysshe Shelley angol szonettjét Tóth Árpád fordította magyarra:

Egy messzi vándor jött, ki ős romok
Felől regélt: A pusztán szörnyű két
Nagy csonka láb áll. Arrább lágy homok
Lep egy kőarcot. Homloka setét.
A vont ajk vén parancsszóktól konok,
S vad szenvedélye még kivésve ég
A hús kövön, bár, mely véste, a kéz,
S a szív, hol dúlt e dölyf, temetve rég.
A talpkövön kevély igék sora:
„Király légy bár, jöjj és reszketve nézz:
Nevem Ozymandiás, urak ura.”
Más semmi jel. A roppant rom körül
Határtalan szélesre s hosszúra
A holt homoksík némán szétterül.

hogyan elvesztetted azt.” E szavakban figyelmeztetés rejlik mindnyájunk számára. Ha éppen azok a pásztorok veszítik el a hitüket, akiknek a helyes úton kellene tartaniuk minket, akkor meglehet, hogy mi is elveszítjük azt. Ébernek kell őriznünk hitünket a rossz szellemeknek és azok emberi szolgálóinak befolyásától. Imádkozzunk szüntelenül, tartsunk ki hitünk hagyományos tanításai és szokásai mellett, és munkálkodjunk azon, hogy minden dolog Krisztusban álljon helyre.

I. rész: Lehanyaglott Isten uralma

Bernard: Ma abban a szerencsében van részünk, hogy Malachi Martin atyával New York-i otthonában beszélgethetünk. Martin atya számtalan könyvet írt, a legújabb közülük az *E vér kulcsai*.² Most azokról a konfliktusokról fogunk beszélni, amelyek szerte a világban dühöngenek. Kezdhetjük azzal a kérdéssel, hogy miért oly nagy a konfliktusok száma? Háborúk és viszályok tombolnak a Közel-Keleten, Írországból, Közép-Amerikában, Európában és számos más helyen, ahol nem is várnánk. Még Kanadában is volt egy fegyveres összecsapás a tavaly.³ Mit gondol, mi folyik itt valójában?

Martin atya: Azt hiszem, igen könnyű megmondani, mi történik, de azonnal megérteni kissé nehezebb. Röviden erről van szó: A világ valamennyi részében, az Egyesült Államokban, Kanadában, Latin-Amerikában, Európában, Afrikában, a Közel-Keleten és a Távol-Keleten egy nagy, folyamatos változás tanúi lehetünk. Mindenütt visszavonulóban van a kereszténység. Isten uralmának, Isten törvényeinek az eszméje, úgy, ahogy azt Jézus tanította és a keresztény Egyház hagyománya megtartotta, mindenfelé gyengül. Ezekkel az eseményekkel Isten röviden ezt mondja nekünk: „Mint a nemzetek közössége bűneitek által vérrrel szennyeztétek magatokat. Az életellenes beállítottságotok vétké miatt vérrrel szennyeződtek. Kapzsiságotok bűne miatt vér szennyez titeket. Elhagytátok oltáraitam, ezért sorsotokra hagylak benneteket. És mindaddig, amíg ezen az úton jártok, a halál győzedelmeskedik rajtatok.”

Más szóval, mindaz, ami történik, valójában kiterjesztése annak, amit a Szűzanya Fatimában mondott, amiről majd később szólunk ebben a beszélgetésben. Isten megengedi, hogy a kapzsiság, a fösvénység és az emberi kegyetlenség szabadon működjön, mivel az emberiség, mint a nemzetek közössége, elhagyja Őt. Ehhez az a tény is hozzájárul, hogy a világ katolikusainak nagy része össze van zavarodva. Mélységesen tisztázatlan számukra, hogy mi a helyes és mi a helytelen. Vajon igazságos háború dúl-e a Perzsa-öbölben? Vajon helyes módon kezeljük-e Latin-Amerika gerilláit? Mit tegyünk Dél-Afrikával, amely hamarosan egy másik országgá lesz?⁴ Délkelet-Ázsiában is vannak konfliktusok. Mit tegyünk mindezekkel? Mi az Egyház útmutatása velük kapcsolatban? Nincs világos üzenet, amely a katolikusokhoz szólna. Ez bizony nehézséget jelent. Szerintem ennek az a magyarázata, hogy mindenütt, amerre nézünk, a kereszténység hanyatlóban van. Egyetlen ország sincs, ahol a kereszténység nincs visszavonulóban: ahol nem csökken a hit, nem sorvad a vallás befolyása, és nem csökken a mindennapi életben betöltött szerepe.

Ha egy ember túl sokat iszik, Isten nem küld hozzá angyalt, hogy megbüntesse, hanem hagyja, hogy addig igyon, amíg az alkohol tönkre nem teszi a szervezetét. Ha valaki

² *The Keys of This Blood: The Struggle for World Dominion between Pope John Paul II, Mikhail Gorbachev, and the Capitalist West*, Simon and Schuster, New York, 1990 ISBN 0-671-69174-0. A teljes címe magyarul: *Ennek a vérnek a kulcsai: II. János Pál pápa, Mihail Gorbacsov és a kapitalista Nyugat harca a világ fölötti uralomért.*

³ Quebec tartomány Oka kisvárosában 78 napig tartó fegyveres konfliktus robbant ki 1990-ben a mohikán indiánok és a rendőrség, később pedig a katonaság között. Egy ősi indián temetkezési helyen akartak golfpályát és luxus örökklásokat építeni. A tiltakozó indiánokhoz Kanada és az Egyesült Államok más törzseiből is csatlakoztak. Egy ember meghalt, többen megsebesültek az összecsapásokban.

⁴ Az apartheid rendszer az 1990-es évek elején, az itt készült interjú idején megszűnt, és 1994-ben általános, demokratikus választást írtak ki, melyet az Afrikai Nemzeti Kongresszus (ANC) nyert, és azóta is ők az irányító politikai erő. A többségi néger lakosság hatalomba került, de az ország gazdasági, egészségügyi, közbiztonsági állapota romlott.

kábítószert szed, Isten nem küld hozzá egy angyalt, hogy rászóljon: „Hékás, hagyd abba a kábítószer fogyasztását!” Nem, Isten hagyja, hogy működésbe lépjen a természet megtorlása. A nemzetek közösségében az emberi természet büntető tevékenysége dolgozik. Szent X. Piusz pápa egyszer az országok közötti háborúkról, világégésekről jövendölt. Kitor egy háború, és az emberek kioltják a tüzfészket. Aztán mögöttük elötör egy másik konfliktus. Az emberek ezt is elfojtják, de akkor egy újabb lángol fel, majd egy negyedik, egy ötödik és egy hatodik. Végül egy túlélő égnek emeli majd a karját, és felkiált: „Istenem, szükségünk van Rád! Szükségünk van a segítségedre!”

Bernard: Vagyis az ember magában bíz, és ez egyszerűen nem működik.

Martin atya: Nem is működhet. Nem működik, mert Isten egy Jézusnak nevezett gyermek születésével vette uralma alá a világot. És Istennek Jézus Krisztus, az Isten-ember révén kiterjesztett uralmát a népek elutasították. Nem hajlandók az Ő kedve szerint cselekedni. Nem élnek az Ő törvényei szerint. Nem terjesztik ki az Ő uralmát. Ezért Isten magukra hagyja őket. Itt tartunk ma. Ez magyarázatot ad arra, hogy mi történik körülöttünk napjainkban. Ebből a szempontból nem jó idők járnak reánk.

Bernard: Úgy tűnik, hogy az ön által leírt konfliktus Isten uralmának és az ember uralmának az ütközését jelenti.

Martin atya: Rövidlátás, sőt vakság uralkodik ebben a kérdésben. Isten nem elégszik meg azzal, hogy valamely nemzet egyénei imádják Őt. Biztos vagyok benne, hogy az Egyesült Államokban és Kanadában az emberek nagy többsége hisz Istenben, és szívében imádja Őt. De ez nem elég! Krisztusnak van egy társadalmi királysága és egy politikai királysága. Az Ő törvényeinek kell irányítaniuk a parlamenteket és a társadalmi fejlődést. De ezeket a törvényeket a kormányok többé nem tartják be. A pogányság a kormányaink révén terjed Nyugaton. De ez a tendencia jellemzi az afrikai kormányokat is, hiszen azok bennünket utánoznak. Az emberi szervezetek nem tisztelik többé Krisztus uralmát. Ezért Ő hagyja, hogy ezek a szervezetek önmagukat pusztítsák el. Mindig így cselekedett, és ezt teszi most is.

Bernard: Mit mondtak a pápák a társadalmi rendszer és Isten uralma közötti kapcsolatról?

Martin atya: Különösen a XX. század elejétől kezdődően a pápák Krisztusnak a nemzetek közössége fölötti uralmát hangsúlyozták. A nemzetek közösségéről szóló megjegyzéseik és tanításaik akkor kerültek előtérbe, amikor a nemzetek kezdtek összefogni egymással. És csak az 1900-as években találkoztak a nemzetek valódi szövetségével. A népek részben a háborúra reagáltak egymáshoz való közeledéssel. A Népszövetség az első világháború és emberek millióinak meggyilkolása után jött létre. Az Egyesült Nemzetek Szervezete a második világháborút és mintegy hetven millió ember elpusztítását követően alakult meg. Az Egyesült Nemzetek által képviselt egyezség a hidegháború idején darabokra hullott. Most a nemzeteknek egy új közössége gyűlik az ENSZ Biztonsági Tanácsa és a nemzetek növekvő kereskedelmi és politikai egysége köré. A pápák a nemzetek közösségéről egy teljesen kidolgozott tanítással szólnak. Az alapvető eszme szerint a nemzeteknek, és mindenekelőtt a nemzetek közösségének el kell ismernie Krisztust. Másként a nemzetközi rendszer működésképtelen. Nem működhet. Az emberek egyik bozóttüzből a másik bozóttüzbé, egyik tűzvészbe a másik tűzvészbe tántorognak, míg végül rájönnek, hogy egymaguk nem elegendők. Akkor talán Istenhez fordulnak. A Szűzanya megígérte, hogy egy adott pillanatban meg fog jelenni, és megmenti az emberiséget az önpusztítástól, és az lesz a

fordulópont kezdete. Ezt végjátéknak hívják. Most mi a nemzetek végjátékának a korában élünk.

Bernard: Miért hagyta el Istent az emberiség ebben a században, és miért hangsúlyozza, hogy problémáit maga is meg tudja oldani?

Martin atya: Ez több száz évvel ezelőtt kezdődött. A XVI. és XVII. század óta egy olyan embercsoport létezik, amelyik gúnyosan kijelentette: „A vallás badarság. Az égben lakó Isten eszméje üres ígéretés. Valahol a mélységben elképzelt pokol, ahol az ördög vár téged, ha bűnben haltál meg, csak babonaság. Az ember mindent megtehet! Az ég acélból készült, a föld pedig bronzból. Nekünk csak testünk van és értelmünk. Mi itt tökéletes paradicsomot építhetünk, ha megszabadulunk a vallástól, amely meggátolja az embert abban, hogy megvalósítsa a sorsát.” Ezek a gondolatok hitté, krédóvá és vallássá növekedtek azon milliók számára, akik úgy élnek, mintha Isten nem lenne.

Nem elég, ha azt mondom, „hiszek Istenben”, de nem teszel semmit ennek jegyében. Ha hiszel Krisztusban, Neki valamilyen hatással kell lennie a mindennapi életedre. Valamiképpen befolyásolnia kell közösséged, városod, országod és kormányod életét. Másként csak ámitás a kijelentésed. Ma nem ezt jelenti nekünk Isten. Most ehhez valami más is hozzáadódik. Tudjuk, hogy a világ teremtése óta Krisztussal, a Világegyetem Királyával harcban áll egy másik entitás, akit Lucifernek vagy sátánnak nevezünk. Mindaz, amit a XIX. század óta a szentektől és a pápáktól tudunk, világossá teszi számunkra, hogy korunk Krisztus és a sátán közötti kétezer esztendőes harc válságos korszaka. Ha teljesen őszinték vagyunk, azt kell mondanunk, hogy a nyilvános vagy törvényesen engedélyezett bűnök hatalmas növekedése történt. Óriási mértékben nőtt az abortuszok száma. Nagyon elterjedt a pornográfia és az életellenes beállítottság. Mindezeket a mennyiségi változásokat a sátán fokozódó tevékenységének kell tulajdonítani. A magánkinyilatkoztatásokból, a pápák és szentek által mondottakból nyert tudásunk szerint a sátán emberi nem fölötti győzelmének utolsó napjait éljük. Ezek győzelmének utolsó napjai, mielőtt a Szűzanya eljön, és a mi Urunk, Jézus Krisztus a szavával elpusztítja őt. És a Szűzanya már félúton megállítja Lucifert, hiszen az Ő hatalma közvetlenül a Fiáé után következik. Azt hiszem, Lucifer és Mária, Isten Anyja közötti nagy harc válságos pontig való fokozódásának a szemtanúi vagyunk.

Bernard: Mindezek a konfliktusok, amelyek áthatják a világot, részei a Lucifer és Krisztus közötti kozmikus csatának.

Martin atya: Így van! A második világháborúban Hitler a felperzselt föld taktikáját alkalmazta, amikor kiűzték az általa elfoglalt francia, belga, holland, vagy éppenséggel német területekről, és a berlini kis bunkerébe húzódott vissza. Felégetett, elpusztított, megölt mindent, mint Szaddám Husszein tette Kuvaitban. Az ördög jelenlegi tevékenysége is a felperzselt föld taktikájából következik. Tudja, hogy már közel a vég. Tudja, hogy csak annyit képes megszerezni, amennyit most birtokba vesz. Hasonlít azokhoz az irakiakhoz, akik zsákmánnyal megrakott teherautókon menekültek Kuvaitból. A legtöbbjüknek nem sikerült megúsznia, mert útközben elfogták őket az amerikai csapatok. A sátán, mielőtt lejár az ideje és véget ér a hatalma, annyi lelket igyekszik magával vinni, amennyit csak tud. Akkor a világ majd visszatér Krisztus imádatához.

Ezeket a gondolatokat a nem keresztények értelme, de sok katolikus is képtelen felfogni. Még csak elgondolkodni sem tudnak ezekről a dolgokról, mert gyakorlatilag eltűnt a sátán létezésébe vetett hit. Pedig hinned kell a sátán létében, mert másként nem vagy katolikus. Számptalan püspök, pap és apáca nem hisz az ördögben. Csak nevetnek rajta, és pontosan az

ellenkezőjét tanítják. Vannak olyan katekizmusok, amelyek szerint ez egy meseszerű elképzelés, amit az ember régen elfogadott, de ma már tudjuk, hogy a sátánt magunk agyaltuk ki. Amivel ezen a téren bírunk, azok a jenki imperializmus és kapitalizmus által létrehozott bűnös szervezetek. De mi a helyzet a bűnre csábító ördög eszméjével, akinek azt mondd, „Igen, megszegem Isten törvényét”? Ezt többé nem fogadjuk el. Az az állítás, hogy a sátán nem létezik, minden idők legjobb propaganda-fogása. Melyik kém nem lenne boldog, ha nem létezőnek tartaná, és így biztonságban folytathatná tovább a tevékenységét?

Napjainkban nem lehetne csak úgy bemenni a Kanadai Parlamentbe, és azt mondani: „Hallgassatok ide! Tény, hogy a sátán ott munkálkodik köztetek!” Ha ezt tennéd, csak nevetnének rajtad. Ugyanígy reagálna az Egyesült Államok Kongresszusa, a Brit Parlament vagy a Francia Nemzetgyűlés is. Még azt se mondanák, amit az athéniak mondtak Szent Pálnak: „Erről majd máskor fogunk beszélni.”⁵ Azt mondanák: „Mi soha nem beszélünk erről a témáról. Ne hívjátok meg többé azt az embert.” A probléma a hitetlenség. Ez megint csak a Fatimai Miasszonyunk⁶ könnyeihez kapcsolódik, amelyeket a világ hitetlensége okozta pusztulása miatt ontott. Azt is el kell mondanunk, hogy világszerte találunk olyan férfiakat és nőket, akik Lucifer uralmának a kiterjesztését szolgálják. Tudja-e Bernard, hogy csak az Egyesült Államokban nyolcezer sátánista gyülekezet működik? Nyolcezer! Lucifer követői nem csupán a tudatlan emberek. Vannak közöttük ügynökök, ügyvédek, orvosok, építészek, papok, apácák, püspökök, még bíborosok is. A sátánt imádják, aki szerintük ennek a világnak a hercege. A helyzet igen súlyos, és a sátán uralma már reánk nehezedik. Az aggodalom, amit számtalan jó katolikus püspök, pap és világi ember érez, abból származik, hogy tudják: a csata iszonyatos pusztítást hoz számukra. Nyomorúságunkban jelenleg semmi reményünk nincs valamiféle fordulatra. Minden fekete, aszályos és kopár.

Bernard: A Közel-Kelettől kiindulva vessünk egy pillantást a geopolitikai helyzetre.

Martin atya: A Közel-Kelet rendkívül sajátos eset, és érdeklődésünk most oda összpontosul. Első pillantásra (látszólag) a kép így néz ki: Van egy Szaddám Husszein et-Tikriti nevű ember, egy gyilkos és orgyilkos, aki csaknem húsz éve Bagdad diktátora. A legkorábbi foglalkozásaként orgyilkos volt. Felbérelt orgyilkos! Ez az ember amorális. Személyesen elkövetett szörnyű bűnökben vétkes, valamint abban is, hogy egy Hitlerével vetekedő, Gestapóval is kiegészített rendszert hozott létre. Szaddám 125.000 tagot számláló titkosrendőrségét Muhabbarattának hívják. Alkalmazottai szoros megfigyelés alatt tartották az irakiakat, és a rendszer bírálóját meggyilkolták. Ez az ember lerohanta Kuvaitot⁷, megerőszakolta, kirabolta, megnyúzta, számos lakóját meggyilkolta, majd azt állította, hogy ez a terület mindig is Irakhoz tartozott, ami hazugság. Kuvait soha nem volt az Ottomán Birodalom része, és 1756 óta független állam. Szaddám olyan, mint a sátán, akit Jézus „nagy hazudozónak” és „nagy gyilkosnak” nevezett⁸. A viselkedése valóban sátáni. Az más kérdés, hogy formailag sátánista-e vagy sem.

Kuvait Nagy-Britanniának fontos barátja és szövetségese. A brit államkincstárban levő pénz jelentős része kuvaiti pénz. A britek rá vannak erre utalva. Mi a kuvaiti és a szaúd-arábiai olajra vagyunk utalva. Nem volt kétséges, hogy Szaddám végül Szaúd-Arábia ellen indul. Ezért mi gyorsan odaküldtünk egy expedíciós haderőt, amit az elkövetkező négy-öt

⁵ Lásd ApCsel 17,32.

⁶ Fátima portugáliai városka, amelynek közelében a Szűzanya 1917. május 13. és október 13. között hatszor jelent meg három gyermeknek. Egyikük Lúcia volt, aki apáca lett, és sokáig élt. A kapott fontos üzeneteket főleg ő közvetítette a világnak és az Egyháznak. A Szent Szűz neki később még kétszer megjelent.

⁷ Ez 1990. augusztus 2-án történt.

⁸ Lásd Jn 8,44.

hónapban megerősítettünk, majd 1990 novemberére támadó haderővé fejlesztettünk. A Biztonsági Tanács tizenkét szavazatával 1991. január 15-én háborút indítottunk. Szaddám hadseregét száz óra alatt legyőztük. Miért tettük ezt? Az emberek azt mondják: „Szaddám Husszein mohó volt, és meg kellett állítanunk.” Nos, ez nem egészen így van. A kínaiak nagyon mohók Tibettel szemben, olyannyira, hogy egymillió tibetit megölték, egy másik milliót pedig száműzetésbe kergettek. Ennek ellenére továbbra is Kína nagy barátai maradunk. Még csak nem is tiltakoztunk tetteik miatt. Gorbacsov visszautasította, hogy függetlenséget adjon a Balti államoknak. Gyilkolta a polgáraikat. Mi nem emeltünk kifogást ellene, vagy tettünk bármit is emiatt. Olyasmiket mondtunk, hogy „Ez nem kóser. Nem tisztességes és nem helyes.” De ez nagyon távol áll egy expedíciós hadsereg küldésétől. Még attól is messze van, hogy egy képviselőnket odaküldjük a litvánokhoz, az észtekhez és a lettekhez, hogy azt mondja nekik: „Veletek vagyunk”! Hogy miért? Hát mert mindnyájan Gorbacsov barátai vagyunk. Vagy amikor az oroszok megrohanták Afganisztánt, senki nem állt fel, hogy rájuk parancsoljon: „Távozzatok innen, mert különben...!” Vajon miért nem? Mert létfontosságú érdekeink erre nem készítették minket – mondták nekünk. Az indonéz kormány az utóbbi tizenöt évben Kelet-Timor⁹ lakosait gyilkolja. Tudjuk jól, hogy ez népirtás. Mindenki tudja, de semmi nem történik ellene. A líbiai Kadhafi ezredes rakétákkal, gázzal, bombákkal, a katonaság szuronyaival, nyomorgatta Csád népét. Ezreket ölt meg, de nem küldtünk expedíciós haderőt oda. Mi nem teszünk jót erkölcsi alapon. Csak létfontosságú érdekből cselekszünk.¹⁰

Bernard: Vagyis érdekeinket egyedül anyagi szempontok határozzák meg.

Martin atya: Igen, de ehhez adódik még egy tényező. Az, aminek eszméjével George Bush az új világrend néven ismertetett meg minket. Ezt fogalmazzuk így: egy olyan fajta diktátor, mint Szaddám Husszein nem illik bele az új világrendbe. El kell őt távolítani. Nem azért, mert igazságtalan volt, mert kirabolta Kuvaitot, mert embereket ölt, mert saját népét börtönbe záratta, hanem azért, mert nem illene bele az új világrend általános tervébe. Ezért vannak ott a csapataink.

Ne felejtse el, hogy az új világrend építői csak két nagyobb akadályba ütköznek, és ezek a kereszténység és az iszlám. A kereszténység immár fel van túrva és át van lyuggatva. Az egy meggyengült építmény. Nincs politikai befolyása, se hadserege, és többé valódi kulturális befolyása sincs. Ezért már csak egy intézménynek tekintik. Az iszlám az más. Algériától Indonéziáig nyolcszázmillió muzulmán él. Eddig irredenták voltak, vagyis nem kívántak megváltozni. Minket elutasítottak mint hitetleneket. Mindmáig bűnösöknek és tisztátalanoknak tartanak minket. Ezt meg kell változtatni, ha a nemzeteket összefogó új világrend jönne létre, különösen azoknál a közel-keleti nemzeteknél, akik olajjal bírnak. A kőolaj létfontosságú a világ gazdaság számára. Egyszer majd a tudósok felfedeznek egy másfajta energiaforrást, de jelenleg az olajtól függünk. Ezért azt gondolom, hogy Szaddám Husszein lehetőséget adott az új világrend építői számára, hogy beszivárogijanak az iszlámba. Ez az első eset, hogy a szaúdiak megengedik egy idegen hadtest jelenlétét országukban. Ezzel idegen szokások gyakorlását engedélyezték. A nőknek nem kell fátylat viselniük. Még a hadseregben is harcolhatnak. Ez a muzulmánok számára iszonyatos volt. Szaúd-Arábia bizonyos részein némely ilyen szokás miatt megölték volna az elkövetőjét. Ez most

⁹ A délkelet-ázsiai Timor sziget keleti része a XVII. századtól portugál gyarmat volt. 1975-ben kikiáltották a függetlenségét, de egy héten belül megszállta Indonézia. Teljes függetlenségét 2002-ben nyerte el.

¹⁰ Ez történt a magyar 1956-os forradalom és szabadságharc esetén is. Hiába vártunk igazságos ügyünkben segítséget a Nyugattól. Csak menekültjeink befogadásában segítettek, amely még jobban gyengítette hazánkat, de erősítette a befogadó országokat.

változóban van. Megkezdődött az iszlámnak azzal a céllal történő átformálása, hogy a muzulmánokat integrálják az új világrendbe.

Bernard: Vagyis az iszlám liberalizálása folyik, ahogy a keresztény vallás liberalizálása is megtörtént.

Martin atya: Így van! Az iszlámot az új világrend eszméi értelmében akarják átformálni.

Bernard: Beszéljünk egy keveset az új világrendről. Mik az új világrend legfontosabb vonásai?

Martin atya: Az új világrend első jellegzetessége az, hogy a hatalom közösségére épül. Az első világháború után megpróbáltunk egy hatalmi egyensúlyt kialakítani, de nem sikerült. Hitler, Mussolini és Tojo uralomra jutva kirobbantották a második világháborút. A második világháború végén azt remélték, hogy az Egyesült Államok és a Szovjetunió között kialakult erőegyensúly megőrzi a békét. Ez a Szovjetunió jellege miatt nem működött. Most arra a nagyon ősi gondolatra jutottunk, hogy a béke kulcsa nem a hatalmi egyensúly, hanem a hatalom közössége. És bár nem mi vagyunk ennek első elgondolói, ez az első eset, hogy a hatalom közösségével bírnak. 1990 őszén a nemzetek túlnyomó többsége arra szövetkezett, hogy katonai akciót szervezzenek egy agresszor megdöntésére. Az 1940-es és 50-es években élő emberek nem hitték volna, hogy ez lehetséges. Vagyis eddig ilyen soha nem történt. Most emberekkel, anyaggal és pénzzel mintegy ötven ország vett részt ebben a hadjáratban. Ehhez hasonló erkölcsi egyetértés korábban nem létezett. Ez a hatalom egyfajta közössége. A részt vevő államok közös megegyezéssel módszeresen eltiportak egy agresszort. Amikor Gorbacsov Helsinkiben Bush elnökkel találkozott, azt mondta: egyetlen ország sem engedheti meg magának, hogy kizárólagos vezető szerepe legyen. Most a vezetést a hatalom közössége által gyakorolják. Szaddám nem élhette túl ennek erkölcsi konszenzusát. A hatalom közössége egy olyan egyetértésen nyugszik, amely közösen áll szemben mindenkivel, aki megzavarja a nemzetek társadalmának létező elrendezését. Lennie kell egy olyan országnak, mint amilyen az Egyesült Államok, amely rendelkezik annyi katonai erővel és gazdasági befolyással, hogy végrehajtsa a hatalom közösségének a határozatait. Ennek demokratikus szelleme kell legyen, és ne azért vonuljon be egy országba, hogy ott átvegye a hatalmat, hanem hogy megszabadítsa azt az antidemokratikus és az egész közösségnek kárt okozó uralkodóktól. Az új világrend nem az amerikai, az orosz, az európai vagy valamely más ország vezető szerepére épül, hanem az országok közösségére, mert mindnyájan egy családot alkotunk.

Az új világrend második jellegzetessége, hogy gazdasági egységen alapszik. Az 1800-as években az Egyesült Államoknak nem volt szüksége kereskedelemre. Magában is létezni tudott. Britannia, kis sziget lévén, rászorult a kereskedelemre, de mi nem. Ma, az Egyesült Államokat is beleértve, nincs olyan ország, amelyik meglenne kereskedelem nélkül. Ha nem kereskedünk, a gazdaságunk már a jövő héten elsüllyed a hullámokban. Ahhoz, hogy éljünk, exportálnunk és importálnunk kell. Nem mi vagyunk az egyetlen állam, amelyiknek kereskednie kell. Ez minden államra érvényes. Két ország állt ellen sokáig a nyugati kapitalizmusnak. Az egyik Kuba volt, amelyet Fidel Castro, „a karibi Robin Hood” vezetett, a másik Albánia volt, „az Adriai-tenger remeterákja”. Nekik nem volt semmi közük hozzánk. Most mindketten kereskedelemért kiáltoznak, és tudják, hogy nem létezhetnek nélküle. Egyetlen nemzet sem élhet nélküle. Ez pénzt jelent. Kapitalizmust. Az országok közötti barátságos viszonyt jelenti. Akár tudjuk, akár nem, mindenkinek bizonyos szabályok szerint

kell játszania. A helyzet az Általános Vámtarifa és Kereskedelmi Egyezmény (GATT = General Agreement of Tariffs and Trade¹¹) megalakulásával érett meg. A világ országainak többsége rövidesen egy új egyezményt köt egymással. Az egyezmény értelmében egyetlen állam sem importálhat vagy exportálhat, amíg nem alkalmazkodik egy nemzetközi bizottság által előírt szabályokhoz. Ez nem kizárólag amerikai, orosz vagy európai bizottság lesz, hanem transznacionális jelleggel bír majd. A világ egyetlen gazdasági rendszerébe leszünk bezárva. Megmondják majd nekünk, hogy mennyit importálhatunk és mennyit exportálhatunk, valamint, hogy mit nem importálhatunk és mit nem exportálhatunk, és mennyit számíthatunk fel azért, amit exportálunk. Ezáltal elveszítünk bizonyos gazdasági előjogokat. Így létrejön a világ egyetlen és egységes gazdasági rendszere.

Aztán ott van még a pénz nyers tényezője. Az új világrend harmadik jellegzetességét az egész világra kiterjedő egységes pénzügyi rendszer jelenti. A magához és az énhozzám hasonló emberek többsége nem egészen fogja fel a világ pénzügyi folyamatainak a méreteit. Én nem tudok dollár milliárdokban számolni. Még egy millió dollárban sem. Nekem soha nem volt egymillióm. Nem is akarok magamnak egy milliót. A dollár milliárdokban való számolás meghaladja a képzeletet. Mégis, a világ pénzpiacain, mondjuk Szingapúrban, Tokióban, Rómában, Düsseldorfban, Párizsban vagy New York-ban vannak emberek, akik minden nap több tízmilliárd dollárnyi értékű pénzügyi tranzakciókat bonyolítanak le. Ezek nagyon gazdag, de nem rossz emberek. És olyan emberek, akiknek transznacionális érdekeik vannak. Fájuk van Malajziában, gumijuk Brazíliában, aranyuk Dél-Afrikában, másutt pedig kukoricájuk, autóik, gépkocsialkatrészeik és elektronikus berendezéseik. Mindenütt vannak érdekeik! Ezek transznacionális emberek. Amerikaiak, kínaiak, oroszok, brazilaiak, franciák és így tovább, de elveszítették nemzeti identitásukat. Persze kétségtelenül valamelyik állam polgárai, de semmi lojalitás nincs bennük valamely ország iránt, mert mindenütt vannak érdekeik. Ők irányítják a tőke és a beruházási javak mindennapi áramlását. És egyetlen ország sem létezhet a tőke és a beruházási javak ezen áramlása nélkül. Végül is ők döntenek el, mikor történjen egy recesszió. Vagy hogy mikor legyen válság. Végső soron ők döntenek egy kormány fennmaradásáról vagy bukásáról, mivel a kormánynak ki kell fizetnie a számláit. Az ő pénzük nem készpénz. Csak papíron van. „Hamis pénz”, de valódi vagy. A tőke és a beruházási javak ilyen áramlása azt jelenti, hogy immár ránk is érvényesek az egész világra kiterjedő egyetlen pénzügyi rendszer mechanizmusai. Az új világrend végül is a hatalom hajtóerején: a pénzen alapul. Ahogy Rothschild évszázadokkal korábban mondta: „Engem nem érdekel, miféle kormányzati formájuk van, csak hagyják, hogy a pénzük ura legyek.” A pénz a kulcsa mindennek.

Az új világrendnek végül még egy jellegzetességére kell rámutatnunk. Istennek nincs helye benne. Isten törvényei ott nem érvényesek. Nem az erkölcsön vagy az erkölcstelenségen alapul. A pénzre épül és a vele járó istenekre: a kapzsiságra, az önzésre és a könnyörtelenségre. „Mezítláb vagy? Cipőt készítek neked, és az húsz dollárodba kerül. Nincs húsz dollárod? Sajnálom, haver, akkor mezítláb fogsz járni. Búzát termelek, és csecsemőtápszert készítek. Neked négy gyermeked van, akiknek szüksége van rá. Ez neked mintegy negyven dollárodba kerül havonta. Nincs negyven dollárod? Sajnálom, akkor a gyermekeid éhezni fognak.” A rendszer a profitra épül. Ez amorális. A rendszer a kapitalistától függ. Ha neki nincs erkölce, akkor a moralitás hiányzik a rendszerből. Ez sok katolikusnak rendkívül nehezen felfogható kérdés, különösen az amerikaiak, de a kanadaiak és a britek számára is. Az emberek azt mondják: „Az Egyház maradjon távol a politikától. A pápa ne beszéljen politikáról. A pap üljön a sekrestyében, vagy álljon a szószéken, de

¹¹ Huszonhárom ország alakította meg 1947-ben. Ma több mint száz tagja van. A GATT az ENSZ szakosított szervezete.

tartsátok távol őket a politikai szavazófülkéktől. Ennek a gondolatnak az a lényege, hogy amit az Egyház mond, annak nincs helye a szekuláris (világi) rendszerben. A közterekre egy íratlan szabály érvényes: „Csak semmit a vallásról!” Pedig Isten megköveteli, hogy minden, amit az ember tesz, különösen közösségben, azt az Ő szabályai uralják. Mára Istent eltávolították a közterekről. Mindnyájan tudjuk ezt! Ezért ez az új világrend nem egyezik Isten akaratával. A jelenlegi pápa¹² kitartóan ismétli: „Nem sikerülhet. Ez majd kiderül.” És a szemünk előtt ki is derül. Nézzük a múlt esztendőit. Amint a berlini fal leomlott, azt gondoltuk, hogy a Szovjetunió keleti csatlós országai hirtelen szabadokká lesznek, és Gorbacsovnak kapitalista álmai támadnak. Mi élelmet és hiteket adtunk az oroszoknak, és Gorbacsov a nyugati világban mindenki számára „Gorbi, Gorbi, Gorbi” lett. Az emberek kacagtak volna arra a gondolatra, hogy egy évvel később háromnegyed millió ember fog harcolni a Közel-Keleten. És íme, ez történt. Mára Szaddám Husszeint legyőztük, és azt gondoljuk, hogy minden kitűnően fog menni. De várjon hat hónapot, Bernard, és akkorra egy újabb bozóttűz lesz valahol. Majd megint odarohanunk, hogy azt is eloltsuk. Ez az új világrend nem lehet sikeres, mert a kapzsiság, a fukarság, az önzés és az uralomvágy istenei uralják. Ez humanizmus Isten nélkül. Az új világrend urai ott ülnek a díszemelőnyen, parancsokat osztogatnak, mögöttük pedig ott van a sátán láthatatlan vigyorgó pofája.

Bernard: A pénz emberei szüntelenül a népességnek és a családok méreteinek a korlátozásáról beszélnek.

Martin atya: Ez a különös elv valójában nem más, mint a nagy halálvágy. Démoni energia, amellyel a világ most működik. „Korlátozd a népességet, mert ha így teszel, kevesebb kiadásod lesz, és sokkal könnyebben irányíthatod és ellenőrzésed alatt tarthatod majd az embereket. Négy millió embert hagyunk meg Kenyában az idén, hárommilliót pedig egy másik országban, mert ez gazdasági szempontból előnyös, a népességnek ez a nagysága ugyanis kevesebb külföldi segítséget igényel. Sokkal nagyobb hatékonysággal tudjuk kezelni ezt a demográfiai helyzetet. A népességük növekedése képessé tehetné őket, hogy prosperáljanak és pénzt keressenek, amit mi magunknak akarunk kisajátítani. Ezenkívül nem akarjuk, hogy azon népek lakossága növekedjen, amelyek szembeszállhatnának azzal a rendszerrel, amelyet mi alkalmazunk.” Ez a gondolkodás húzódik meg a népesség csökkentésének az elve mögött. A rendszerünk szervezői nem tudják végrehajtani teendőiket, hacsak nem az iskolás gyermekekkel kezdik. Ezért gyűlölnék minden nevelést, amely nincs az ellenőrzésük alatt. Mind az Egyesült Államokban, mind Kanadában az oktatási rendszer teljes mértékben szekuláris. Az új világrendszer eszméje a sátán agyában született. Minden sugallata sátáni, mert egy Isten nélküli világrendszer.

A sátán új világrendje végül is a Szentháromság jelenlétének a megszüntetését jelenti. Úgy vélik, hogy az emberi család mintája Isten családja: az Atyaisten, a Fiúisten, valamint a Szentlélek közöttük levő szeretete. Ez az az égi kép, amelynek mására a földi családnak is épülnie kellene. A férfi és a nő szövetséget köt Isten előtt, melyben Isten törvényeivel egyezően gyermekeket hoznak a világra. A kereszténység arra tanítja az embereket, hogy az isteni parancsot követve családot alkossanak és neveljenek. A Szentháromságot a kegyelem, a vallási dogmák, a mi Urunk, Miasszonyunk és a keresztény kinyilatkoztatások egész sora tartotta fenn a földön. Mára mindezt felszámolták. Ha szekularizálni tudod az oktatást, és ily módon életük minden vallásos jelentésétől megfosztod a gyermekeket, a válást nagyon könnyűvé teszed, és engedélyezed a homoszexuálisok házasságát, hogy a férfi és a nő közötti házasság csak az egyik alternatíva legyen, akkor a házasság eszméje szétrombolásának útján

¹² II. János Pál.

haladsz. Ez azt jelenti, hogy a Szentháromság mint működő egység eltűnik az emberi fajból. Azt jelenti, hogy a Szentháromság nincs többé az emberek szívében. Nincs az életükben, és a házasságukban sem. A sátán utolsó ötlete az, hogy az emberi fajt az egyenlőség lapos társadalmi szintjére vezesse, hogy a Szentháromság nélkül egyenlők legyenek nyomorukban. Ez a magyarázata annak, hogy az új világrend miért nem akar sem keresztény oktatást és nevelést, sem pedig keresztény házasságot. Ez magyarázza azt is, hogy miért támogatja alternatív életstílusoként a homoszexuális életmódot, és miért ad minden lehetséges módon jogokat a homoszexuálisoknak. Leszbikus szülőket akarunk. Megengedjük a magzaton végzett kísérleteket. El tudja képzelni a marylandi laboratórium jég szekrényében tartott harminc embrió szenvedését? Mindezek az embriók, akiket élve bebörtönöztek és ott tartanak, emberi lelkek. Képzeld az örömet, amelyet ez a helyzet ad a sátánnak! Azokat a lelkeket nem érintheti a keresztelés. Ha nem válnak be egy kísérlet során, egy szike megforgatásával elpusztíthatók. Gondoljuk meg, milyen megszenteltség ez nekünk, katolikusoknak! Ez a Krisztustól eredetileg eltervezett emberi család elpusztítása. Ezért a Szentháromság kitörlik a földről, és a sátán győzelmet ül Jézus fölött. Érvényteleníti a Golgotát. Eltörli a megváltást, és összeírja azokat az embereket, akik nem juthatnak be a mennybe.

Nyomatékosan hangsúlyozom azonban a lényeget: mindez semmiképpen nem sikerülhet. Erre Isten nem adhatja áldását. Ez mind további és további és további nehézségekhez vezet. Valamennyien azt gondoltuk, hogy minden jól ment, hiszen Gorbacsov olyan lett, mint mi, és a Szovjetunió felhagyott a Nyugattal való szembenállásával. Aztán jött az öbölháború¹³. Most béke van, és mindenki azt fogja mondani: Megoldottuk a problémát, és minden jól van.” Nem, nem oldottunk meg semmit! Egy újabb bozóttűz várható. Az égő gyufa már a gyújtózsínórhoz közeledik. A tűz fellobban, és rohanunk majd, hogy eloltsuk. És azt fogjuk mondani: „Ezzel vége ezeknek a konfliktusoknak.” Nem lesz vége! A béke újból szétfoszlik majd. Miért? Isten megengedi, hogy felőröljenek minket azok a megtorlások, amik az emberi fajba be vannak építve.

Szent Ágoston mondta: „Magadnak teremtettél minket, Uram, s nyugtalan a szívünk, míg csak el nem pihen Benned.”

Bernard: Gorbacsovot említette. Mi a szerepe Oroszországnak mindezekben a problémákban, valamint a szaporodó konfliktusok forgatókönyvében?

Martin atya: Ha az igazság fényében és a nyers valóságban akarjuk Gorbacsov esetét megnézni, Miasszonyunkról és Fatimáról kell beszélünk. Gorbacsov geopolitikai stratégiáját megvizsgálva, csak csodálhatjuk ügyességét. Ez az ember egyike egész történelmünk legtehetségesebb geopolitikusainak. Mi a „béke emberének” is neveztük, és Béke Nobel-díjat adtunk neki. Ott láthattuk őt a Time Magazine címlapján.¹⁴ Ő, ez egy csodálatos ember! Csodás ösztönösséggel tudja eladni magát¹⁵ és építeni arcélét a különböző országokban. Mégis, ha az Egyház szempontjából nézzük meg őt, az egyedüli biztos szavakat Miasszonyunk mondta róla. A Fatimai Szűzanya nagyon világosan beszélt Oroszországról. Azt mondta, hogy a Gorbacsov által most uralt ország hibái mindenfelé el fognak terjedni, hacsak bizonyos feltételek nem teljesülnek. Nem teljesítettük a feltételeket. Az 1960-as év pápájáról, a jó XXIII. Jánosról feltételezték, hogy teljesíti azokat a feltételeket. Saját

¹³ A nyugati szövetségesek és az iraki haderő közötti úgynevezett öbölháború 1991. január 16-tól február 28-ig tartott.

¹⁴ Az 1988. január 4-i címlapon szerepelt, mint az „Év embere”. (Érdekességként jegyezzük meg, hogy az 1957. január 7-i címlapon a „Magyar szabadságharcos” volt az „Év embere”.)

¹⁵ Az angol eredetiben *public relations*, rövidítve: PR. (Magyarul kb. kapcsolatszervezés, propaganda.)

indítékok miatt nem teljesítette. Miasszonyunk évekkel azelőtt azt mondta, hogy ha az emberek nem teljesítik utasítását¹⁶, annak bizonyos következményei lesznek. Először is: hitetlenség uralkodik majd. A hit visszahúzódik. Isten visszavonja kegyelmét a keresztényektől és a világtól. Másodszor: A világot olyan katasztrófák sújtják majd, amelyeket még nem látott soha. Mint Oroszország legerősebb embere, Gorbacsov kulcsszerepet játszik ezekben a próféciákban. Fatima titka, hogy Gorbacsov, ez az ember, aki Káin jelét, a gyilkosét viseli a homlokán, Isten választásából Oroszország sorsának előhírnöke. Isten tervének e ténye előtt fejet kell hajtánunk. Ez teljesen önkényesnek tűnik, de Isten azt tesz, amit akar, hiszen Ő Isten. Isten tervében a megmentés nem Nyugatról érkezik a mi bombázóink szárnyain. Nem a mi csodálatos repülőgépeink és harcosaink fogják elhozni. Ott nincsen megváltás. A megváltás keletről érkezik majd. Nem azért fog eljönni, mert Gorbacsov kereszténnyé válik, vagy élt vasal a nadrágjába, és elfogadja a kapitalizmust. Egyébként egyiket sem fogja cselekedni. Azért jön majd, mert Isten Oroszországot választotta annak a helynek, ahol az első nagy változás végbemegy, és ez tanulságául szolgál a világnak. Isten terve nem azért fog sikerülni, mert ez a föld Oroszország, hanem mert Ő úgy választott, hogy az utolsó pillanatban megtéríti Oroszországot a végső összeomlás előtt, amely mindnyájunkat el fog nyelni. Hogy miért választotta Isten Oroszországot? Nem tudom. Meg akarom-e kérdezni Istent erről? Nem! Soha nem kérdezel valakit, aki abszolút hatalommal bír. Nem tudjuk biztosan, hogy Isten miért választotta Oroszországot, de én azt gyanítom, hogy – az ország vezetői kivételével – az orosz alázatos, hívő nép. Mi itt Nyugaton kövérre híztunk a materializmustól. Kényelmesek vagyunk. Mint az elhízott macskák. Olyan életmódunk van, amilyenre az egész világ vágyik. A mi bűneink olyanoknak a bűnei, akiknek egyáltalán nem is kell vétkezniük. Nincs szükségünk arra, hogy bünt kövessünk el. A világ más részeihez viszonyítva olyan jól élünk, hogy megengedjük magunknak azt a luxust, hogy új utakon találjunk rá Istenre. És mégse tesszük. Megfeledkeztünk Istenről. Inkább mélyebbre süllyedtünk vétkeinkbe: érzékiségünkbe és materializmusunkba. Isten Oroszországot választotta, mert ez az az út, amit választott a világ megmentésére, és hogy még egyszer létrehozza Krisztus királyságát és Isten uralmát az emberek között. Gorbacsovot ebben az összefüggésben kell megérteni. Egyébként ha értelemmel kísérelsz meg eljutni Gorbacsovhoz, ő megmagyarázhatatlan marad. Nem lehet megmagyarázni, miként lett ez az ember sikeres, és miért kezeljük őt a barátunkként? A barátunknak tekintjük, függetlenül attól, hogy mit cselekedett. Grúzokat, örményeket és a balti államok népét gyilkolta. Embereket fosztott meg a szabadságuktól, mi mégis szállítottunk és hiteleket nyújtottunk neki. Hagytuk, hogy az aláírt egyezmény ellenére rakétákat készítsen. Hagytuk, hogy az öbölháború idején Szaddám Husszeint támogassa, és nem tettünk ellene semmit. Nehéz megmagyarázni, hogy miért működünk együtt Gorbacsovval, és engedjük, hogy megússza, amit tesz. Gorbacsov értelmezése a katolikusok számára Fatima keretében lehetséges. Egyébként az egész olyan, mint egy dzsungel. Nincs rá más magyarázat, amely az értelmem számára kielégítő lenne.

Bernard: A kommunisták korbácsként működnek, és a nyugati világ bűnei adják hozzá a hatalmat?

Martin atya: Ez részben igaz, Bernard, de a helyzet ennél rosszabb. Immár mi vagyunk a korbács. Önmagunk valóságos erkölcsi korbácsai vagyunk. A moralitást kiszigereljük közéletünkől, oktatási módszereinkből és a tudományunkból. Vagyis a nyilvánosság világában nem vagyunk többé keresztények! Az Egyesült Államoknak és Kanadának a

¹⁶ Lásd Malachi Martin: A kiforgatott katolicizmus (www.ppek.hu/k657.htm), a 9. oldaltól.

kormányja nem keresztény többé. Az öbölháború kérdésében nem foglalkoztatja őket a keresztény erkölcsiség. A B-2-es bombázók gyártása vagy a harmadik világ országai számára készített bébiételek kérdésében sem tényező a keresztény erkölcsiség. A moralitásnak ehhez semmi köze. „Ez üzlet. Ez politika”. Ezért vagyunk a saját korbácsunk. Aztán ott van egy másik tény: Igen nehéz megmagyarázni, hogy lehet az, hogy a Nyugat, amelyik ideológiájában és az emberi szabadság kérdésében antikommunista, jól kijön az oroszokkal. Az egyedüli magyarázat az lehet, hogy létezik egy magasabb hatalom, amelyet mindketten tisztelünk. Van egy embercsoport, amelyik mind a Szovjetunió, mind pedig az Egyesült Államok létét lehetővé teszi. És ezek kidolgozták, hogyan kerítik hatalmukba a világot egy új gazdasági világrend létrehozása céljából. Én félek ezektől az emberektől, mert korlátlan hatalommal bírnak. Ők hozzák a döntéseket. Nem hiszem, hogy Gorbacsov meg tudná kerülni őket. Ha jól tudom, a kubai rakétaválság idején Hruscsov azt mondta: „úgy tűnik, mintha a béke és megbékélés felé haladnánk az Egyesült Államokkal, de meg kell beszélnem az Öregek Tanácsával.” Ez volt az egyedüli alkalom, amikor Hruscsov említette ezt a csoportot. Ez a megjegyzés azt a gondolatot sugallja, hogy létezik a „bölcös”, nagyhatalmú embereknek egy egyetemes gyülekezete, akik minden mögött ott vannak. Koktéjlaikat kortyolgatva ott ülnek kényelmes karosszékeikben, és eldöntik, ki nyer, és ki veszít. Mind a Szovjetuniót, mind a kapitalista Nyugatot úgy irányítják, hogy egy Isten nélküli világot hozzanak létre. Ezt az állítást soha nem lehetne bebizonyítani. Aki megpróbálná, valószínűleg nem sokáig élne. Létezik egy konzorcium, amit szovjet, amerikai, francia és más emberek alkotnak, de akik gondolkodásukban transznacionálisak, és akik kitervelték, hogy miként lehet a létező hatalmakat, beleértve a szuperhatalmakat is, átszervezni. Sokan meg vannak győződve ennek a következtetésnek a helytálló voltáról. Mint az előbbieken mondtam, ennek a törekvésnek az útjában csak két akadály van: a kereszténység és az iszlám. Mindketten a felszámolás és a kizsigerezés folyamatában vannak. Mindkettőt fel fogják használni a tervükhöz. Be lehet őket integrálni az új világrendbe, mivel a változatosság az élet fűszere. A világ vallásait megőrzik majd, mint ahogy meg akarjuk őrizni a népi táncokat Kansas City-ben vagy az írországi Kerryben. Meg akarjuk őket tartani, mert színpompásak. „De ne hagyjuk, hogy uralják a parlamentjeinket, a politikánkat vagy a pénzünket”. Azt hiszem tehát, hogy azon az úton vagyunk, hogy beintegrálódjunk egy változatos, de tisztán emberi közösségbe.

Bernard: Ez talán magyarázatot ad Kelet-Európa változásaira? Ezeket a változásokat azért hozták létre, hogy a kommunizmus egy vonalba kerüljön az új világrenddel, és nem igazán vetették el azt, ami lényeges volt a marxizmusban.

Martin atya: Így van. Nem, a marxizmus meglehetősen biztos lábakon áll. Valójában a marxizmus továbbterjedt. Hadd tegyek fel erről magának egy kérdést, Bernard, amelyet a hallgatók maguknak is feltehetnek, mint én most magának. Hogyan szabadult fel Csehszlovákia? Miként szabadult fel Lengyelország? Hogyan lett szabad Bulgária? Forradalom volt ezeken a helyeken?

Bernard: Forradalom volt.

Martin atya: Hol volt ott forradalom? Honnan kapták a forradalmárok a fegyvereiket? Megtámadták a parlamenteket? Eltörölték a titkosrendőrséget? Az emberek nagy serege spontán módon kezdte-e kiáltani, mint a Nagy Francia Forradalomban vagy valamely más forradalomban tették, hogy „Kifelé! Kifelés! Kifelé!”? Bernard, hadd válaszoljak én magának. Sohasem történt ilyen. Csehszlovákia vezetőjét, Miloš Jakeš felhívta Gorbacsov telefonon, és azt mondta: „Lépj le”. A kelet-német Erich Honecker, a legkegyetlenebb

közöttük, szintén telefonhívást kapott, mondván: „Erich, auf wiedersehen”¹⁷. Todor Zsivkov Bulgáriában szintén telefonhívást kapott. Az egyedüli, aki ellenállt, az Nicolae Ceaușescu volt, mire a KGB le vadászta és megölte őt. A pártnak azt mondták, hogy politikailag tűnjön el, és szabad folyást engedjen a dolgoknak. Nem volt semmiféle forradalom. Az emberek nem tudtak fellázadni. Nem volt módja a lázadásnak. Közép-Európa kormányait hirtelen megszűnt uralni Moszkva, mert Moszkva adta a parancsokat. Ma tudjuk, hogy az utcákon KGB-csoportok hozták létre mind az oroszbarát, mind pedig az oroszellenes zavargásokat. Ez egy nagyon gondosan megkoreografált szemfényvesztés volt, azzal a céllal, hogy a Nyugattal elhitesse, a kommunista medvének nincsenek többé karmai. Az elgondolás az volt, hogy egyetértésre jutunk a keleti blokk országaival, és megosztjuk velük a piacokat azáltal, hogy felvesszük őket az Európai Unióba.

Bernard: Így a marxizmus modernizálódott. Nem tűnt el valójában.

Martin atya: Ó, nem. A marxisták nagyon erősek. Mi a marxizmus lényege? Ennyi: csatlakozz a materialistákhoz. Ez a marxizmus lényege és tévedése. Az alapvető dolog, hogy az állam ellenőrizz mindent. Bernard, én nem ismerem a maga Kanadáját, de azt tudom, hogy mi, az Egyesült Államokban, egy mind mélyebb sátánizmusba süllyedünk, ahol az állam uralja az oktatást, a szexualitást, a gyógyászatot, az irodalmat és a közmédiákat. A mi médiánk a szó igazi értelmében nem szabad. Az állam nagyon erős, és ez a marxizmus egyik alapelve. Az igazi demokrácia nem tűrné napjaink sátánizmusát. Azt hiszem, hogy egy 1850-ből való amerikai, aki ma mint valami modern Rip Van Winkle¹⁸ felébredne, felkiáltana: „Hé! A jogaink eltűntek! Nem vagyok többé szabad!” A marxizmus lényege tehát megmaradt, sőt terjedőben van. Ha körbejárná az Egyesült Államok akadémiai intézeteit, bizonyos vagyok benne, hogy a fakultásainak többségét marxistának találná. Ezek szintiszta materialisták, és azt gondolják, hogy az állammal minden rendben van, amíg az kifizeti a bérüket, és támogatja az ő ügyüket, szétzúzva ezt a vallásos népet, amelyik meg akarja változtatni a fogamzásgátlásra, az abortuszra és az eutanáziára vonatkozó demográfiai törvényeket.¹⁹ Ezek a férfiak és nők szigorúan marxista életszemléletűek. Ezt a szemléletet igen tiszteletreméltónak tartják, és elégánsnak tekintik. Jelenleg a közemberek között növekedőben van bizonyos amerikai patriotizmus, de a vezető réteg szelleme teljesen marxizált. Azokban az országokban, amelyek kommunista uralom alatt voltak, a marxista pártok éppen csak nevet cseréltek. Az Olasz Kommunista Párt új neve: Baloldali Demokrata Párt. Mindmáig marxisták, és továbbra is marxista eszményekre törekszenek. De hosszú távú menetrendben kell gondolkodni. Gorbacsov tudja, hogy először a Szovjetunióknak is az Európai Unió részévé kell válnia. A következő lépés az Európai Unió egyesítése lesz az Egyesült Államokkal. Így egy hatalmas, az egész földet körbeölelő piac alakul ki, amely keleten Vlagyivosztoktól nyugat felé indulva az orosz háttérrel, Európán, az Atlanti óceánon és az Egyesült Államokon át egészen a Kaliforniai-öböl nyúlik. Egy óriási emberi piac! Ezt a piacot a materializmus és a sátánizmus uralja majd. Ez lesz a marxizmus győzelme.

¹⁷ „Erich, viszontlátásra.”

¹⁸ Rip van Winkle Washington Irving (1783–1859) amerikai szerző egyik novellájának a hőse, aki húsz évet aludt az erdőben. Amikor felébredt, és hazament, nem ismert rá a falujára. A felesége öregasszony lett, a gyermekei felnőttek, számos ismerőse meghalt már.

¹⁹ Ebből a mondatból és az interjúban elhangzott hasonló felsorolásokból hiányzik az eutanázia (a „kegyes halál”) említése. Minden bizonnyal azért, mert a beszélgetés időpontjában (1991) még nem volt oly elterjedt az ilyen önkéntesen vállalt halál törvényes jogának szorgalmazása.

Mielőtt ez megtörténne, Miasszonyunk közbelép, és azt mondja: „Ez nem történhet meg.” Fatimában azt mondta, hogy az utolsó pillanatban közbe fog lépni. Amikor a világot már áthatják Oroszország tévtanításai, közbelép, hogy megállítsa azokat, visszatekeri a kormányt, megszabadítva az embereket ettől az uralomtól. De a világot Oroszország tévedései nem kellett volna áthassák, ha megtették volna azt, amit Miasszonyunk mondott nekünk. De mi nem tettük meg. Ennek meg fogjuk fizetni az árát, mert a fatimai felhívás egy vagy-vagy volt. Vagy megteszitek ezt, vagy megtörténnek a katasztrófák. Mi „ezt” nem tettük meg, ezért vagyunk Fatima „vagy”-ának lefelé vivő lejtőjén.

Bernard: Tehát Oroszország azért terjeszti el Nyugaton a tévhiteit, mert mi már azon az úton vagyunk, amelyet a marxista rendszer jellemez.

Martin atya: Ó, igen. Mi már az a felé vezető úton vagyunk, de ezt az emberek nem látják, mert nem látják a titkosrendőrséget és a csizmás gengsztereket, amint gyilkolják az embereket. Nem látják, hogy a KGB emberei miként gyilkolnak, és ezért azt gondolják, hogy nincs veszély. De a marxizmus az értelem és a lélek dolga. Megvannak a külső vonásai, de a valódi lényege az értelemben van, és abban a módban, ahogy az ember él. És kétlem, hogy sok különbség lenne az Egyesült Államokban marxi szellemben élő akadémikus, orvos, jogász, ügynök vagy művész és a Szovjetunióban élő társaik között, akiknek az ideológiája marxista.

Bernard: Mindkét fél elutasítja Isten uralmát.

Martin atya: Így van. Valamennyien materialisták. Egyikük sem lát semmi rosszat a sátánizmus egy bizonyos fajtájában, amely a nemzést, a gyógyítást, valamint a nevelést és az oktatást irányítja. Ezek igényelik a maguk kis előjogaikat, amelyeket az állam megad nekik, mert azok mindenkit a boldogság állapotában tartanak. Óvatosan áthatottak bennünket marxizmussal, és mindezek mögött ott van a sátán vigyorgó ábrázata. Tudjuk, hogy amikor a materializmus uralomra jut, mindenre kifejti befolyását. Úgy gondolom, hogy az új világrend ördögi természetének legnagyobb bizonyítéka a nagy gonddal kidolgozott tervek felszínre kerülése lesz. Úgy tűnt, hogy az 1989-1990-es nyitással a kelet-nyugati kapcsolatok új korszaka kezdődik. Ez hamarosan szétbomlott. Az öbölháborúban Gorbacsovval ellentétes oldalon találtuk magunkat. Gorbacsov elég bölcs volt, hogy ne szálljon szembe nyíltan az öbölháborús szövetséggel, de a Nyugat háta mögött rakétákat szállított, és megpróbálta kihúzni Szaddámot a bajból. Gorbacsov eszesebb annál, mint hogy nyíltan szembeszálljon a Nyugattal az Arab-öbölben, tudván, hogy Szaddám a történelem süllyesztőjébe lett szánva, és hogy egy csúnya, mocskos, bűzös mellékesemény volt az új világrend felé való menetelésben. Miután teljes katonai győzelmet arattunk, kissé óvatosabbak lettünk. Azt mondtuk, hogy most a békét kell megnyernünk. Megpróbáljuk hasonló módon megnyerni a békét, mint ahogy a háborút tettük, vagyis emberi erővel. Én azt mondom magának Bernard, hogy csak hat hónapot kell várnunk, hogy egy újabb tűzfészek legyen a kezünk ügyében.²⁰ A

²⁰ Mint említettük, az interjú 1991-ben készült. Még abban az évben megindultak azok a háborúk, amelyek során csaknem egy évtizeden át számtalan ember életét kioltották, és Jugoszlávia tagállamainak az önállósodásához vezettek.

Az iraki háború 2003 tavaszán kezdődött. Irakot George W. Bush amerikai elnök a gonosz egyik láncszemének nyilvánította, és azzal vádolta, hogy az ország vegyi és biológiai fegyvereket készít, továbbá atombombát is készül gyártani. Tony Blair, Nagy-Britannia akkori elnöke ugyanezeket a vádakokat hangoztatva támogatta az amerikai támadási tervet. A legyőzött és megszállt Irakban hiába keresték, nyomát sem találták az említett fegyvereknek. Utólag Blair bevallotta, hogy eleve tudta: ezek a vádak hamisak.

A háborúskodások sorát folytathatnánk napjainkig.

béke szövete mindig kifeszül valahol. Miasszonyunk megmondta, hogy így történik majd. Az új világrend létrehozása nem fog sikerülni. Mind Gorbacsov leninista rendszere, mind pedig a kapitalista rendszer magában hordja saját pusztulása magvait.

Minket mint egyéneket magukkal sodornak ezek a geopolitikai áramlatok. Most egy Isten nélküli rendszer csapdájában vagyunk. Ez a rendszer uralkodóvá lett. Mindegy, mivel foglalkozol, vagy hol élsz, a rendszer mindenüvé behatol. Mindenütt ott van! Ha az Egyesült Államokban vagy Kanadában akarsz élni és dolgozni, vannak bizonyos dolgok, amiket nem tehetsz meg. Nem tudod érvényteleníteni a számunkra előírt oktatási rendszert. Nem tudsz változtatni az abortuszt és az eutanáziát elfogadó törvényen. Képtelen vagy hatálytalanítani a magzatokkal való kísérletezés engedélyezését. Képtelen vagy mindezeket változtatni! Hogy békében élj, legalább ezt kell mondanod: „Jó, hát joguk van megtenni ezeket a dolgokat.” Pedig nem, ezeket nincs joguk megtenni! A rossz nem lesz helyes sohasem. De ha nem támogatsz ezt a liberális programot, kigúnyolnak. Az Egyesült Államokban ma van egy gyakran használt kifejezés: „politikailag korrekt személy”. A politikailag korrekt személynek a társadalmilag elfogadott személyt nevezik. A (munkahelyi, iskolai) faji kvóták mellett kell állást foglalnod. Fordított diszkrimináció: mellette kell állást foglalnod. Homoszexuális házasságok: mellettük kell állást foglalnod. Nem mondhatod azt, hogy a homoszexuálisoknak nincs joguk egymással összeházasodni. A politikailag korrekt személynek helyeselnie kell, ha a szülők azonos neműek, ha magzatokkal kísérleteznek, helyeselnie kell az eutanáziát, az abortuszt és a fogamzásgátlást is. Ha vendégségben ülsz vagy felszólalsz egy konferencián, és az említettek közül bármit is elítélsz, nem fognak meghívni többé. Talán éppenséggel ki is dobnak onnan. Nem hívnak meg, ha ismerik ezekről a dolgokról a véleményedet. Kirekesztenek. A béke kedvéért az emberek egyszerűen elkerülik, hogy ezekről a témákról beszéljenek. Nem szólnak, amikor saját gyermekeik vagy azok barátai vadházasságban élnek. Nem szólnak arra, ha mások abortusszal szabadulnak meg magzatuktól, vagy in vitro²¹ próbálkoznak megtermékenyítéssel, vagy embriójukat egy helybeli laboratóriumban tartják, míg azt nem akarják, hogy valaki más hordja ki méhében a gyermeket. Mindebből semmit nem elleneznek. „Végül is, ami ma történik, az haladás.” Egy Isten nélküli rendszer telepedett reánk, és ez a rendszer uralkodik rajtunk. Ez a mi problémánk.

Mit tegyünk? Hosszú lenne erre a kérdésre válaszolni. Ez hit és várakozás kérdése, mert Miasszonyunknak el kell jönnie. Néhány hete egy bostoni ír emberrel beszélgettem. Azt mondta: „Valamelyik napon Isten meg kell mutassa az arcát. Nincs mindenre megoldás. Isten még egyszer meg kell mutassa az arcát.” Ezt mondta a maga egyszerű módján. Hitte, hogy Istennek egy napon meg kell jelennie, és azt fogja mondani: „Hékás, hagyjátok abba mindezt az ostobaságot!” Ez nem az, mint amit az Egyház mond. Az Egyház szilárdan hisz Fatimában, és tudja, hogy hiteles. A mostani pápa, a papság kisebbik része, amelyik még hisz, és a hittel teli világiak arra várnak, hogy Miasszonyunk tegyen valamit. Közben kitartunk, de nap mint nap papokat, apácákat veszítünk, és hitünk gyakorlása is eltűnőben van. Veszítünk, veszítünk, veszítünk, de mindannyian egyénileg bíraltatunk meg. Egy fajt alkotó közösségként teremttünk, de egyénileg leszünk megítélve. Közülünk mindenkinek számot kell vetnie Isten előtt. Nagyobb és kisebb bűneim miatt félek Istennel találkozni. Istent félni egészséges félelem. De mi van, ha megengeded magadnak, hogy rendszeresen visszaélj a keresztény életúttal? Nem hiszem, hogy egyáltalán rá mersz nézni Istenre. Hiszem, hogy elítéled magadat. Egy régi keresztény hagyomány szerint amikor egy ember meghal, azonnal látomása támad a keresztre feszített Jézusról. A látottak fényében, a neki juttatott értelem segítségével tudja, hogy ő Jézussal vagy Jézus ellen volt-e. Aztán menekül, vagy

²¹ Vagyis a szervezeten kívül, laboratóriumi üvegedényekben.

megy ahová mennie kellene. Az Egyházban szilárd hagyomány, hogy halálakor mindenkinek ez a pillanatnyi látomása. Szent Ágoston és más szentek beszéltek erről. Vajon mit tesz majd sok kortársunk, amikor meglátja a megfeszített Krisztus arcát, az Ő véreben, szívében, töviskoszorújában és szemében a megváltás egész tervezetét, tudván, hogy egész életükben az Ő ellenségei voltak?

Bernard: Talán pillantást vehetnénk a kereszténység helyzetére az új világrendben. Az előbb azt mondta, hogy a kereszténység világszerte visszaszorulóban van. Vessünk egy pillantást arra, hogy mi történik a kereszténységgel a Közel-Keleten, amely a jelenlegi konfliktusok központja.

Martin atya: Mindenekelőtt meg kell mondanunk, hogy a keresztények igen nagy kisebbségben vannak a Közel-Keleten. A legnagyobb ott élő közösség a Maronita Egyház Libanonban. Ők maronita rítusú katolikusok. Alapítójuk Szent Maron volt a negyedik században. A tizenöt évig tartó háború alatt²² jelentős veszteségeket szenvedtek. Gyakorlatilag felszámolják őket! Elvándorolnak és kihalnak. Elvesztik erejüket és felmorzsolják őket a mozlímok, akik most hatalmi többségben vannak. Az ott folyó háborúban a keresztényeket bombázással és gyilkosságokkal megtizedelik. A kereszténységnek ez az erőssége eltűnőfélben van.

A keresztények nagyságban második nagy tömbje, a káldeusok, Szaddám Husszein Irakjában élnek. A pápa fennhatóságát elismerő keresztények, de saját rítusuk van, a káldeus szertartás. A szentmisét arám nyelven mondják, amin a mi Urunk is beszélt. Sajnos Raphael I. Bidawid pátriárka vezeti őket, aki nem csupán barátja, hanem erős támogatója is Szaddám Husszeinnek. Ő úgy gondol Szaddám Husszeinre, mint egy szentre. Egy alkalommal ezt mondta: „Szaddám olyan kedves, hogy az ingét is leveti és neked adja.” Amikor Szaddám Irak északi részén több százezer kurdot gázzal megölt, Raphael pátriárka azt mondta: „Mit kell tegyen egy kormányzat, amikor felkelés van az országban? Le kell verje, nem így van?” Ennek az embernek amorális a véleménye. Megszentségteleníti papi és püspöki méltóságát. Hogy beszélhet így? Pontosán tudja, hogy Szaddám milyen ember, és vannak ismeretei Szaddám életéről is. Szaddám feleségül vette Szádzsidát, ezt a szegény kislányt, aki öt gyermeket szült neki. Szeretői is voltak, akik közül néhányat megölt, mint ahogy megölte azok bátyjait és nővéreit, mert kifogásolták házasságtörő magatartását. Szaddám egy amorális ember. Saját sáriáját, vagyis az iszlámnak a szent törvényeit is megszegte. A pátriárka tudta ezt, de hogy békében éljen, és mivel Szaddám a barátja, aki kocsit küldött érte, hogy Bagdadba hozza, nem akarja megbántani őt. Nagyon büszke Szaddámra. Az effajta vezetés miatt a káldeusok teljesen tanácstalanok. Tilos nekik hirdetni az evangéliumot, megtéríteni bármely mozlímot, vagy nyilvánosan a kereszténységről prédikálni. Szaddám alatt lecsökkent a számuk. Sokat közülük megölt, sokan pedig az ő háborúiban haltak meg. Szaddám szándékosan soroztatta be, és Kuvaitban állomásoztatta őket. Ezért az Egyház igen nehéz helyzetben van Irakban. Másutt a Közel-Keleten nem sok keresztény él. A pápának saját nagykövetei vannak. Bagdadban egy embere van, Monsignore Marian Oles, egy lengyel diplomata, aki a Szentszék alárendeltségében dolgozik. A pápának a Közel-Kelet minden részén vannak diplomatái, de tényről nincs szó, mert az iszlám keményen katolikus- és keresztényellenes. Az iszlámban értékelhető a Miasszonyunkkal szembeni odaadás. Egészen csodálatos a Krisztus Anyjával, ahogy ők nevezik: Maryammal szembeni mély tiszteletük. A Koránnak nem egy verse van, amelyeket olvasva egy katolikus is áhítatot érez.

²² A tizenöt éven át tartó libanoni polgárháború 1975-ben kezdődött.

II. rész: Válságban a papság

Bernard: Éppen arról beszéltünk, hogy a mozlímok a Miasszonyunk iránt odaadással viseltetnek. Nem gondolja, atyám, hogy a Miasszonyunk ennek az odaadásnak az alapján talán a katolikusokkal egy karámba tereli vissza a mozlímokat?

Martin atya: Ez nekem már sok éve személyes meggyőződés. Nem hiszem, hogy Miasszonyunk bármit véletlenszerűen tenne. Nem hiszem, hogy Isten megengedné, hogy bármi is véletlenül történjen. Nem hiszem, hogy véletlenek történhetnek ebben a világban, még akkor sem, ha a gonosz zabolátlanul működik. Az iszlám egy keresztény eretnokség. Mert valójában az. És minden hiba ellenére, amit a keresztények Mohamedben és a tanításában látnak, én azt hiszem, hogy Miasszonyunk már elvetette azokat magvakat, amelyek a mozlímokat Krisztus uralmára térítik. Végül is a Korán, az ő szent könyvük tiszteli Krisztust. Mohamed szerint téves Krisztust el nem fogadni, mivel Ő egy próféta. Azt nem hiszik, hogy Jézus Istennek a Fia. Az Iszlám nagy kijelentése: „Nincs más Isten csak Allah és Mohamed az Ő prófétája.” Miasszonyunk, mint a világegyetem királynője, kozmikus szellemi lény. Miután felvétetett az égbe, megkoronáztatott. Azt hiszem, hogy ebben a szerepben Ő és Isten egy tervet dolgoztak ki az emberek – nem utolsó sorban a mozlímok – keresztény hitre térítésére. Hiszem, hogy Miasszonyunk jelenlétének a Koránban jelentősége van. Fatima, e század²³ kulcsfontosságú eseménye, valamint az Iszlám közötti kapcsolat olyan meghitt, hogy logikai alapon állíthatjuk: Neki megvannak a maga tervei ebben a vonatkozásban is. A mozlímoknak a Miasszonyunk iránti odaadása óriási. El kell mondanom magának, Bernard, hogy életem egyik legmegindítóbb eseménye sok évvel ezelőtt Algírban történt. Lementem Miasszonyunknak az utca szintje alatt elhelyezkedő földalatti szentélyébe. A félkör alakú szentélyben Miasszonyunk szobra volt a gyermek Jézussal. Az ott imádkozó asszonyok többsége mozlím volt. A Szűz Maryamhoz imádkoztak, ahogy ők mondták. Ott igazi hitbuzgóságot láttam.

Liguori Szent Alfonz azt terjesztette, hogy mindenki üdvözülni, aki Mária iránt odaadással viseltetik. Mivel Mária anya, nem hagyná elveszni egyetlen őt szerető gyermekét sem. Kétségtelen, hogy a Szűzanya iránti odaadás a sors jele. Ezért indokolt azon lelkek végső sorsát illető kétség, akik Miasszonyunknak nem igazán tisztelői. Én már évek óta meg vagyok győződve arról, hogy egy nagy fordulat következik. Messzire ható tekintetével és a bekövetkezendőkre vonatkozó mindentudásával Isten arra használja az eseményeket, hogy elősegítsék az Ő terveit. Kétségtelen, hogy az öbölháború kovász az iszlám számára. Mi immár az iszlámon belül vagyunk. Nem tilos terep többé számunkra. Egy tréfa szerint az öbölháború idején Szaúd-Arábia nemzeti himnuszát „Előre keresztény katonák” szövegre cserélték fel, mert oly sok keresztény harcolt a szaúdiakért. A tréfának az a lényege, hogy immár elfogadhatók vagyunk az arabok számára. Előzőleg nem voltunk azok. Gyaur kutyák voltunk, akik megvásárolták a kőolajukat. Mostanra ez megváltozott. Lehet, hogy Isten is felhasználja ezt az erjesztő folyamatot. Isten mindenható, és végül látni fogjuk, hogyan fogja össze az események szálait a végső mintázatba, melyet az emberi nem történelméből akar megalkotni. Ez minden, amit Miasszonyunkkal kapcsolatban mondani akarok. Az öbölháborúnak van egy sokkal aggasztóbb ténye, amit szeretném ha megbeszelnénk.

Bernard: Beszéljünk az Egyháznak az öbölháborúra adott válaszáról.

²³ Vagyis a XX.

Martin atya: Az Egyháznak az öbölháborúra adott válaszát aggasztónak találom. Az öbölháború fontos kérdés, és kétségtelen, hogy az új világrend lényeges kérdés. Mivel a Katolikus Egyház hierarchikus felépítésű, rendes körülmények között fontos kérdésekben az Egyház álláspontja a pápától száll a püspökökre, majd a hívőkre. Most mindenki felfigyelt arra, hogy az öbölháborúról se a Vatikán, se a püspökök szintjén nem voltak világos irányelvek. Ennek az országnak némely püspöke támogatta az öbölháborút, de a legtöbben ellene voltak. És most arról szeretnék beszélni, hogy a Szentatya hogyan kezelte az öbölháborút. II. János Pál geopolitikai pápa. Sokat utazik, és a háborúba belekeveredett valamennyi kormányt ismeri. Ismeri a világ vezetőit, és magánbeszélgetéseket is folytatott velük. Meglátogatta azok népét. Világszerte ismerik. II. János Pál geopolitikai pápa abban az értelemben, hogy a világra úgy gondol, mint egy hatalmas sakktáblára. Ezen a sakktáblán neki kell mozgatni az Egyházhhoz tartozó gyalogokat és tiszteket ebben az óriási politikai játékban. A vallás és a geopolitika kapcsolatban vannak egymással. Nincs közöttük válaszfal. Miért nem beszélt akkor a pápa világosan a háborúról? Nos, van az Egyházban egy hagyomány, amit meg kell vizsgálnunk. Ez egy nagyon fontos kérdés a katolikusoknál. Vegyünk egy példát. Mindenki tudja, aki a dolgot tanulmányozta, hogy XII. Piusz, vagy ahogy nevezték, Pacelli pápa a második világháború idején személyesen mentett meg több mint egymillió zsidót. Ő maga személyesen. Ez azon felül történt, amit a papjai és az apácái tettek a zsidók elbujtatásával a Harmadik Birodalom legkülönbözőbb részein. De ha XII. Piusz nevét a mai modern zsidók vagy keresztények előtt említéd, azok azt fogják mondani, hogy „De nem szólt semmit Hitler rémtetteiről.” Mind a mai napig vádolják őt ezért. Miért? Mivel a Szentszéknek hosszú idő óta az a politikája, hogy amikor országok harcban állnak, nem mond se rosszat, se jót egyik félről sem. Ezért XII. Piusz olyan általános kijelentéseket tett, hogy „a háború rossz”, „a rasszizmust el kell ítélni”, vagy „az embereket nem szabad üldözni etnikai hovatartozásuk vagy vallásuk miatt”. Ezek általános kijelentések, amelyek nem vonatkoznak kimondottan senkire. A Szentszék általános kijelentéseit mindkét oldalra lehetett alkalmazni. A Szentszék ezen eljárás módjának jó oka volt. Mindkét fél papjai miséket mondtak azzal a kívánsággal, hogy az ő oldaluk győzzön. Maga tudja, milyenek az emberek. Ezek a megnyilatkozások egyik harcoló felet sem említették, mert mindkettő Istenhez imádkozott. Például, amikor az 1980-as évek elején Argentína és Chile harcolni készült egymással, a pápa megbízottat küldött, hogy találkozzon mindkét féllel, és próbálja elejét venni a háborúnak. Ő maga Montevideóban találkozott velük, és a konfliktus békésen elrendeződött. Ezt megelőzően a pápa sem Argentínát, sem Chilét nem említette név szerint. A háborút általánosságban ítélte el, hogy ennek alapján érveket keressen.

A Szentszéknek az a politikája, hogy általános elvekről beszélve tartózkodott az egyes országok megnevezésétől, jól működött, míg ország ország ellen harcolt. Ez a politika akkor is jó volt, amikor az országok egy csoportja az országok egy másik csoportjával, vagy egy birodalom egy másik birodalommal lépett háborúba. De valami radikálisan megváltozott a világunkban. Hogy mi ez a változás? A változás az, hogy ez az első alkalom hatezer éves történelmünk folyamán, amikor az országok többsége morális konszenzus alapján egy hatalmi közösséget hoz létre. Ez felborítja az egész egyenletet. Most azzal a ténnyel találkozunk, hogy országunk más országokhoz csatlakozik. Gazdasági, katonai és diplomáciai téren lehetünk mi a vezetők, de mások csatlakoznak hozzánk, akiknek az akarata részt kell vegyen a világ sorsának a meghatározásában. Itt nem egyedül Amerika, Franciaország vagy Irak sorsáról van szó. Az öbölháború esetén a Vatikán egy fehér papírlapot kellett volna kiadjon, amelyen pontosan le van írva, mit tett Szaddám Husszein, kimondván, hogy amit az tett, az elfogadhatatlan. A Vatikán egy másik fehér papírt is ki kellett volna bocsásson az országok szövetkezése számára, leszögezvén, hogy „Nekik semmi joguk nincs bizonygatni, hogy Szaddám rossz, mert ők maguk is éppolyan rosszak. Ők a pénz és a kőolaj utáni mohóságukban cselekszenek.” Határozzuk meg a dolgokat pontosan! Azt hiszem, itt az ideje,

hogy végleg elejtsük azt a gondolatot, hogy csak általános elvekről beszélünk, és kezdjünk csak rámutatni a nemzetközi gazemberekre és a transznacionális bűnökre. Targyaljuk meg például Libanont. Libanon tizenöt éven át szomorú helyzetben kínlódott, de a Vatikán mindössze ilyen általánosságokat mondott: „Békében kell élnünk”, „Dialógusra van szükség” vagy „Jó viszonyra kell törekednünk”. Ezek a megállapítások senkinek nem segítenek semmit! Nem szólítanak meg senkit. Az Egyház végül elő kellett volna rukkoljon, és világosan ki kellett volna fejtenie a nézeteit, tudván, hogy az egyik vagy a másik fél meg fogja őt ezért támadni. A Szentszéknek ki kell mondania, hogy „Ez helyes!” és „Ez nem helyes!”. A Szentszéknek meg kellett volna állapítania, hogy Kuvait megtámadása és megerősökölása erkölcsi rossz és elfogadhatatlan. Ez nem történt meg, és a római katolikusok ezért megosztottak. Nem tudják, mi helyes erkölcsileg, és mi helytelen. Nem tudják, Krisztus melyik oldalon áll. Sok katolikus azt mondja: „Amerika Krisztus oldalán áll.” Más katolikusok szerint ez nem így van, „Krisztus az arabok oldalán áll. Nekik legalább ott van az iszlám.”²⁴ Persze egy Szaddám Husszeinek nevezett nagyon hitvány uruk van, de az arabok legalább félik az Istent.” Morális eligazítást nem kaptunk, és ez megzavar bennünket. A mai Egyház egyik jellemzője, hogy a pápa és a Vatikán hiteles és mérvadó hangon nem ad világos erkölcsi tanítást. A püspökeinkhez sem fordulhatunk. Ők éppoly zavarosak és haszonlesők, mint a politikusok. Tőlük nem került napvilágra semmiféle világos megállapítás. Az egyik országos televíziós csatornán egy alkalommal három püspök szerepelt néhány kommentátorral. Egyikük Roger Mahony volt, Los Angeles püspöke. Ez a három püspök úgy beszélt, mintha a szemináriumban egy ártatlan tudományos vitán vettek volna részt. Közben katonáink mentek a halálba. Az erkölcsi érzék lázadozott és eltorzult. A püspökök féltek valami határozottat, véglegeset mondani. Féltek az Egyesült Államok kormánya mellett szólni, de féltek eltérni is a kormány álláspontjától; féltek Szaddám Husszeint támogatni, de féltek szembehelyezkedni is vele. A moralitásuk teljesen gerinctelen volt.

Bernard: Azt hiszem, ezért állapítottam meg, hogy a keresztények között semmiféle konszenzus nincs arról, hogy mit kellett volna tenni.

Martin atya: Nincs is semmiféle! És tudja, hogy mi történik aztán? Egy szörnyű dolog történik. Tételezzük fel, hogy csatlakozunk a fegyveres erőkhöz, én a páncélos hadtestnél vagyok, maga pedig pilóta. Mindnyájan tudjuk, hogy nem működhetünk megfelelően, ha nincs előítéletünk azzal az emberrel szemben, akit megtámadunk. Amikor meglátok egy ellenséges tankot, azt kell mondanom, „El kell pusztítanom a benne ülő pasast!” Nem lehetek szelíd vagy jóindulatú. Nem mondhatom: „Hé! Ha nem húzol el az utamból, elgázollak!” A háború az háború. Haragos kell legyek és gyilkolásra, csonkításra, pusztításra kész. Mindez bűn, ha nem igazságos a háború. Ugyanez igaz a maga repülőjével és a precíziós bombázásával. Egy adott területet kell bombáznia, ahol katonák és civilek fognak meghalni. Magának akarnia kell, hogy elpusztítsa az ellenséget. Másként nem nyomja majd meg azt a gombot, vagy nem húzza meg azt a kart. Aki már volt háborúban, mind azt fogja magának elmondani, hogy a lövészárkon átkelve akarnia kell meggyilkolni az ellenséget, másként maga lesz az, akit megölnek. A háború furcsa dolgokat csinál az emberrel. Bizonyos szenvedélyeket ébreszt benne. Ha ezeket nem igazolja erkölcsi törvény, és nem helyesli az Egyház, a bizonytalan moralitás tengerében hanykolódunk. Erkölcsi irány nélkül mi veszi át a hatalmat? A természetes szenvedély. Ekkor elillannak az olyan eszmék, mint az igazi

²⁴ Az iszlám abszolút önátadást jelent Istennek és az ő akaratának, elfogadjuk a számunkra kijelölt szerepet. Ebből az önátadásból béke fakad, amit a világ nem képes megadni.

hazafiság, a saját országunk szeretete, és elvész az ellenség és a szomszédod iránti együttérzés. Most nagy önmegtartóztatás kell jellemezzen minket az öbölháborúban, de a civil célpontok elkerülése és a részvét politikailag motiváltak. Azt akarjuk, hogy az irakiak eltávolodjanak Szaddámtól. Ugyanakkor nem szeretnénk, ha a közvélemény ellenünk fordulna, mert a koalíciókat együtt akarjuk tartani, hogy az olajkitermelésre és a profitra vonatkozó céljainkat elérhessük.

Van még egy vonatkozás, amelyről beszélnünk kell. Világos erkölcsi irány nélkül a katolikus Egyház szavát nem tisztelik, mert nem is hallatszik. Hiányzik az állásfoglalás. Ez a világ tiszteli azt, aki kiáll valamiért. Szaddám Husszeinek még van egy rejtett respektusa, mert ő mindenképpen ellenére kitartott. Tiszteljük szívósságát, még ha mint örültet, fosztogatót és gyilkost elítéljük. Az arabok különösen tisztelik őt. Így beszélnek: „Harminchárom országgal szállt szembe. Igaz, hogy legyőzték, de szembeszállt velük!” Most, amikor majd éhesek lesznek, és rájönnek, hogy romba döntötte az országukat, az irakiak elveszítik iránta érzett tiszteletüket. Mégis, az, hogy ellenállt, és képviselte azt, amiben hitt, felidézte az iránta érzett csodálatot. Ha ez igaz Szaddám Husszein esetében, mennyivel igazabb azok vonatkozásában, akik a moralitást képviselik. Csodáljuk azokat az embereket, akik azt mondják, „Nem, ez helytelen!”, vagy „Ez helyes!”. Az erkölcsi meggyőződés erősebbé teszi a hadseregeket. Ez meggyőzi őket ügyük igazáról. Az nem elegendő, ha a meggyőzés csak a karrierjükre, hivatásbeli előmenetelükre hivatkozik. Az öbölháború idején a kuvaiti hadszíntéren Szaddám Husszein tankjaival zajlott nagy csata után az egyik tengerészgyalogos ezredesünket meginterjúvolták. Megkérdezték tőle, „mit érez ezzel kapcsolatban?”. Így válaszolt: „Ez az én munkám, ezért fizetnek engem.” Nyoma sem volt benne az Amerika iránti érzelmeinek vagy a szabadságszeretetnek. Nem, őt azért fizették, hogy végezze a munkáját. Ő azt jól végezte, de ez így amorális. Magatartásában nyoma sem érződött az erkölcsiségnek. „Az a munkám, hogy megöljelek téged, mert ellenség vagy. Ezért foglak megölni.” A Egyház Krisztus tanítására alapozott útmutatása nélkül zavarodottság uralkodik. Létezik tantétel az igazságos háborúról. Létezik tantétel Krisztusnak a világra vonatkozó szándékairól. Ezeket a doktrínákat az Egyház nem tárta az emberek elé. Ahogy az új világrend felé haladunk, amely szigorúan ellenőrzi a szabadságunkat, korlátozza a katolikus befolyást a vallásban, az oktatásban és a közérkölcseben, úgy találjuk, hogy az Egyház hangja mind fokozottabban hiányzik. Ezért mind nagyobb lesz a zűrzavar, és az emberek azt fogják mondani, hogy „Nos, az Egyház nem nyilvánított véleményt, ezért a magam belátása szerint fogok dönteni.” És tudjuk, hogy az ilyen döntések mire vezetnek.

Bernard: Vessünk most egy pillantást a kommunizmusra és Kelet-Európa helyzetére.

Martin atya: Mindenekelőtt át kellene röviden tekintenünk, vallási szempontból hogyan állnak a dolgok Kelet-Európában és Oroszországban. Mikor a világ valamely részének a helyzetét kommentáljuk, pontos értesüléseink kell legyenek az ottani helyzetről. Milyen vallásúak ott az emberek? Milyen az általános magatartásuk? Még ha beszélhetünk is az ortodox egyházról és a hívő emberek vallásukhoz való ragaszkodásáról, a következőket kell elmondanunk a kommunista országok népéről: nem tarthatsz fenn a rádió, a televízió és az oktatás segítségével negyvenöt évig egy nyilvános hazugságot anélkül, hogy elkorcsosítanád a gondolkodásmódjukat. A kommunisták csaknem két nemzedéknek hazudtak Istenről és a hitről. Akik visszatérnek a Szovjetunióból, azt mondják: „Ott az embereknek nincs munkamoráljuk, nincs sem kötelesség- sem felelősségérzetük. Az élet harc a túlélésért. Az elképzelhető legalacsonyabb szintre szorították le őket.” Ezért az emberek között hiányzik az egység. Ismeretlen az ügy szentsége. Nem lehet őket új eszmékkel lánggra gyújtani. Kevés bennük a vallásos idealizmus. Ugyanez a helyzet Csehszlovákiában, Magyarországon, Jugoszláviában, Lengyelországban, valamint Kelet-Németországban, amelyik ma már az

egységes Németországhoz tartozik. Manapság természetesen léteznek az ortodox hívők tömegei, akik ragaszkodnak a hitükhöz, akik körmenetekkel és ünnepelve kivonulnak. Újra megnyitják a templomaikat. Mióta Gorbacsov 1985-ben hatalomra jutott, több ezer templomot nyitított meg újra. Politikájának része, hogy hagyja, birtokolják csak templomaikat. Ebből nem származik számára semmi baj. A Vatikán több papot Kelet-Európába küldött, hogy az ottani katolikusokat megtanítsa, mi történt az Egyházban a II. Vatikáni Zsinat óta. Kelet katolikusai nem ismerik az új utakat. Nem tudnak a szentmise új tantételeiről, a vallásszabadságról vagy a női papokról. A legtöbb Kelet-Európába menő missziós pap jezsuita. Mint tudja, a mai jezsuiták pápaellenesek és szigorúan újkatolikusok. Az ő katolicizmusuk véleményem szerint különbözik a tradicionális katolicizmustól.

A baj az, hogy Oroszország és a többi kelet-európai ország népe egyetlen dolgot akar: szabadságot. A szabadság nekik konkrét dolgokat: videó lejátszót, gépkocsit és hűtőszekrényt jelent. Utazni akarnak, jó fizetést és selyemágyneműt. Szupermarketeket és bőséges ennivalót. Fogamzásgátlót és könnyű abortuszt. Nem hiányzik nekik Isten imádása, sem a hit. Mind személyként mind társadalmi szinten olyan alacsony szintre süllyesztették őket, hogy nem emelik többé a magasba tekintetüket, hogy meglássák Isten arcát. Nem, ők a jó életet akarják. A jó életet! Ukrajnában a hívők kemény magja található, akik sokat szenvedtek. A hívő emberek kemény magja létezik Oroszországban és Litvániában is. De nem található meg mindenütt a kereszténység iránti vágyakozás és szomjúhozás. Nem létezik. Mindenekelőtt az orosz ortodox egyház pusztította ki. Az orosz ortodox egyház hivatalosan prostituálta magát, beleegyezve azokba a feltételekbe, amelyek a hanyatlását okozták. Eleget tettek annak a követelésnek, hogy az egyszerű paptól fölfelé az orosz ortodox egyház minden tagja a KGB-hez tartozzon, és jelentéseket írogasson egyházáról. Az orosz ortodox egyház mindig támogatta Sztálin háborúit. Támogatták Sztálint, amikor az, Lenin zászlaja alatt, a hazához való ragaszkodásról prédikált. Egyetértettek az ukrajnai katolikus egyház üldözésével. 1946-ban elítélték az ukrajnai katolikus egyházat. Nem ellenkeztek, amikor Sztálin szuronyai négy millió ukrán katolikust lemészároltak, akkor sem, amikor a Sztálin kezdeményezte éhínségnek – amit az azt tanulmányozó amerikaiak „a bánat aratásának” neveztek el – még annál is több millió áldozata lett. Emlékszem a II. Vatikáni Zsinatra érkezett két orosz pappal való találkozásomra. Kitűnő angolsággal beszéltek, de az olasz nyelvet is jól ismerték. Megkérdeztem ezt a két megfigyelőt, akiket Hruscsov küldött a zsinatra, hogy „miért tették ezt”? Azt válaszolták: „Mi a pokolban élünk, és nem hisszük, hogy politikai, erkölcsi vagy vallási szempontból valaha is kijutunk onnan”. Tudták, hogy rossz útra léptek, de nem tudtak mást tenni, mert tehetetlenek voltak. Oroszországban nem nagy a katolikus hitre térők száma. Mellesleg tudja-e, hogy naponta tizenhatezer embert térítünk meg Afrikában? Nyugat-Európában viszont elhalálozás, válás és hitehagyás révén 7400-at veszítünk naponta. Oroszországban az embereket nem érdekli a vallás. Mint az imént említettem, a jó élet után epekednek. Azt akarják, ami nekünk van. A Gorbacsov iránti haragjuk egyik oka, hogy az nem hozta meg elég gyorsan a kapitalizmust nekik. Ezért nincs nagy fellendülés a helyzetükben.

Mindezek után ostobaság lenne azt feltételezni, hogy Gorbacsov Isten birodalmát keresi. Gorbacsov politikája ma is lenini. Azt az ateista államot szeretné létrehozni, amelyről Lenin, Sztálin, Hruscsov, Brezsnyev és a többi öt megelőző vezető álmodott. Ő a sátán egyik ügynöke. Ehhez nem férhet kétség. Ilyen körülmények között semmiben nem reménykedhet sem a Szovjetunió, sem a többi kelet-európai ország. Miasszonyunk kivételével! A Szent Szűz lenyűgözően nyugodtan és szelíden, de határozottan azt mondta Luciának: „A világ biztonsága (ami a maga és az én biztonságomat is jelenti) elérhető lesz, mert Oroszország megtér.” És Ő az, aki megvalósítja ezt a megtérést. Ezért a katolikusok nagyon tévednek, ha azt hiszik, hogy a jelenlegi pápa és a jelenlegi római katolikus Egyház most a lelkek nagy aratását hajtja végre, és ez a megtérések nagy hullámát eredményezi. Ne tévesszük meg ily

mértékben magunkat. Miasszonyunk elég világosan megmondta, hogy Oroszország tévedéseit az egész világon elterjeszti. És Oroszország romba dönti a világot, ha Miasszonyunk valamilyen csoda által meg nem téríti.

Bernard: Ez egy nagyon fontos kérdés, mert Nyugaton az embereknek igen gyakran romantikus képzeitek vannak a kelet-európai kereszténységről.

Martin atya: Ó, igen. Találkoztam és beszélgettem kelet-európai emberekkel. A velük való találkozáskor az embert meghatja a hitük. A hit bele van szőve a nyelvükbe. Oroszországban az olyan szavak, mint *kérem* vagy *köszönöm*, telítve vannak keresztény jelentéssel.²⁵ Ezek szép dolgokat jelentenek. Sajnos ezeket a szavakat ma csak úgy használják, mint kérem vagy köszönöm. És amikor Gorbacsov használja ezeket a szavakat, egyszerűen azt jelentik, hogy kérem és köszönöm, és semmi vallásos nem kapcsolódik hozzájuk. Az orosz ikonokról, valamint a zagorszki²⁶ Szent Háromság–Szent Szergijev kolostorban a szerzetesek szétáramló és visszhangzó énekéről romantikus képzeitek vannak. Arra az ősi vallásra gondolunk, amely kitartott az üldözés sötét éjén át. Nem, nem tartott ki az üldözés sötét éjén át. Prostitálta magát. Csatlakozott a kommunista forradalomhoz. Erőt és inspirációt adott a forradalomnak. Keresztényeket küldött katonának a leninista hadseregekbe. Egyetértett az ukrainai polgárok és az ottani katolikus püspökök meggyilkolásával. Jóváhagyta ezeket a bűntényeket. Ez az egyház minden képzeletet felülmúlóan bűnös. Tudja-e, hogy mit csináltak az ortodox papok Romániában, amikor Ceaușescu rendszere megbukott? Elmenekültek az országból. Támogatták Ceaușescut, „a bukaresti hóhért”, ezért arra gondoltak, hogy kivégzik őket. Meg kell adjuk a katolikusoknak, ami kijár nekik: ők nem támogatták a rendszert. Egyszerűen nem csináltak semmit. Földalatti életet éltek, mint ott minden vallás tette. Kelet-Európa félelmetes állapotban van. Amikor a berlini fal leomlott, némely katolikus azt mondta: „Ó, Miasszonyunk megtéríti Oroszországot”. A vágyakozó gondolat csaknem könnyet fakasztott a szememből.

Bernard: Itt van egy ellentmondás. Gondolja, hogy Oroszország felajánlása megtörtént?

Martin atya: Nem. Ép ésszel ezt senki nem gondolhatja. Vannak püspökök és papok, akik ezt mondják, de vagy tudatlanságból, vagy rossz szándékból teszik. Oroszország felajánlása egy nagyon pontosan körülírt cselekmény. Ez olyan, mintha valaki megkérdezné: „Ismered Bernard Janzent?” Igen, ismerem őt, hiszen láttam az arcát, ismerem az orrát, a haja színét, a magasságát, valamint a járás- és beszédmódját. Lucia szerint Oroszország felajánlásának rendkívül egyszerű, de nagyon pontos előírás szerint kell megtörténnie. Az egész világon egyszerre és kollegiális módon. Vagyis az Egyház közös akciójaként a pápával

²⁵ A kérem: „пожалуйста” szó régi alakja „пожалуй” a „пожаловать” felszólító módja. Az igének több jelentése volt (megsajnál, megkegyelmez, megbocsát, tisztel) mind az egyházi, mind a hétköznapi beszélt nyelvben. A XVIII. században hozzá kapcsolódott a -ста morféma, ami „стать” (vállal valamivé) igének a származéka. Így a jelentése „légy kegyelmes”, „légy szíves”, „légy jó”.

A köszönöm: „спасибо” – összetett szó: „спасти” (megmenteni) felszólító módja és a -бо (Бог – Isten) rövidült alakja. A „Бог” szóvégi „g” hangja kiejtésben „h”-vá változott, hasonlóképp történt a szlovák nyelvben is (Boh). A kiejtésben a „h” hang elmaradt. A „спасибо” eredeti jelentése „mentsen meg az Isten”. Érdekes, hogy a „спасибо” szót az 1917. októberi forradalom után kezdték használni, hogy kiszorítsák a használatból a „благодарить” vagy „благодарствовать” igéket, amelyek még erősebb vallási tartalommal rendelkeztek. A „благодарить” ige összetett szó, благо (jóság) + „дарить” (ajándékozni) – egyházi eredetű görög tükörszó. Megemlítjük, hogy a „Спаситель” (Mégváltó) szó is az előbbi „спасти” igéből képzett szó.

A sort folytatni lehet, például az orosz vasárnap szó („воскресение”) feltámadást jelent.

²⁶ Zagorszk neve 1992 óta Szergijevszk Poszad.

egységben ugyanazon a napon minden püspöknek részt kell benne vennie. Ez speciálisan Oroszország felajánlása kell legyen. Ettől nem lett volna szabad eltérni. De ez még nem történt meg. Annyi történt, amennyi lehetséges volt. XII. Piusz az emberiséget kétszer Miasszonyunk Szeplőtelen szívének szentelte, és megemlítette Oroszországot. Amikor II. János Pál Fatimában járt, megszentelte az emberiséget, és megemlítette Oroszországot. Egyik sem az volt, mint amit a Szent Szűz kért. Ezért a felajánlás nem történt meg. Minden erőfeszítés, amely a Szentatya által 1984. március 25-én Rómában végzett felszentelést annak a kollegiális felszentelésnek igyekszik beállítani, amit a Miasszonyunk kért, ahogy már mondtam, vagy tudatlanságból, vagy rossz szándékból ered.

Bernard: Nos, a gyümölcssei egyszerűen nincsenek sehol. Mint már említette, a kelet-európaiak nem a kereszténység, hanem a materializmus felé fordulnak.

Martin atya: Igen, ez így van. Ha valaki azt hiszi, hogy a felszentelés megtörtént, az durva módon gondolkozik a Miasszonyunkról. Ő nagyon keveset szól, de amikor mond valamit, annak minden szava jelentéssel bír. És amikor azt mondta, hogy „Oroszország meg fog térti”, ezen azt értette, hogy Oroszország meg fog térti. Nem úgy értette, hogy az oroszok majd élt vasalnak a nadrágjukba, megfürödnek és beparfümözik magukat. Ez nem megtérés! A megtérés azt jelenti, hogy elismerik Jézus Krisztusnak a Római Katolikus Egyház általi uralmát. Ez a megtérés, és ez nem történt meg. Egyelőre nyoma sincs az igazi megtérésnek. Nincs fellendülés, és nincs fény az alagút végén. Valójában minden tekintetben még az alagút közepén vagyunk.

Van még egy tény, Bernard, amit mindenki észre kell vételnünk. Az Egyházban létezik a püspököknek és a bíborosoknak egy jelentős csoportja, akik végképp elleneznek két dolgot. Ellenzik a II. Vatikáni Zsinat előtti latin misét, és ellenzik, hogy bármit is kezdjenek a Szent Szűzzel. Semmi hírt nem akarnak hallani Fatimáról. Semmi hírt Garabandalról²⁷, és ugyancsak semmit nem akarnak hallani Akitáról²⁸ sem. Még Lourdes-ről²⁹ sem akarnak semmi hírt. Számukra ezek tilos dolgok. „Ezek nem hasznosak többé. Az Egyháznak most össze kell olvadnia a világgal, és el kell vetnie minden hókuszpókuszt, badarságot és babonát.” Némely vatikáni tisztviselő, bár nem II. János Pál pápa közvetlen környezetéből, igyekeznek elnémitani Lucia nővért. A tény az, hogy ez hatékonyan meg is történt. Fatimát nemzetközileg összehangolt erőfeszítéssel támadják és rágalmazzák, és igyekeznek csökkenteni a fényét. Ez a sátán tevékenységének a jele. Ahogy VI. Pál pápa mondta: „A sátán füstje behatolt a szentélybe.” A sátán áthatolt a falon, és bent van az Egyházban.

Bernard: Mi eddig az Egyház közel-keleti és kelet-európai helyzetéről beszéltünk. Szóljunk most az Egyház nyugati részéről. Azt mondta, hogy a mostani pápánk olyan emberekkel van körülveve, akik útját állják az akaratának, és ezért ő nem tudja irányítani az Egyházat. Mi a helyzet Nyugaton az Egyházzal? Ott is ehhez hasonló?

²⁷ Garabandal Spanyolország északnyugati részén fekvő falu, ahol a Szűzanya négy fiatal leánynak 1961 és 1965 között többször is megjelent. Mindenekelőtt a vallásos és erkölcsös életre buzdított.

²⁸ A Japán északi részén levő Akita városában egy női szerzetes zárdában fából faragott Szűzanya szobor van, amely 1975 januárja és 1981 szeptembere között több alkalommal vérezett, verejtékezett és könnyezett. A vizsgálatok ezek anyagában minden esetben az emberre jellemző összetételt mutattak ki. Csodák is történtek a szobor közelében.

²⁹ Lourdes kisváros Franciaország délnyugati részén. A Szűz Mária-tisztelet talán legismertebb székhelye. Főleg gyógyulni kívánók keresik fel. A római katolikus Egyház 2013-ban a 69. itt történt esetet fogadta el csodás gyógyulásként (Magyar Kurír, 2015. április 6.).

Martin atya: Igen, a helyzet ott is ilyen, de időzzünk el itt egy kicsit. Az Egyesült Államokban és Kanadában nagyon sok nem katolikus megfigyelő van, akik az Egyház állapotát kommentálják. Az észrevételeiken átfutó hangnem a katolicizmusnak mint vallásnak és mint közösségi erőnek a csődjéről szól. Közöttünk egy törési tendencia munkál. Gyakorlatilag darabokra törtünk. A püspökök nem nyújtanak többé egy egységes tanítást. Fejest ugranak saját választásaik fő- és mellékútjaiba. Vagy teljesen elhallgatnak. Szekularizálódnak. A hit gyakorlása évről évre csökken. Ezek nem bizonytalan állítások: statisztikák bizonyítják. Tudom, a statisztikusok azt mondják, hogy a statisztikákban sok hazugság van, mocskos hazugságok. E fenntartás ellenére ezek a statisztikák egy történetről szólnak. Ha egy papírlapra sorban felrajzoljuk a papoknak, a szerzeteseknek, a hivatásoknak, az apácáknak, a katolikus felső iskolák tanulóinak és a gyónásoknak a számát, egy függőleges vonalat kapunk, amely egyenesen lefelé tart. Még csak nem is hullámvonalú görbét. A fogamzásgátlás és az abortusz gyakorlata, valamint a homoszexualitás harmadik életmódként, alternatív életstílusként való elfogadása széles körben elterjedt. Mint korábban mondtam, ha egy amerikai társaságban kifakadsz az abortusz, a fogamzásgátlás és a homoszexualitás ellen, nem fognak még egyszer meghívni. Bigottnak és fanatikusnak fognak tartani! „Ó, többet nem hívnak meg a fogadásokra – panaszolja sok püspök. – Nem kapok meghívást a város előjáróinak asztalához.” Ezért senki nem beszél ezekről a dolgokról. Így lekerültek a napirendről.

Bernard: És a kanadai életvédő mozgalmat a püspökök szégyellnivalónak tekintik.

Martin atya: Igen, az életvédő mozgalmat olyannak tekintik, mintha valaki újból be akarná vezetni a bűnözők megkorbácsolását, vagy azt a Közel-Keletet idéző gyakorlatot, hogy levágják annak a kezét, aki ellopott egy juhot. Az életvédő mozgalmat olyan előítéletesnek, olyan embertelennek és olyan illetlennek tekintik, hogy az összeegyeztethetetlen a demokratikus ideálokkal. Ez a karikatúra befolyásolja a papokat. A püspökök nem adnak világos útmutatást az abortusszal kapcsolatban. Az életvédő mozgalom derék dolog, de olyan emberek lovagolják meg, akik nem igazán életvédők. Elmondok magának valamit, Bernard. Ha ebben az országban a püspökök és a bíborosok úgy döntenének, már holnap véget vethetnének az abortusznak. Tüntetőkké áraszthatnák el az utcákat. Tétélezzük fel például, hogy Chicagóban vagy New Yorkban lenne egy hely, ahol embereket égetnének el kemencékben. Gondolja, hogy egy ilyen szörnyűség tovább tartana egy napnál? Vagy akár egy óránál is? A helyet megrohannák és előzönlének. A hangulat magasra hágna, és kijelentenék: „Romboljuk szét magunk!” A rendőrség ott állna, és nem csinálna semmit. De az abortáló helyeken, amelyeket minden városunkban megtalálunk, napi átlagban négyezer kisgyermeket ölnek meg. És semmit nem tesznek ez ellen. Ha a Katolikus Egyház összegyűjtené az ebben az országban élő 56 millió tagjának csak a felét, mit gondol, mi történne? Lázadások és tüntetések lennének. A rendfenntartó erők törekvése, hogy az életvédőket megállítsák, nem sikerülne a katolikusok nagy száma miatt. De az egyházi személyek nem kezdeményeznek semmilyen akciót, mert nem akarnak bajt maguknak. Nem akarnak népszerűtlenné lenni. Mártírok sem. Magatartásuk bizonyossága szerint hiányzik belőlük a bátorság, de a meggyőződés is. Sok püspök és pap azt gondolja, hogy nincs semmi rossz az abortuszban. „A probléma az, hogy az Egyház nem vált modernné, vagy nem ébredt rá a demokratikus intézmények valóságára. Nem tudja, mi a demokratikus szabadság.” Más szóval elvesztették a hitüket. Már nem katolikusok többé. Valamiféle neokatolikusok lettek,

amely fele úton van az episzkopális egyház és a Rotary Club³⁰ között. Szóval ez az Egyház állapota.

Az oktatás-nevelés tekintetében a helyzet még ennél is rosszabb. A katekizmus oktatása, a vallásoktatás kétségtelenül eltűnt. Ez részben az apácáknak köszönhetően történt. Ők, mint tudjuk, eltűntek. Ma a politikai és a társadalmi karrierjüket építik. Az apácák nagy tanító rendjeinek többsége ma már nem működik. Ennek következtében a gyerekeket fiatal koruktól keresztény szellemben nevelő kútforrás eltűnt. Ráadásul a nagy tanító rendek: a jezsuiták, a domonkosok, a karmeliták és a ferencesek szekularizálódtak. És többé nem beszélhetünk katolikus egyetemekről. Az egyetemeket, amelyek valamikor egy vallási rendhez tartoztak, mondjuk a jezsuitákhoz, most többségében világiak vezetik, egy vagy két jezsuitával. Lehet, hogy hivatalosan egy jezsuita a rektora, de az egyetem nem katolikus. Valójában nem is akarják, hogy azokat „katolikus egyetemeknek” hívják. A jezsuiták egy tavalyi találkozójukon elhatározták, hogy nem fogják „katolikus egyetemnek” nevezni magukat. Legyen „Ignáci intézet” a nevük, mert Szent Ignác szellemében dolgoznak. Azt gondolom, hogy Szent Ignác forog a sírjában, vagy az égben forgolódik a pusztá gondolatra is. Így a nevelést kivették a kezünkből, és mi jóváhagytuk ezt. Nincs módunkban felbecsülni a megtörtént kárt. Ma találunk olyan ifjakat, akik nem tudják az *Üdvözlégyet* vagy a *Miatyánkot*. Nem járnak gyónni, és nem tudják, hogyan kell megbánni a bűneiket. Ha elmennek áldozni, nem tudják, mi az áldozás. Azt hiszik, hogy az kenyér csupán, amit megáldott a pap. És kinek kell egy pap által megáldott kenyér? Inkább olyan ennivalót akarnak, amit a pizzásnál vagy a McDonaldsban vásárolnak. Nincs hitük, mert arról nem tanítottak nekik. Semmit nem tudnak róla. Mindig emlékezni fogok arra, amikor egy fiatalembert bevittem a katolikus templomba, ahol az oltár fölött kereszt függött. Ő még sohasem látott keresztet. Amikor látta a vért, a töviskoronát és a sebeket, megkérdezte: „Miért tették ezt ezzel a szegény fickóval?” Azt sem tudta, hogy Jézust látja. Jézus neve nem mondott neki semmit a megfeszítésről. Mint tudjuk, a feszületet, a keresztfát (crucifix) „feltámadási fával” (resurrectifix) helyettesítették. Krisztust a feltámadás dicsőségében ábrázolják. És a kereszten levő alak egyáltalán nem hasonlít Jézushoz! Ezért a fiatalok nevelése siralmas. És nem létezik az oktatás megjavításáért küzdő hatékony mozgalom. Az amerikai püspökök és a Vatikán közötti veszekedés az oktatásról azzal végződött, hogy a Vatikán visszahúzódott a csatatérről. Az amerikai vallási szervezetnek megengedtetett, hogy szekularizálja az oktatását. Ma a marxistáknak, a leszbikusoknak és a homoszexuálisoknak egyenlő jogaik vannak a katolikus egyetemeken. A kondom használatáról, a homoszexuális életvitelről és az eutanáziáról oktatják őket. A katolikus oktatási létesítmények haladni akarnak az áramlatokkal. Olyanok akarnak lenni, mint a többiek. A nagy rendszer részei akarnak lenni, csak hogy ez a rendszer erkölcstelen. Vagyis ebből a szempontból nagyon szomorú az Egyház helyzete.

Mindezekhez a problémákhoz hozzáadódik az a tény, hogy az Egyházat széthúzások bomlasztják. A nyugati országok katolikusainak többsége mára eltávolodott a hagyományos Egyháztól. Már nem ugyanúgy imádkoznak. Már nem imádják Istent ugyanúgy. A gondolkodásuk is más. A böjtnek és az önmegtartóztatásnak vége. A modern tantételek szerint a böjt és az önmegtartóztatás középkori. „Ezeket ne tedd többé. A böjt és az önmegtartóztatás kegyetlenség és szadizmus, ugyanakkor lélektanilag vitatott. Szexuális életet kell élned.” Ebben az országban vannak püspökök, akik a fiatal papokat nem katolikusok által vezetett intézetekbe küldik, ahol azt tanácsolják nekik, kerítsenek egy lány- vagy fiúbarátot, hogy egészséges gondolkodásuk legyenek. Arra biztatják őket, hogy

³⁰ A Rotary Club egy humanitárius világszervezet, amelyben különböző foglalkozású emberek vállalják a humanitárius szolgálatot.

maszturbáljanak! Nincs szándékomban megnevezni ezeket a püspököket vagy ezeket az intézeteket, de tény, hogy ez történik. Mivel a hit eltűnt, Egyházunk teljesen szekularizálódott. A hit egészében véve eltűnőben van az Egyházból. Miasszonyunk azt mondta Fatimában, hogy a hit sok helyen eltűnik, de Portugáliában nem.

Bernard: Ez a beszélgetés igencsak egy olyan témához vezet, amely a katolicizmusért folytatott harc kritikus pontjának tűnik, és ez a papság. Úgy tűnik, a liberálisok azért célozták meg a papságot, mert az olyan terület, ahol további változtatásokat hoznak létre az Egyházban. Mit gondol, miért választották a papságot?

Martin atya: Igen, azért célozták meg a papságot, mert papok nélkül nem lehet a szentmise áldozatát bemutatni. A papság elleni támadás óriási. Ez a támadás olyan sikeres volt, hogy az emberben az a meggyőződés támad, hogy sok püspök nem akarja, hogy a jövőben igazi papok működjenek. Tudok püspökökről, akik magukhoz hívatják azokat a fiatal papokat, akik nem hajlandók alkalmazkodni a neokatolikus beállítottsághoz, és elküldik őket. Világiasítják őket. Így munkahely és pénz nélkül maradnak. Ezek a püspökök ezt annak ellenére teszik, hogy egyházmegyéjükben paphiány van. Nem tesznek semmit azért, hogy javítsák a szemináriumaik feltételeit. Számos szemináriumban elterjedt a homoszexualitás. Némelyikben a homoszexuális tevékenység engedélyezett, és egészségesnek tartják, hogy a szexualitást megtapasztalod a társaiddal. Ráadásul ez a szexuális tevékenység csak kiegészítője annak, amit a szemináriumon kívül folytatnak. A papság támadás alatt van, mert egy olyan papság nélkül, amely szilárdan hűséges a tanokhoz, és feleleveníti a római tantételeket, a lakosság nem lesz katolikus. Fiatal papként egy plébánián azt a mondást hallottam, hogy az a plébánia, ahol a katolikus erkölcsiségről és a pápaságról legalább egyszer egy évben nem tartanak szentbeszédet, az a plébánia a pokolra jut. Ez így igaz! De huszonhét évet éltem ebben az országban, és templomok ezreiben voltam anélkül, hogy prédikációt hallottam volna a pápáról. Soha nem hallottam szentbeszédet a pápaságról vagy a péteri hatalomról. Egyszer sem huszonhét év alatt! Soha senkitől! Egy írott cikk sincs soha a pápaságról, amely a jogairól, a tekintélyéről vagy a történelméről szólna. Semmit nem írnak a pápáról a gyalázkodáson kívül. A gyalázkodáson kívül! Mocskos történeteket mesélnek erről vagy arról a pápáról, és bírálják a jelenlegi pápát. Vannak cikkek, melyek azt írják, hogy a mostani pápa csak egy lengyel érsek, aki tévedésből került a pápaságba. Gondolj az egésznek a megszenteltségellenítő voltára. A fő eszméje a papság elpusztítása.

Ami a leginkább ellentétben áll az általános felfogással, az a nőtlenség. A modern társadalmat a szexualitás uralja. A házasságon kívüli szexualitást is elfogadja, mint valami teljesen normális dolgot. Az a gondolat, hogy fiatal férfiak nőtlenségi fogadalmat tesznek, soha nem házasodnak, és elkerülik a szexuális kapcsolatot, felfoghatatlan a modern ész számára. „Hogyan tudják megtartani ezt a fogadalmat anélkül, hogy lelkiileg elferdüljenek, és pedofilokká vagy valamilyen másfajta torz magatartásúvá legyenek?” Ez a modern társadalom viszonyulása a papsághoz. A római katolikus cölibátus teljesen idegen a modern ész számára. Miért? Mert a papság gondolata idegen neki. A papságról való tanítás nagyon hiányos, különösen a papnevelő intézetekben. Jézus egyszer az eunuchokról beszélt. Az eunuch olyan ember, akinek nem lehet szexuális kapcsolata. A nemi szervei gyakran tönkre vannak téve. Egyébként tudja-e, Bernard, hogy kasztrálták az embereket, hogy eunuchot csináljanak belőlük? Ezt azért tették, mert az eunuchok rendkívül hasznosak voltak a palotákban. Nem lehetett viszonyuk a palotában élő nőkkel, és igen jó örök voltak. Az eunuchoknak magas és szép hangjuk volt kamaszkorukban is. Az eunuchok gyakran nagyon kegyetlenekké váltak. Feltételezem, hogy ez a megcsonkításuk következménye volt. Jézus elmondta, hogy háromféle eunuch van. Az egyik az az ember, aki ilyennek született. A másik az, akit más emberek tettek eunuchhá. Végül Jézus azt mondta, hogy van egy harmadik fajta

eunuch, aki önként eunuchhá lesz Isten királyságáért. „Aki fel tudja fogni, az fogja fel” (Mt 19,12).

A nőtlenség egy igen mély misztérium. Ha pap vagyok, úgy tekinthetem a nőtlenségemet, mint egy szüzességi övet, melyet az Egyház lelakatolt, és elhajította a kulcsot. Ebben az esetben a nőtlenség egy megfosztás. Az egyáltalán nem nőtlenség! Az egy kierőszakolt önmegtartóztatás. Így a nőtlenséget úgy tekintem, mint a nyakamban a fájást. Ezen a ponton nagyon távol vagyok az igazi nőtlenségtől. A házasságban szeretetem legnagyobb ereje a szaporodásban rejlik. Egy másik emberi lényvel élek együtt, gyermekeink vannak, és megosztjuk egymással a szeretetünket, a lelki melegünket, a barátságunkat és a bizalmunkat. Egy igazi házasságban testemnek és lelkemnek, egész lényemnek a meghittsége adom. A papi nőtlenségben feladom a házasság meghittségét, mert amikor pappá leszek, Krisztus egy pecsétet, az Ő papságának a pecsétjét teszi a lelkemre. És ez a pecsét egy felsőbbrendű rendeltetés érdekében körbezár engem. Ez a rendeltetés Istennel való rendkívüli egyesülést jelent. Ebben az egyesülésben Isten Testét tartom a kezemben a szentmisén. Különleges küldött vagyok, aki áldást hoz az embereknek, feloldozza őket bűneiktől, és gyógyítja a lelküket. Ez az igazi cölibátus. Ez elválasztja a lelket azokról a szeretetreméltó dolgoktól, amelyeket a házasság adhat. A házasságnak megvannak a maga bajai és nehézségei, de általában nagy áldásnak tartják, ha valaki házasságban él. Aki a cölibátust választja egy magasabb célért, az szándékosan és szeretettel mond le a házasságról. Minden energiáját, amit a természet az emberi szeretetben nekünk adott, Krisztusnak szenteli. A papi nőtlenség mindezt a szeretetet Krisztus áldozatára, Evangéliumának, a szeretetről és a lelkek üdvözüléséről szóló tanításának a hirdetésére összpontosítja, gyóntatja az embereket, gyógyítja a lelküket, segíti, gyámolítja és az igazság felé irányítja őket. Papnak lenni a legmagasabb rendű, legnagyobb értékű élethivatás. Egy magasabb rang. A tökéletesség rangja. Az apácát, aki szüzességi fogadalmat tesz, ugyanez a törekvés irányítja. Azt mondja magában: „A Szűzanyát akarom utánozni.” Miasszonyunk szűz volt. Mint Őneki, az apácának is vannak lelki gyermekei. A Szent Szűznek egyetlen gyermeke volt, Jézus. A többiek az Ő lelki gyermekei. Az apácának lelki gyermekei vannak az imái, és Isten Anyjával való azonossága révén. A pap és az apáca küldetését a házastársi szeretetről való lemondással teljesíti. Nem azért mondanak le a házastársi szeretetről, mert az rossz. Az nem rossz, hanem jó. Istentől származik, ezért jó. Isten azt mondta az embereknek: „növekedjétek és szaporodjatok”.³¹ Szeressétek egymást, és legyenek egy test.³² A házasság az Újszövetségben szentség, de én lemondok erről a szeretetről, mert nagyobb mértékben akarok azonosulni a mi Urunkkal és Miasszonyunkkal. Ők hívnak engem erre a hivatásra. És a meghívottak az emberi szeretet rokonszenvét, empátiáját és figyelmességét áthelyezik a mi Urunkra és Miasszonyunkra.

A pap a nőtlenség sajátos áldozatát hozza. Ez eleinte áldozat. Később, az idő teltével, a hűség megtartásával virágzásnak indul a lelkében, és elnyeri azt a csodálatos nyugalmat és melegséget, amit az emberek a hagyományos papnál mindig megtapasztaltak. Különleges erővel bír, amivel beléd tud hatolni, fényt és azt a különös érzést árasztva, hogy őrá mindig számíthatsz. A hagyományos papokat nem osztották meg vonzalmaik. Azért voltak ott veled, mert Krisztus volt az ő emberük. Krisztus volt a királyuk. Krisztus volt a főpapjuk. A papságnak ez az eszménye a mai Egyházban elenyészett. Nem szólnak róla a prédikációkban, sem a mai katolikus kézikönyvekben. A papi nőtlenséget úgy tekintik, mint a halélt pönteken. Ez egy olyan törvény, amit meg akarnak változtatni. Számptalan püspök meg akarja szüntetni a nőtlenséget. Richard McBrien a katolikus Notre Dame Egyetemen arról írt igen

³¹ „Legyetek termékenyek, szaporodjatok, töltsétek be a földet...” (Ter 1,28).

³² „...a férfi elhagyja apját és anyját, és feleségéhez ragaszkodik, s a kettő egy test lesz” (Ter 2,24).

tömören, hogy várja azt a napot, amikor a Pápa úr kijön Pápané asszonnyal az erkélyre, és közösen áldásukat adják az alattuk összegyűlt, nős papokból és férjezett apácákból álló tömegre. Ha egy úgynevezett katolikus egyetemen tanító ember ellentmondhat egy ilyen katolikus doktrínának, mindjárt két dolog jut az eszembe. Mindenekelőtt az, hogy az illető nem katolikus többé. Másodjára az, hogy nagyon pimasz ember, ha ilyen tiszteletlenül javasol változtatásokat a szenthagyományokban. Nem érti a cölibátust. Kíváncsi vagyok, hogyan éli meg a saját cölibátusát. Megtartja? Azt tudjuk, hogy lelkiekben nem.

Bernard: Mi lehetne a következménye annak, ha a Katolikus Egyházban nős papok működnének?

Martin atya: Nos, elmondom magának mik lennének a következmények. Luther a legszidalmazóbb módon az utolsó beszédében fogalmazott a pápaságról. Mellesleg Luther úgy tudott káromkodni, mint egy kocsis. Bizonyos szavait a tudósok nem voltak hajlandók angolra fordítani. Meghagyták azokat ógermánul. De a fordítás még így is büzlük tőlük. Restelkedik, aki hallja. Luther egy Katharina von Bora nevű apácát vett feleségül. Még ma is megvannak a jegygyűrűik. Beszéde közben ezt mondta: „Valamennyien vegyünk apácákat feleségül. A papok és az apácák házasodjanak össze, aztán induljunk el kereszténységre téríteni a világot, és hagyjuk azokat a csámpás római nőtleneket kihalni.” Ez a beszéd a XVI. században hangzott el. Az azt követő négy században azok a „csámpás” római nőtlenek nekifogtak, és egy kilencszáz millió tagból álló Egyházat hoztak létre. A protestantizmus megházasodott papsága veszített. Megtérítettjeik száma csekély. Európában csak fogytak és fogytak és fogytak, míg az a nyomorúságos maradék nem lett belőlük, akik megmaradtak napjainkra. Élettelenek, hiányzik a vibrálás, és az irány belőlük, és nap mint nap veszítenek híveikből. Ha mi rossz állapotban vagyunk, az ő állapotuk egyenesen szörnyűséges. A vallásuk kizsigerelt rom. Azt kívánom hangsúlyozni magának, hogy ha megszüntetjük a cölibátust, azonnal megváltoztatnánk a papság arculatát. Apostoli tény, hogy a papok nőtlenek kell legyenek. Ez egy apostoli tény. Tudjuk, hogy Péter magával vitte a feleségét mindenhová, kivéve, amikor Rómába ment. De önmegtartóztatásban éltek. A korai Egyház idején kevés pappá szentelhető férfi volt, ezért nős férfiakat is felszenteltek. De amikor az Egyház egy házasságú férfit szentelt, mind ő, mind pedig a felesége megesküdtek, hogy szüzies életet fognak élni. Mivel a házasság szentség, együtt maradtak, de cölibátusban éltek. Majd amikor a későbbi években az Egyházban már egy sereg ifjú ember volt, csak nőtlén férfiakat szenteltek pappá. A házasságú papok működésének gyakorlata a Szentszék által eltűrt visszaélés volt. Ezt a görög egyházakban és a keleti kereszténységben engedték meg. Nyugaton, ahol a cölibátust megtartották, ezt soha nem tűrték el.

Ha nem cölibátusban él a papság, ez szociológiai szempontból igen érdekes változásokhoz vezethet. Mindenekelőtt a pap el kell tartsa a feleségét és a gyermekeit. Ez egy gazdasági tényező. Másodszor: a pap hívei iránti egyedülálló odaadásának vége. Otthon van egy felesége. Amikor a pap hazamegy, asszonya mindent megtudakolhat tőle a plébánia és a hívek dolgairól. A pap többé nem egészen független, mert ott van egy asszony, aki beszél hozzá. Ez az ő felesége, akit szeret. Emlékszem, amikor a törökországi amerikai légierő káplánja voltam, és a tisztekkel hosszú utakat jártunk be, hogy meglátogassuk a Fekete-tenger menti radar létesítményeket. Egyszer egy tizennyolc órás vezetés alatt folytatott hosszú beszélgetés után az egyik tiszt azt mondta nekem: „Tudja, atya, én nem tudnék így beszélgetni önnel, ha házasságú ember lenne, mint Woody.” Woody a protestáns lelkész volt, és egy igen tisztességes ember. „Én nem tudnék önrel ezekről a kérdésekről beszélni – mondta –, mert ha önnek felesége lenne, önmagát mihozzánk hasonlítaná.” Igaza volt. Egy nős pap és a hívei között sokkal kevésbé lehet nyílt kapcsolat. A papok megházasodása szociológiai szempontból ilyen drámai következményekkel jár, de még nagyobb a lelki változás. A

legjelentősebb változás a lélekben történik. Ha házas ember lennék, a változás azt jelentené, hogy a feleségem és a gyermekeim érdekei, indulatai, igényei és lelki alkata közelebb lennének hozzám, mint bármelyik hívemé. Eltérítenének mindenkitől, aki az én lelki gondozásomra lenne bízva. Nézeteimet azok alakítanák, akikkel élek, mindenekelőtt a feleségem és a gyermekeim, de talán a feleségem rokonsága is. Ezzel az egész egyenlet módosul. A pap, aki a népének szentelte magát, egy munkát végző személlyé változik. Az üzem vezetőjévé lesz. Ez egy teljesen más dolog, és eltörli azt a viszonyt, amit az Egyház a lelkipásztor és hívei között létrehozott. Úgy találtuk, hogy a megnősült papsággal a dolog nem működik. Egyszerűen nem működik.

Bernard: Ha már a papság kérdésénél tartunk, beszélnünk kellene egy kérdésről, amit sokan nagyon fontosnak tartanak. Noha hiány van a papokból, sok jó papnak üldöztetésben van része.

Martin atya: Kétségtelen, hogy a jó papokat üldözik. Engedje meg, hogy elmondjak erről egy személyes élményt. Jelen pillanatban szoros levelezésben állok az Egyesült Államok huszonhárom papjával, akiket a püspökük felfüggesztett. Ezek az emberek nem loptak pénzt, nem zaklattak senkit szexuálisan, semmi hasonlót nem tettek. Nagyon buzgók, és misézni szeretnének. Ájzatosságokat akarnak tartani, például keresztutat, szentségimádást. Zarándokutat akarnak szervezni Fatimába. Vagyis a hagyományos katolikus hitbuzgalmi szokásokat akarják gyakorolni. A püspökeik viszont ezt nem akarják. Különösen négy püspök ragaszkodott ahhoz, hogy ezeket nem hagyják működni, ha pszichológiai képzésnek és rehabilitációnak nem vetik alá magukat. A taktika az, hogy körülbelül egy évnyi időre a papnak havi 750 dollár egészségbiztosítást fizetnek. Majd ha a pap nem változott meg, és nem vonult be egy olyan intézetbe, ahol pszichológiailag átformálják, akkor befejezte a munkaviszonyát. Azt mondják neki: „Viszlát, atya. Nincs többé szükségünk magára.” Ugyanakkor ezek a püspökségek paphiányban szenvednek.

Egy másik fejlemény: sok egyházmegyében a püspök megengedi, hogy nőket válasszanak ki a pap segédjének a szentmise celebrálásában. Ez a gyakorlat arra szolgál, hogy erősítse a nők oltárnál való jelenlétének a gondolatát. A tévénél és a rádiónál ügyködő apácáknak megengedik, hogy a nők pappá szentelését, valamint a papok nősülését támogassák. Sok püspök elméjében határozott előítélet van a hagyományos papság ellen. Egyszerűen nem akarják, hogy ilyen legyen, és ezt nyíltan meg is mondják. Az Indiana állambeli South Bendben tavaly rendezett találkozón számos nyugdíjas püspök mondta: „Itt az ideje, hogy a pápa nőket szenteljen pappá. Itt az ideje, hogy a pápa megengedje a papok házasodását.” A hagyományos papsággal szembeni előítélet széles körű tehát. Úgy gondolom, hogy a papság elleni ellenszenv a Szent Szűz iránti odaadás hiányából következik. Ha valaki azt gondolja, hogy a cölibátus kérdésében egy papot nem kell különválasztani az emberektől, átlagembernek kell lennie, akkor az illetőből kihalt annak az eszméje, hogy milyen volt a Miasszonyunk Fia. Ő teljesen a munkájának szentelte magát. Jézus, Isten Fia lévén, olyannyira volt nőtlen, ahogy közülünk senki lenni nem tud. Ő egy rendkívüli emberi természettel bírt, amit az Atyaisten adott neki születésekor. És Ő Máriának, a szűznek, a hajadonnak volt a Fia. Aki nem fogadja el ezt a gondolatot, abból hiányzik a Miasszonyunk iránti igazi odaadás. Az nem tudja, hogy a Szűzanya mi volt, hogy az ő Fia mi volt, és hogy az ő anyai hivatása valójában mi volt. Az ilyen embernek különös felfogása van a szexualitásról. Úgy tekinti, hogy a közösülés az egyetlen útja annak, hogy emberek legyünk. Ez a felfogás nem keresztény. Ez nem katolikus. Ez katolikus ellenesség. Sajnos, ez egy nagyon uralkodó gondolat püspökeink és papjaink között. Igen halvány fogalmuk van arról, hogy a cölibátus mit jelent. Ha erre a szintre hanyatlanak, akkor már nem igazi papok többé. Fontos arra is gondolnunk, hogy az új liturgikus gyakorlat következtében a pap szerepe

napjainkra jelentősen csökkent. Ez a tény arra készítet, hogy vizsgáljuk meg a szentmise kérdését. Az új liturgia azt az eszmét hordozza, hogy a közösség a fontos, a pap jelentősége pedig csökkent. Ő csak egy szolga. Az üzem felügyelője. Ellenőrzi, hogy működik-e a fűtés és tiszták-e a padok. Gondoskodik arról, hogy szép zene szóljon, és ne ázzon be a tető. A pap az üzem menedzsere. Napjainkban többé-kevésbé ilyen az eszményi pap.

Bernard: És semmi érv nem szól az ellen, hogy az üzem menedzsere egy nő legyen.

Martin atya: Persze, hogy nem, közülük sokkal jobb menedzserek kerülnek ki. Miért ne? Hiszen ők sokkal gondosabbak az ilyen természetű részletekben. A papság elleni rágalomhadjárat óriási. Meg van szervezve, és kitartóan folyik. A püspökök beadták a derekukat. Némelyek közülük már most női papokat, és kétségtelenül házaspárságot akar. Vagyis a papságért kitartóan folyik a harc.

Bernard: A püspökök egy része beadta a derekát a női papok kérdésében?

Martin atya: Ó, igen. Ebben a kérdésben beadták a derekukat. Még titok, de tudunk egy – immár halott – püspökről, aki harminckét nőt szentelt pappá. Legalábbis elvégezte velük a felszentelés ceremóniáját. Ezek a nők minden reggel misét mondanak. Ez valóban megtörtént, és nem lehetett elkerülni. Tudjuk, hogy Kanadában a nők három csoportjának kelyhe, valamint miseruhája van, és titokban misét mondanak. Azt a napot várják, amikor engedélyt kapnak arra, amit tesznek, és női papokként megkezdhetik működésüket. Noha nem kedvelem a szerencsejátékokat, kész vagyok fogadni arra, hogy egy napon valamelyik ostoba püspök váratlanul feláll majd, és azt mondja: „Pappá szentelek öt nőt, akik teológiát tanulnak. Ők éppen olyan jók, mint bármelyik férfi, és Róma azt tehet, amit csak akar.” Fogadok magával, hogy ez meg fog történni. Aztán más püspökök azt mondják majd: „Nős férfiakat fogok pappá szentelni, és hagyom, hogy házaspársággént éljenek, mert papokra van szükségem.” Ez elferdített módja a paphiány kezelésének, miután jó papokat elutasítottak, és lehetetlenné tették jó papok képzését. Sátáni támadás folyik a papság ellen. Ez az Egyház elleni sátáni támadás, mert ha sikerül a papságot tönkretenni, az Egyháznak vége. Az Egyháznak mint látható intézménynek vége lesz. De, bár a csata igen szoros, nem fog ez nekik sikerülni.

III. rész: A királyság kulcsai

Bernard: A papsághoz igen szorosan kapcsolódó egyik ügy a szentmise. Valószínűleg meg tudja magyarázni, hogy a szentmise és a papság miért vannak összekapcsolódva.

Martin atya: A szentmise és a papság a katolicizmus szívét képezik. Valószínűleg ismeri a történelemből, hogy amikor valamely hatalom vagy csoport a Katolikus Egyházat szét akarta rombolni, a papokra támadt, és eltörölte a szentmisét. Ezáltal a papokat és a misét eltávolították a katolikus életből. És valami mindig történt azzal a lakossággal, amelyet megfosztottak a szentmisétől és a papságtól. Ennek a változásnak mély oka van, és ez a következő: Az Eucharisztia (az Oltáriszentség) valamennyi szentség között a központi helyet foglalja el. Ez szó szerint Krisztus fizikai jelenléte a földön. Ezt a fizikai jelenléte csupán a szentmise áldozatának felajánlásával érjük el. Ezért mindenki, aki el akarja pusztítani az Egyházat, mindig megpróbálja szétrombolni a misét. A britek Írországból, a forradalmárok Franciaországban, és a kommunisták Oroszországban a papoktól és a misétől való megszabadulás révén próbálták elpusztítani az Egyházat.

Tételezzük fel, Bernard, hogy egyszer kísértésbe esik. Látja az asztalon a pénztárcámat, háromezer dollárom van benne, és én nem vagyok ott. Maga kísértésbe esik, hogy a pénznek legalább egy részét kivegye magának. Ugyanakkor úgynevezett segítő kegyelmet kap, hogy ellent tudjon állni ennek a kísértésnek. A segítő kegyelem azonban nem viszi magát a mennybe; ehhez megszentelő kegyelemre van szüksége. A megszentelő kegyelem a kegyelemnek egy egészen más fajtája. Ez állandó. A segítő kegyelem egy adott pillanatban érkezik, és lehetővé teszi, hogy ellenálljon a kísértésnek. Visszahúzza a kezét a pénztárcámról, leveszi a pillantását a feleségemről, vagy ellenáll bármilyen másféle kísértésnek. A megszentelő kegyelem szubsztanciális valami, ami jön, és a lélekben lakozik. Az ember keresztelesekor kap először megszentelő kegyelmet, ilyenkor Isten gyermekévé lesz, eltörlődik az eredendő bűne, és kegyelem van a lelkében. Egyébként a megszentelő kegyelem nélkül nem jut be a mennybe.

Megszentelő kegyelmet csak a szentségek révén kaphatunk. Miután a keresztelese megtörtént, a megszentelő kegyelmet adó legfontosabb szentség az Eucharisztia a szentmiseáldozatban. Ezért ha valaki eltávolítja a megszentelő kegyelem legfontosabb forrását, a szentmisét, megfosztja az embereket a megszentelő kegyelemtől. Bernard, a megszentelő kegyelem nélkül nem lehet a bűnt elkerülni. Nélküle hosszú távon nem tudjuk elkerülni a bűnt. A keresztelese fénye kihuny a lelkünkben, és eltévelyedünk. És ez szinte annak a története, ami az Egyházzal történt 1969 óta, amikor bevezették a mise új formáját. Beszélni akarok erről a kérdéssel, mert ha ma van mély seb az Egyház testén, az a mise szétrombolása. A szentmise szétrombolását tudatosan tervezték el, és tudatosan viszik tovább. A szentmise rendkívül fontos. Engedje meg, hogy elmondjam a lényegét, miért fontos: Krisztus a Kálvárián halt meg. Ez volt a történelem központi eseménye. Az egész történelem eddig a pontig emelkedett, majd ettől a ponttól kezdve a történelem csupán annak az áldozatnak a beteljesedése. Ez a nemzetek közösségével kapcsolatos nehézség, amiről az előbb beszéltünk. Ez a közösség többé nem részesedik Jézus Krisztusnak, a feláldozott bárányának a testéből és a véréből. Ezért tagjai nem részesülnek a megszentelő kegyelemben. Amit tesznek, azt nem az Ő nevében teszik. Ezért az nem egyezik Isten uralmával. Ez egyedül az emberi hatalomból származik, és nincs benne áldás! Mint a pápa mondja: feltétlenül sikertelen lesz. Sikertelen lesz, mert istentelen. Nem Istennek a Kálvária áldozatával megáldott uralma.

Lényegében a katolikusok hiszik, hogy minden érvényes pap által mondott érvényes szentmisén újból és újból lejátszódik a Kálvária. Ez nem azt jelenti, hogy az ott törtéteknek a másolata lenne. Ez nem olyan, mint mondjuk George Washington forradalmi karrierjéről szóló szindarab ismételt előadása. Nem, hanem azt jelenti, hogy a kenyér és a bor színe alatt, egy ember által épített oltáron és egy miseruhába öltözött pap szertartásán újra megtörténik a Kálvária áldozata. Ez az áldozat valódi aktusának újbóli megtörténte. Tehát amikor jelen vagy a szentmisén, a konszekráció megtörténtekor egy misztikus, de ugyanakkor reális módon ott vagy a Kálvárián. Ez a doktrína. Ez tiszta hit. Ezt a doktrínát megérteni és magunkénak érezni nem lehet másként, csak a hit révén. Tíz éves lehettem, amikor egy ismerős protestáns hölgy megkérdezte tőlem, mit tanultam a katekizmusból. Én a szentmiséről és erről a doktrínáról beszéltem neki. Erre azt mondta: Tudod, Malachi, ha én ezt hinném, minden nap hason csúsznék a házamtól a templomig, hogy magam is jelen legyek.” Mintegy hét mérföldnyire lakott a templomtól. Az ő protestáns, nem katolikus elméje szerint így kellene cselekednie, ha ilyenkor valóban mindig újra történne Isten keresztfeszítése. Eleinte nem hitte, de később igen. A Katolikus Egyházhoz csatlakozott, és katolikus hitben halt meg.

Ma a sátán Egyház elleni támadása a misére összpontosul. A szentmise tönkretételével, amit a kegyencei segítségével sikerült elérnie, a papságot is tönkretette, mert a papság fő fegyvere a mise. Vizsgáljuk meg a pap meghatározását. Ki a pap? Olyan valaki, aki az Igét prédikálja és intézi a helyi templom ügyeit? Nem! Ez badarság! Pap mindenekelőtt az, aki az áldozatot felajánlja. Ez az ő elsődleges feladata.

Bernard: A szentmise áldozati jellegét az új misében jórészt törölték?

Martin atya: Ó, igen, törölték. Ezt szándékosan tették, ugyanis a misét eredetileg hat protestáns és két katolikus állította össze egy Annibale Bugnini nevű érsek vezetésével. Ez utóbbi egy hitét vesztett szabadkőműves volt. Ő volt a mise első változatának a szerzője, amelyet VI. Pál pápa számára felvázolt. Miután ezt Bugnini átadta VI. Pálnak, két bíboros, Ottaviani és Bacci odamentek a pápához és azt mondták: „Ha szentséged közlése ezt a misét, eretneknek nyilvánítjuk önt!” Ezt mondták! Ezért VI. Pál visszavonta a misének ezt a változatát, némi változtatást tett benne, és így jött létre a *Novus Ordo*³³. Ez volt a kezdete a mise ellen való támadásnak. Emlékszem, az írországi fiútestvéremtől kaptam egy *Missale Romanumot* (Római Misekönyvet³⁴), melynek a szegélye teljesen összeégett. A bátyám azt mondta: „Amikor ma hazaérkeztem, a helyi templomban misekönyveket, templomi padokat és gyóntatószékeket égettek, valamint szobrokat törtek össze.” Ez volt a plébániatemplomunk, ide jártunk gyermekkorunkban. „Emlékeztetőnek megmentettem ezt a misekönyvet”, mondta. Csak úgy tombolt a pusztítás. Most a régiségkereskedésben kelyhet, szentségházat (tabernákulumot), szentségtartót, gyóntatószéket, templomi padot vagy miseruhát is lehet vásárolni. Még olyan pikszist, szelencét is, amelyben a Szent Ostyát vitték a betegekhez. Mindezeket kidobták! Vettem egy kelyhet, és újrászenteltem a helyi püspökkel. A pusztítás iszonyatos volt. Mielőtt ennek a részleteire kitérnék, felhívom a figyelmet egy vonatkozásra, amit a katolikusoknak tudniuk kellene. Tétélezzük fel, hogy én mint pap Bermuda nadrágban, „Szeretem a világot” vagy „Szeretem a bálnakat” feliratú pólóban és golf sapkában megyek a helybeli templomba. Tétélezzük fel, hogy két papagáj van a vállaimon, és két, balett-trikót viselő apáca kísér. Bernard, egészen rendkívüli arra

³³ Pontosan: *Novus Ordo Missae*. Ez a II. Vatikáni Zsinat után bevezetett új rítusú mise, az újmise latin neve.

³⁴ 1562-ben a tridenti zsinat elrendelte, hogy a misekönyv reformja érdekében alakuljon külön bizottság. Munkájuk eredményét a későbbi szentté avatott V. Piusz pápa 1570. július 14-én, a *Quam primum* bullájával tette közzé. E *Missale Romanum* a tridenti zsinat határozata alapján helyreállított római rítust tette kötelezővé.

gondolni, hogy ha ilyen körülmények között mondanék egy újmisé, kreatívnak mondanának engem. De ha régimódi római katolikus miseruhába öltözve kezdeném a misét az oltár lábánál, mondván: „Introibo ad altare Dei”³⁵, kihívnák a rendőrséget. Ez a szentmisétől való borzadás! Az attól való félelem és az iránta érzett ellenszenv. Találkoztam a régi iskolából való monsignorékkal, és megkérdeztem tőlük: „Végül is mit gondolnak a hagyományos miséről, amikor összehasonlítják a Novus Ordo misével, amit önök, tisztelendő urak, minden reggel elmondanak?” Azt válaszolták: „Engem nem érdekel. Én soha többé nem akarom azt látni.” Minden becsülésüket elveszítették a római katolikus szentmise iránt. Megkérdeztem tőlük: „Mi a véleményük, ha a latin misét megtartjuk alternatívaként azoknak, akik ezt kívánják?” A válasz: „Nem, az rossz a számukra. Mi nem akarjuk azt a misét.”³⁶ Szinte sátáni undor fogta el őket a hagyományos mise gondolatára. Erős ellenszenvet éreznek iránta. És amikor rámutatok az újmise hiányosságaira, ezt elhárítják, mondván: „Nem, az újmise az oké, és különben is a régít a pápa eltörölte.”³⁷

Bernard: Mik az új miserítus hiányosságai?

Martin atya: Tisztázzunk egy dolgot, mielőtt rátérnék a fő hiányosságra. Tegyük fel, megkereszteltem magát, és megváltoztatom a kereszteleési szertartás szavait. Érvényes-e így a kereszteleés? Nem! Tudja miért nem? Mert megváltoztattam Krisztus szavait. Ezért érvénytelen. Egy szentség formáját nem lehet megváltoztatni. Krisztus csak két szentség kiszolgáltatásának a szavait adta meg, a kereszteleését és az Eucharisziáét. Nekünk is azokat a szavakat kell használnunk, amelyeket Ő is használt. A Tridenti zsinat kimondta, hogy mindenkit, aki azokat a szavakat megváltoztatja, kiátkozzák. Akit kiátkozásra ítélték, ki van közösítve az Egyházból. Ez azt jelenti, hogy ő egy csaló! Hogy az egyháztanács és maga az Egyház is elítélte őt. Nos, az újmise a kehely megszentelésének lényeges szavait megváltoztatta. Krisztus ezt mondta: „mert ez az én vérem, az új szövetségé, amelyet sokakért kiontanak a bűnök bocsánatára” (Mt 26,28). Az érvényes szó a „sokakért”. Az Angol Nyelvű Liturgia Nemzetközi Bizottsága (ICEL, International Committee for English in the Liturgy) az újmisé angol nyelven mondó országokban a „sokakért” szót a „mindenkiért” szóra változtatta. Noha Krisztus nem ezt mondta. Ő nem mondta, hogy „mindenkiért”. Ennek a változtatásnak az igazolása egy hazugság volt. Azt mondták, hogy a „mindenki” az arám nyelvben ugyanaz, mint a „sok”. Ezért, amikor Krisztus azt mondta, hogy „sokakért”, azt Ő úgy értette, hogy „mindenkiért”. Ezért nincs jelentősége, hogy melyik szót használjuk. Nos, én az arámi és a héber nyelvek tudósa vagyok. Két szó van a „sok”-ra a héberben, és kettő az arámiban is. Tehát Krisztus nem mondta azt, hogy „mindenkiért”. Azt mondta, „sokakért”, ami latinul „pro multis”. Ez egy fontos részlet, amiről nem szabad megfeledkeznünk.

A „sokakért” helyettesítése a „mindenkiért” szóval érvénytelenné teszi a kehely megszentelését. A bor benne bor marad, és nem változik Krisztus vérévé. Az Egyház tanítása szerint ha nem történik meg a bor átváltoztatása, akkor nincs áldozat. A kenyér és a bor átváltoztatása kell ahhoz, hogy végbemenjen Krisztus keresztáldozata az oltáron. Csak a kenyér átváltoztatása meg nem engedett! Érvényes, de tiltott. Valójában némely teológus szerint a bor átváltozása nélkül a kenyér átváltozása sem történt meg. Egyik esetben sincs áldozat. Ezért nincs mise sem. Ha nincs szentmise, nincs megszentelő kegyelem. Bernard, akarja-e hallani rövid megfogalmazásban, hogy mi történt az Egyházzal? Akarja-e tudni,

³⁵ Magyarul: „Isten oltárához megyek.” Ez a hagyományos tridenti szentmise lépcsőimájának a kezdete.

³⁶ Azóta XVI. Benedek pápa 2007-ben írt *Summorum Pontificum* kezdetű rendelkezése engedélyezi a tridenti szentmise mondását minden pap számára magánmisként, és nyilvánosan is, ha a hívek egy nagyobb csoportja kéri. A rendelkezés a tridenti szentmisét a liturgia „rendkívüli formájának” nevezi.

³⁷ Lásd erről az igazságot a 38. lábjegyzethez tartozó szövegben.

hogy miért van oly kevés papi hivatás, miért hullanak a családok darabokra, és az észak-amerikai katolikusok többsége miért fogadja el az abortuszt, a fogamzásgátlást, érvényes életmódként a homoszexualitást, az eutanáziát, a magzattal végzett kísérleteket? Ha akarja tudni, mi történt, csak egyetlen tényre gondoljon: az isteni kegyelem visszavonatot. A megszentelő kegyelem nélkül az ember nem tud ellenállni a kísértéseknek!³⁸

Ne feledkezzünk meg egy másik vonatkozásról sem. Ha ellopom a maga pénzét, megszegem a Tízparancsolat egyikét. De ennél bizony többről van szó. Nem csak arról van szó, hogy elkövettem a lopás vétkét, hanem emiatt büntudat van a lelkemben azzal a büntetéssel együtt, ami az elkövetésért jár. Ez nem az egyedüli dolog, ami velem történik. Isten kegyelméből is veszítek. A kegyelem csökkenésével fényt és hitet is veszítek. Valójában, ha a lopás bűnét elég gyakran elkövetem, teljesen elveszítem a hitemet. Ha bármely nagyobb bűnt eléggé gyakran elkövetek, elveszítem a hitemet. Jelenleg számos plébánián nincs miseáldozat. Egyáltalán nem is tartanak misét. Helyette álmisét játszanak el. Ebben az esetben hiányzik a megszentelő kegyelem. Minden fényt elveszítenek. Ez a plébánia elveszíti természetfölötti fényét, és állandóan a rosszat cselekszi. A plébánia tévedésektől taszigálva, rossz döntések és az emberek hitetlensége következtében különböző irányokba tántorog. A plébániát a sátán fogja szorongatni. Ez az Egyház szörnyű pusztulását jelenti. Akarja tudni, mi történt velünk valójában? A hit visszavonatot, mert nem részesülünk a megszentelő kegyelemben többé.

Ez nem az egyedüli probléma. Ahhoz, hogy a szentmise valódi legyen, a misét mondó pap érvényesen felszentelt kell legyen. Valódi pap kell legyen. Bármennyire is akar misét mondani, ha nincs érvényesen felszentelve, nem képes átváltoztatni a kenyeret és a bort. Számos püspökről tudunk, akik nem szándékoznak papot „csinálni”. Ezért az általuk „felszentelt” férfiak nem lesznek pappá szentelve. Így azok nem mutathatnak be misét. Ismerünk eseteket, amikor bizonyos püspökök gyaníthatóan soha nem voltak püspökké szentelve, vagyis nem igazi püspökök. Még csak nem is papok! Ez azt jelenti, hogy egész egyházmegyék érvénytelenekké lesznek. Megérjük a Szűzanya jövendölésének beteljesedését, amikor eljön a hitetlenség időszaka, amikor az Egyháznak szenvedésben lesz része. Azt mondta, hogy a sátán füstje beborítja majd a templomot, a szentélybe is behatol és eléri az oltárt. Ez a prófécia az emberek fondorlatai és a sátán fondorlatai következtében válik valóra.

Az újmisével kapcsolatos legnagyobb probléma az átváltoztatás szavaival volt. Ismerek papokat ebben a püspökségben, akiket megbüntetnének, ha bármi mást mondanának, mint a Novus Ordo szavait. Így a megszentelés idején hangosan azt mondják, hogy „mindenkiért”, majd suttogva hozzátesszik: „akarom mondani sokakért”. Azért mondják ezt, hogy biztosak legyenek a bor átváltoztatásában. Ez egy nagyon szörnyű helyzet. Nagyon elkeserítő és fájdalmas, hogy annyi jószándékú pap nem érti meg ezt. Hiányzik belőlük a fény. Azt hiszik, hogy az újmise jó. Amikor vitába szállsz velük Krisztus szavainak a megváltoztatásáról, azt mondják, hogy ezt soha nem tanították nekik a papnevelésben. Azt mondták nekik: „Ez az, amit mondani kell!” Egy további hazugságot is közöltek velük, azt hogy a pápa eltörölte a régi római katolikus szentmisét. Ezt püspökök állították.³⁹ Pedig ez egy nyílt hazugság. VI. Pál pápa soha-soha nem törölte el azt a misét. Egyébként ha megkísérli, akkor sem törölhette volna el, de az igazság az, hogy meg sem kísérelte. Ezek a papok úgy vélték, hogy Róma

³⁸ A magyar liturgiában a Vatikán döntése következtében 2009 pünkösdjétől kezdve használják újra a „sokakért” szót a „mindenkiért” helyett. Az angol fordítás is az eredeti szöveghez tért vissza, az Egyesült Államokban 2011 adventjétől. Különös, hogy A svédországi katolikus papok végig töretlenül megtartották Jézus szavait a szentmise legfontosabb pillanataiban.

³⁹ Lásd ennek az állításnak az említését a 36. lábjegyzetnél is.

megtiltja nekik, hogy a régi misét mondják. Ez szintén hazugság, de láttam, hogy püspökök a pástorileveleikben és papok a szentbeszédekben miként terjesztették.

Bernard: Megtiltotta-e II. János Pál pápa a hagyományos latin misét?

Martin atya: Nem! Soha! II. János Pállal a következő történt: besétált egy teljesen protestantizált és elpogányosított Vatikánba. Megállapítja, hogy nem képes változtatni a Vatikánban levő embereken. Az egyházi szertartást nem tudja visszaváltoztatni. Ő csak egyetlen ember az egész Vatikán ellen, amely szabályok és törvényes eljárások alapján működik. Vannak emberek, akik az útjában állanak, és visszautasítanak a mise visszaállítását. Amikor a pápa latinul mond misét, azt mondja: „sokakért”. Amikor népnyelven mond misét, néha azt mondja: „mindenkiért”. Az ember csodálkozik, miként békíti ki ezt az ellentmondást. Biztos vagyok benne, hogy a „mindenkiért” szót hátsó gondolattal ejti ki, mert másként Jézus szavainak megváltoztatása miatt nincs mise. Krisztus szavainak megváltoztatása az első nagy probléma az újmisével.

A megszentelés szavain kívül a másik nagy probléma az újmisével: a papban meg kell legyen a szándék, hogy felajánlja a Kálvária áldozatát. Nos, nagyon finoman és diszkréten megkérdeztem fiatal és középkorú papokat. Gyakran fogalmuk sem volt arról, hogy fel kell ajánlják az áldozatot. Azt mondják: „felajánljuk az Eucharisziát”, vagy: „ünnepelejük az Eucharisziát”. Megkérdeztem őket, mit jelent az Eucharisztia ünneplése? Valamennyien különbözőképpen fogalmazták meg, de végül erre szorítkoztak: „Összegyűlünk. Krisztus azt mondta, hogy valahányszor ketten vagy hárman összegyűlnek az Ő nevében, Ő ott van. A közösség ott van, és a közösség hite lehozza Krisztust.” A kenyér és a bor átváltoztatásának a gondolata nincs sehol. Gyakran megkérdeztem tőlük: „Krisztus vére a bor?” A válaszuk: „Így is nevezheti, ha akarja”. Nem tekintik egy dogmatikus ténynek. Ha nem hiszel a kenyér és a bor átváltozásában, modernista vagy, és nem tartozol az Egyházhhoz. Így elpusztult az a hit, hogy a szentmise áldozat.

Bernard: Most vizsgáljunk meg egy másik kérdést. Azt hiszem, hogy beszélgetésünk csak annak a ténynek a fényében lesz érthető, hogy az emberek által megépített és jelenleg támogatott újmisének más az egyháztana (ekkléziológiája).

Martin atya: Igen, eltérő egyháztanuk van, és ezt nagyon lényeges felfogni.

Bernard: Mi az egyháztan? Talán meg kellene határoznunk ezt a szót.

Martin atya: Ha valaki azt mondja, ez az én egyháztanom, az én ekkléziológiám, akkor az Egyházzal kapcsolatos felfogásáról beszél. Az egyháztan arról szól, hogy mi az Egyház. Egyébként amikor ekkléziológiáról beszélünk, mindig a bíborosokból, püspökökből, papokból, apácákból és másokból álló külső vagy látható Egyházzal szólnak. A II. Vatikáni Zsinatig az Egyház hivatalos és uralkodó fogalma a hierarchia volt. A püspökök az apostolok pásztori utódai, akik hit és eskü által egyesülnek a pápával, Péter utódjával. A pápa nem csupán a testület elnöke volt; ő volt a legfelsőbb emberi tekintély. A felfogás szerint a papok rang, vezető szerep, buzgóság és hit alapján helyezkedtek el a hierarchiában. Ezért a mise volt a központ. A papok mutatták be a szentmisét, és a mise az Egyház egész testületére kihatott, mert az Krisztus Misztikus Testének az ünneplése volt. Az új egyháztan ettől különbözik. Az új egyháztan azt mondja: „Nem, az Egyház nem a hierarchia régi felfogását jelenti. Az Egyház Isten népe. Az övék (Isten népé) a hatalom, és ők azok, akik befolyásolják a megszentelést. Ők befolyásolják a misét, Urunk közénk való jövetelét. Minden ember az Egyház tagja, nem csak a katolikusok, hanem a lutheránusok és a

presbiteriánusok is, a mormonok, a mozlímok, a buddhisták és a hinduk is. Minden embert magába foglal, mert a megváltás minden emberért történt, és minden ember részesül benne.” Az új egyháztan ellentétben van azzal a hagyományos tanítással, mely szerint az Egyház egy maradékot képvisel. A megváltás nem terjed ki minden emberre. Krisztus azért használja a „sokakért kiontatik”, nem pedig a „mindenkiért” szavakat, mert nem részesülhet minden ember a megváltásban. Az új egyháztan új doktrínája azt az eszmét vallja, hogy mindenki megváltatik. Mindenkinek csak annyit kell tennie, hogy hű marad a lelkiismeretéhez. Ez akkor is érvényes, ha istenként egy bálnát imádsz. Egy jó presbiteriánus, egy jó mormon, egy jó zsidó vagy egy jó mozlím megváltása éppoly könnyen megesik, mint egy katolikusé. Itt egy fontos kérdés fogalmazódik meg. Miért kellene katolikusnak lenniük? Miért kellene áttérniük? Miért kellene missziók, miért kellene evangelizálni, vagy miért van szükség missziós rendekre? Nincs semmi értelmük. Hagyd meg őket protestantizmusukban, mormonizmusukban, iszlám hitükben vagy buddhizmusukban. Ezzel az egyháztannal az a probléma, hogy nem katolikus. Korábban ezt egyetlen pápa sem ismerte volna el. Az előbbi pápák azonnal elítélték volna! Az Egyház egy hierarchikus testület, amely apostolokból, püspökökből és Péterből, vagyis a pápából áll. Az eredeti ekkleziológia szerint az Egyház egy szigorú testület, amely az emberiség maradékát megmenti. A hierarchia tagjait a méltóság és a becsület, a világiakat (a laikusokat) a hűség, a buzgóság, és az Egyházhhoz való ragaszkodás jellemzi.

Igen meglepő, hogy amikor az amerikai püspökök kiadták utasításait, hogyan kell a Novus Ordo misén (az újmisén) áldoztatni, kikötötték, hogy ilyenkor a papoknak ezt kell mondaniuk: „Krisztus Teste”. Nem azt kell mondaniuk tehát, hogy „Ez Krisztus Teste”. Miért? Hiszen ha a szentáldozásban Krisztus testét vesszük magunkhoz, miért nem lehet azt mondani: „Ez Krisztus Teste”? Nem, a papoknak tilos ezt mondaniuk! A Krisztus Teste megnevezést nem akarják ebben az értelemben használni. Azt akarják, hogy az a kenyér az egész közösséget és Krisztust együtt képviselje. Ezért mondod azt, hogy „Krisztus Teste”. Nem mondod, hogy „Ez Krisztus Teste”, mivel az nem az Egyház. Az új egyháztanban csökkent az Eucharisztia jelentősége, és a közösségre tevődött át a hangsúly. A papnak nincs jelentősége. Miért van szükség a papra? A közösség megszentelhet. Ki lehet jelölni egy áldozárt vagy egy elnököt a szertartás vezetésére. Az elnököt szavazással lehet megválasztani. Ez egy olyan tisztség, aminek betöltőjét lehet váltogatni. Az új ekkleziológia szerint nincs szükség felszentelt kezű papra. „Mi haszna van a felszentelt kezeknek? Elég, ha megmosod a kezedet, öreg fiú! És miért ne lehetne nő az elnök? Egy üzem működésben tartásához egy nő éppolyan jó, mint egy férfi.” Ha egyszer megváltoztattad az egyháztant, semmi nehézséget nem okoz ezeket a változtatásokat bevezetni. Ha egyszer megváltoztattad a misét, semmivé teszed a papságot, a cölibátus eszméjét, a férfiakból álló papság gondolatát, Krisztusnak, az Örök Papnak a fogalmát. Amint megváltoztatod a misét, megváltoztattad az egész ekkleziológiát.

Bernard: Itt álljunk meg egy pillanatra, és vizsgáljuk meg az egyháztan egy másik problémáját. Neves liturgiakutatókkal beszélgettem, és egyikük azt mondta, hogy a mise ügyének központi kérdése ekkleziológiai. Azt állította, hogy azért kellett bevezetni az újmisét, mert az egyháztan és az Egyházzal, valamint a szakrálisról való nézeteink megváltoztak.

Martin atya: Ez a modernizmusnak általam hallott legudvariasabb és legtisztább kinyilvánítása. Az Egyház soha nem változtat meg egy dogmát. Ezt nem teheti. Nem változtathatod meg az Egyház dogmatikai tanait. Mert az mind örök igazság! Nem mondhatod például, hogy az Egyháznak az eredendő bűnről szóló tanítása megváltozott. Manapság mégis vannak teológusok, akik az eredendő bűn megváltoztatott felfogását

tanítják. A hagyományos tanítás szerint a szentmise ténylegesen a kálváriai áldozat. Ez az oltáron egy felszentelt pap kezei által történik meg újra, akinek a felszentelés az „in loco Christi”, vagyis Krisztus helyett való működés képességét adja. Ő abban a pillanatban egy „alter Christus”, egy másik Krisztus, aki a felszenteléskor a lelkére kapott pecsét révén tud Öhelyette ténykedni. A modernisták azt mondják: „Nos, mi mindezt megváltoztattuk. Most az embereknek, a népnek a papi volta érvényes.” Egyébként a népnek, a közösségnek a papi volta sokkal régibb, mint a Római Katolikus Egyház. Jelen volt a pogány vallásokban, de nincs katolikus jellege. A tridenti zsinat elítélte. Ez a felfogás eretnokség!

Ez a modern liturgiakutató, aki magával beszélt, és minden más ember, aki az új egyházban hisz, hitehagyó. A baj az, hogy az új egyházban (ekkléziológia) az Egyház természetének a megváltoztatását jelenti. De a hagyomány meghatározása szerint az Egyház természete megváltoztathatatlan. Nem lehet megváltoztatni! De ez az ember a saját előnyére, hasznára megváltoztatta, és a gondolatát a püspökök is átvették.

Vagyis ez a liturgiakutató hitehagyó. Lehet, hogy nincs tisztában ezzel, de ebben az esetben ennek nincs jelentősége. Tétélezzük fel, hogy van egy nagyon kulturált úriember. Ápolt, jó modorú, és hagyományosan helyes viselkedésű. De ha egyszer csak barbárrá lesz, nem is tud róla, másként visszaválna. Ehhez hasonló történik, amikor valaki hitehagyó lesz. Elveszti a hitét, és még csak nem is tudja, hogy elvesztette azt. Másként rohanna, mint az örült, hogy visszazereze. Vagyis elveszítheted a hitedet, és mintha átok alatt lennél, Isten nem engedi észrevenned, hogy elvesztetted azt. Azt hiszed, hogy oké vagy, és a másik pasas a hülye.

Ma sok püspök és sok pap hitehagyott. Nem katolikusok többé. Valahányszor egy új püspökkel vagy pappal találkozunk, megkérdezzük: „katolikus-e”? Mindig feltesszük ezt a kérdést, és tudjuk, mit értünk rajta. Értelmezésünkben katolikus az, aki tudja, hogy a szentmise a Kálvária áldozata, odaadással viszonyul a Szűzanyához, hú a pápához, imádkozik, és eleget tesz az Egyház törvényeinek. Manapság sok helyen nem találjuk a katolikus papságnak ezt a típusát.

Bernard: Tétélezzük fel, hogy én egy katolikus világi ember vagy egy katolikus pap vagyok. Miért kellene nekem aggódnom a mise kérdésében?

Martin atya: Ha maga világi ember, azért kell érdekelje a mise kérdése, mert teljesen függ attól, hogy a pap érvényesen fel lett-e szentelve, és hogy az érvényesen oldozza-e fel bűneitől a gyóntatószékben. Maga függ tőle, mert neki a szentmisén érvényesen kell átváltoztatnia a kenyeret és a bort. Másként hogyan vehetné magához Krisztus Testét és Vérért? Krisztus Teste és Vére nélkül nem részesülhet a megszentelő kegyelemben. A maga számára elapadna a kegyelem forrása. Ha ebbe a helyzetbe kerül, imádkoznia kell a rózsafüzért, és könyörögnie kell Istenhez segítségért. Találnia kell egy olyan papot, aki az átváltoztatást érvényesen végzi. Legalább néha kell találnia egy-egy érvényes szentmisét. Vannak, akik havonta egyszer hatvan-hetven mérföldet vezetnek, hogy érvényes misén vehessenek részt. Sokan vannak ebben a helyzetben napjainkban. Kétszáz mérföldet is autóznak, hogy gyermekeik érvényes bérmálásban részesüljenek, mert a bérmálás is azon szentségek közé tartozik, amely az útszélre hullott. A gyónás szintén egy mind nehezebben hozzáférhető szentség.

A pap számára a szentmise kérdése rendkívül fontos. Ha azt hiszi magáról, hogy egy üzem menedzsere, aki egy közösségi étkezésen elnököl, ahol a közösség a fontos, nem a pap, az azt jelenti, hogy nem azonosítja magát Krisztussal, a Főpappal. Akkor nyilvánvalóan nem hisz, hogy a szentmise a Kálvária áldozatának megismétlődése. Valójában talán semmit nem hisz. És ha nem hisz, akkor, barátom, nincs tovább. Hit nélkül ő egy hitehagyott. Érintenünk kell a hitehagyás kérdését, mert ma nagyon sok úgynevezett hitehagyás létezik. Lehet, hogy

az még nem külső, de az Egyházban mindenütt megtalálható. De végül is ez a rossz. Ha a papnak nincs helyes felfogása a miséről, és ha a laikusok nem vesznek részt érvényes misén, akkor hitehagyókká lesznek. Ez az, ami az Egyházban történik. A legszánalmasabb és legijesztőbb dolog számomra, amikor olyan plébániákat látok, ahol soha nem hallották, hogy a szentmise a Kálvária áldozata. Így a hívek nem hiszik, hogy a szentmise a Kálvária áldozata. A plébánia papjának a vezetésével és a püspök rendeletére a plébánia katekizmusa, vallásos könyvei és szentbeszédei mind a hittől való eltávolodást bizonyítják. A gyermekek soha nem hallottak a Kálvária áldozatáról. Nem ismerik saját katekizmusukat. Nem ismerik az Egyház alapvető doktrínáit. Már nem katolikusok többé, de nincsenek ezzel tisztában. Ez Krisztus Egyházának a pusztulása. Mi történik majd ezekkel az emberekkel? Mi fajként lettünk teremtve, Bernard, de az ítéletünk egyéni lesz. Mindig van egy pont, ahol a Szentlélek kegyelme megmondja nekünk, hogy valami téves. A Szentlélek azt sugallja, hogy vizsgáljuk meg a dolgot, és arra ösztönöz, hogy keressünk. Sajnos a legtöbb ember nem vizsgálódik, és nem keres. Nos, ez az ő vétkük. Krisztus előtt fognak felelni ezért a mulasztásukért. Valójában mindannyian felelni fogunk Krisztus előtt a vétkeinkért, a mulasztásainkért, mások megbántásáért, a szentségtöréseinkért és a közömbösségeinkért, amikben bűnösök vagyunk. Felelősök vagyunk az életünkért.

Ha megkérdezi tőlem, hogy az Egyház zűrzavarba süllyedésének mi az alapvető oka, a válaszom az, hogy a mise széttöltése és lerombolása. Ennek a rombolásnak a hatása sokkal megrendítőbb lesz az elkövetkező tíz évben. Nem vagyok hazárdjátékos, de szívesen kötnék magával egy második fogadást, hogy mintegy tíz éven belül a hitetlenek fogják birtokolni az Egyházat, a hívők kívül maradnak, és képtelenek lesznek bejutni. Ma sok hívő teljesen idegennek találja a plébániáját. A plébániáik többé nem katolikusak. Az emberek csapatosan hagyják el az Egyházat. Ilyen szörnyű ma az Egyház állapota.

Bernard: Sok jó katolikust ismerek, akik az újmisét látogatják évek óta, és amennyire csak tudták, megtartották a hitüket. Miért kellene nyugtalanítsa őket a mise kérdése?

Martin atya: Nos, Bernard ez egy nagyon elevenbe vágó kérdés, és megmondom, hogy miért. Sok ember nem tudja, de ez csak a második lépése annak a liturgikus reformnak, amelyet azok kezdeményeztek, akik átvették az irányítást a II. Vatikáni Zsinaton. Ők értelmezték a zsinat dokumentumait, és azokat abban az irányban torzították el, amerre menni akartak. Most közeledünk a liturgikus reform harmadik fokozatához. Ha azt gondolja, hogy a Novus Ordo (az újmise) és a hagyományos szentmise között már most különbség van, várjon, míg nem látja, mit jelent a liturgikus reform harmadik fokozata! A Novus Ordo és a hagyományos mise közötti távolság még nagyobb lesz. A katolikusoknak, akik úgy vélik, hogy az újmisével minden rendben van, felhívom a figyelmét valamire. A Novus Ordo állandó változásával soha nem fogják megérteni, hogy a szentmise, a Római Katolikus Egyház központi imádati aktusa mit akar mondani, tenni, jelenteni, hacsak nem ismerik a hagyományos misét. Vannak katolikusok, akik azt hiszik, hogy noha a Novus Ordo megsérti azt, amit a tridenti zsinat elfogadott, mégis minden rendben van vele. Az ilyen liturgiai reformot, amit az utóbbi években bevezettek, a tridenti zsinat tilos dolognak mondta, amely kiközösítést vont maga után. Annak ellenére, hogy Krisztus szavait megváltoztatták benne, az újmisét érvényesnek hiszik. A Novus Ordóval kapcsolatos problémák dacára úgy mondják, hogy az rendben van, mert a pápa, a helyi püspök, a plébánia, a pap, az ICEL⁴⁰ és a liturgisták többsége szerint is rendben van. Ezeknek a katolikusoknak az eszébe kellene vésni, hogy minél inkább eltávolodnak a hagyományos misétől, amely a legkorábbi pápák

⁴⁰ International Committee for English in the Liturgy = az Angol Nyelvű Liturgia Nemzetközi Bizottsága.

idejébe nyúlik vissza, és amely az Egyháznak a Krisztus általi megváltásra vonatkozó hagyományait testesíti meg, annál kevesebbet fognak tudni az Egyház központi áldozati aktusáról.

Eljőhet a nap, amikor az átváltoztatás szavait tovább módosítják. Nem fogják hagyni, hogy az áldozat eszméje a mise része legyen, és a hívők szerepe oly mértékben hangsúlyozódik, hogy a pap rendeltetése elhomályosodik. Még ha a nőket nem engedik is papként működni, ezek a változások a szentmise eredeti eszméjének további rombolását okozzák. Ha a dolgok ilyen messzire mennek, a katolikusoknak már fogalmuk sem lesz arról, mit jelent a mise! Nem fogják tudni, hogy ez a kálváriai áldozat megismétlése. Nem fogják tudni, hogy Jézus ilyenkor valóban jelen van. A modernisták az hiszik, hogy az Eucharisztia egy szimbólum. Ők nem hisznek az átlényegülésben. Ezt a hitet egy másik hitté változtatták, amelybe a szent kenyér és a szent bor illik bele. Ha ezeket a változtatásokat véghezviszik, a katolikusoknak reményük sem lehet arra, hogy valaha is megtudják, hogy miről szól a mise. A legtöbb liturgiakutató is keveset fog tudni a szentmiséről, annak történetéről, hagyományairól és jelentéséről. Egyáltalán nem fogják ismerni a misét!

Az egyedüli reményünk: nem hiszem, hogy a Szent Szűz hagyni fogja, hogy a mise meggyalázása tovább menjen a harmadik fokozatnál. Akkorra az Egyház már olyan meggyötört lesz és olyannyira romokban, hogy a legtöbb ember szükségesnek látja majd a helyreállítást. De addigra, Bernard, nagyon sok lélek elvész. Számptalan bálványimádó cselekedetet hajtanak még végre. Hiszen ha valaki egy darab kenyeret kap, és azt hiszi, hogy az Krisztus teste, és imádja, materiális bálványimádást követ el. Az, aki ezt tenni készíti, az formális bálványimádásban vétkes. Az a sátánt szolgálja. Gondolja meg, Bernard, hogy a szentmise gyűlöletének a tanúi vagyunk. A gyűlöletnek! Ha magasabb szintre megyünk, az néha még rosszabb. Hallja ezt, és borzadjon meg: Keith Symons püspök a floridai Pensacola-Tallahassee egyházmegyéből, azokat a papokat, akik hagyományos misét mutattak be, „mészárszéki papoknak” nevezte. A gondolat, hogy vér van az oltáron, annyira visszataszító számukra, hogy a hagyományos Egyházat mészárszéknek tekintik.

Bernard: Ez a gondolat nem illik bele a modern társadalomba.

Martin atya: Így van! Más szóval ez a püspök megveti Krisztus Vérének az eszméjét. Ezek nem hisznek abban, hogy Krisztus vére jelen van. Katolikusként el kell hinnünk, hogy a bor az Ő vérévé változott, mint ahogy hinnünk kell, hogy a kenyér az Ő Testévé változott. Hinnünk kell érzékeink bizonyosága ellenére is. Másként nem vagyunk katolikusak. Mára Krisztus jelenlétének eszméje a közösség összetartozásának szent szimbólumává csökkent. Nos, testvérem, valamit el kell mondanom magának. Ezen az úton senkivel nem akarok összetartozást. Én Krisztussal akarok összetartozni. Nekem nincs szükségem arra, hogy kenyérral kínáljanak meg, amely a magával vagy bárki mással való összetartozásomat fejezi ki. Ugyan kérem! Ha összetartozásra vágyunk, focihatunk egyet vagy rendezünk egy ökölvívó meccset. Feleségül vehetem a lányát, ha maga összetartozást akar. De egy ilyenfajta összetartozás a liturgiában? Ezt egyáltalán nem akarom! Azt akarom, hogy összetartozzak Krisztussal, a Megváltómmal, mert tudom, hogy így üdvözülök.

A romlás nagyon előrehaladt, és csak Miasszonyunk és Krisztus tud minket kigyógyítani most, hogy a Novus Ordo, az újmise kötelezővé lett. A mostani pápa egy különleges engedéllyel és az Ecclesia Dei Bizottsággal⁴¹, egy arra létrehozott szervezet segítségével, igyekezett enyhíteni a helyzeten, hogy a hagyományos szentmise széles körben hozzáférhető

⁴¹ „Ecclesia Dei” Pápai Bizottság: II. János Pál 1988. VII. 2-án alapította. Célja a püspökök, a római kúria szervei, s más illetékesek támogatása a Lefévbvre közösségének tagjaival tartandó kapcsolatban (Magyar Katolikus Lexikon).

legyen. De a pápa egy olyan nyilatkozatot tett, amelyet valójában nem lehet elfogadni. Kijelentette, hogy a latin misét azok számára kell hozzáférhetővé tenni, akik még a régi szertartáshoz kapcsolódnak. Ez a nyilatkozat arra utal, hogy ezek az emberek egy régi szokáshoz ragaszkodnak, amit nem lehet megváltoztatni, ezért jobb igényeiket kielégíteni. Zárójelben akár azt is mondhatták volna, hogy „amíg ezek az emberek ki nem hálnak”. Nos, a hagyományos mise nem fog kihalni, és az ahhoz való ragaszkodás nem olyan, akár valamely régi rossz szokás, mint mondjuk a dohányzás vagy a mértéktelen ivászat. A hagyományos miséhez való ragaszkodás az a szilárd hit és tudás, hogy az Egyház tanításai elszakíthatatlanul kapcsolódnak a szentmiséhez, amelyeket nem érvényteleníthet vagy semmisíthet meg semmiféle pápa. Örökké fog tartani!

Bernard: Most térjünk át egy kérdésre, amely összefügg a misével, a különleges pápai engedéllyel, és az Ecclesia Dei Bizottsággal. Szeretném, ha Lefebvre érsek apostoli küldetéséről beszélne. Érdekes, hogy azért beszéltünk a papságról és a szentmiséről, mert Lefebvre érsek apostoli küldetése a papság és a mise védelmének premisszáján alapult. Milyen nézetei vannak Lefebvre érsekről?

Martin atya: Nos, meg kell mondanom, hogy ahogy idősebb leszek, mind jobban áldom az Urat, hogy nekünk adta Lefebvre érseket. Mindegy, hogy milyen túlzásai vagy hibái lehetnek a X. Szent Pius Társaságnak, amelyet ő alapított, egy kétségtelen eredménye van: biztosították, hogy az Egyháznak legyen egy kicsi, de megbízható utánpótlása érvényesen felszentelt papokból, akik érvényes miséket mondanak, és érvényesen gyóntatnak. Ez számomra Isten kezéből való jótétemény. Ez nem lehet a sátán munkája. A sátán nem nehezítené meg a saját helyzetét. Tehát köszönetet mondok Istennek Marcel Lefebvre-ért. Azt hiszem, hogy Isten előrelátóan a Második Vatikáni Zsinat után támasztotta őt, hogy egy hirtelen, váratlan és rázós úton megakadályozza az Egyház központi imádási aktusának további romlását. Őszintén szólva azt hiszem, hogy ő Istentől jövő áldás.

Bernard: Szerintem Lefebvre érsek tevékenységének egy másik haszna az volt, hogy nyomást gyakorolván a hatóságokra, elérte, hogy jó papokat is szenteljenek föl az egyházmegyékben.

Martin atya: Ha ebbe belementek, az Marcel Lefebvre-nek volt köszönhető. Ő alternatívát nyújtott. De van egy másik tényező is. Mindaddig, amíg a papok érvényes miséket mondanak, és érvényesen gyóntatnak, az igazság végül feltétlenül érvényesül. Nem tudnám magának megmondani, hány pap ment át a kezeim között, mivel ehhez túl sokan voltak, akik az újmisést mondták hosszú ideig, és hirtelen arra a következtetésre jutottak, hogy jobb lenne visszatérni ahhoz, amit régebben mondtak, vagy pedig – néhány esetben – amit ők még sohase mondtak. Néhányan közülük fiatal papok voltak, és nem ismerték a hagyományos misét. És egyöntetűen és rögtön minden megváltozott bennük: az Egyházzal alkotott fogalmuk, véleményük a buzgóságról, a Jézushoz való hűség fogalma és személyes kapcsolatuk Vele. Az egyik pap azt mondta nekem: „Most tudom, hogy testileg és lelkileg minden reggel egyesülök Vele. Ezt soha nem hittem azelőtt.”

Marcel Lefebvre hatása óriási tehát. Van egy spanyol közmondás, amely szerint „Isten egyenesen ír görbe vonallal.” Nem hiszem, hogy bárki más úgy fel tudta volna lazítani az Egyházban a sátáni jelenlétet, mint Marcel Lefebvre tette. Ő ezt közvetlen szembenállással és kitartással cselekedte. Isten áldásával és híveinek növekvő számával. Papi szemináriumokat, iskolákat és rendházakat épít. Isten adta neki ehhez az áldását. Lefebvre gazdaságilag független és életképes, így nem tudják eltenni őt az útból. Nem tudták „csavarok közzé szorítani”, ahogy ebben az országban mondják. Hátra van, hogy lássuk, mi történik az

intézetével, amikor meghal. Vagy az, hogy Isten mit tesz veled. Meglehetősen bizonyos vagyok abban, hogy Isten megáldja azt, és különböző utakra tereli, de akkor és ott változás történhet az Egyházban.

Bernard: Térjünk át egy másik témára, amely nagyon nagy szerepet játszik az *E vér kulcsai* (The Keys of this blood) című új könyvében. Ez a pápaság témája. Az Egyháznak a pápaságról és a szentmiséről szóló tanításán kívül a liberálisok megpróbálják aláásni a pápaságról szóló egyházi tanítást.

Martin atya: Megpróbálják aláásni a Péter utódjának eszméjét, akinek minden tárgyban számít az utolsó szava, aki tévedhetetlenséggel van felruházva, vagy bizonyos szigorú feltételek között nem tévedhet.

Bernard: Nézzük át röviden az Egyház tanítását a pápai tévedhetetlenségről. Sok katolikust és protestánst megzavar ez a tanítás. Mikor alkalmazzák a tévedhetetlenség elvét?

Martin atya: A tévedhetetlenséget akkor alkalmazzák, amikor a pápa kimondja az alkalmazását. Abban az esetben ezt kell mondania: „1) Én, a pápa; 2) egy dogmáról vagy erkölcsi kérdéstről szöveg; 3) amely az egész Egyházra vonatkozik és 4) Péter utódjaként előírom.” Ez a négy feltétel meg kell legyen. Ha ezek a feltételek megvannak, el kell fogadnod, amit a pápa mond, ha katolikus akarsz lenni. Egy tévedhetetlen nyilatkozatnak senki nem szegülhet ellen. Ha a pápa a négy feltétel közül valamelyiket kihagyja, akkor nem tévedhetetlen. Ha egy magánmegjegyzést tesz egy országra, erre a tévedhetetlenség nem vonatkozik. Egy tévedhetetlen kijelentésnek valami egyetemesre kell vonatkoznia. Ha a pápa jól átgondolva mond ítéletet egy háborúról, vagy elítél egy püspököt vagy papot, akkor nem tévedhetetlen. A pápa Isten áldását bírja, de attól még tévedhet. És ha megjósolja a másnapi időjárást, nem muszáj rá hallgatni. De szigorú feltételek között a pápai tévedhetetlenség a pápa lelki tekintélyének fontos összetevője.

Bernard: Fel tudna hozni egy példát, amikor a tévedhetetlenségnek ez az ereje alkalmazást nyert?

Martin atya: XII. Pius 1950-ben kihirdette a Boldogságos Szűz Mária mennybemenetelének dogmáját. Arról nem szólt, hogy Mária meghalt-e, vagy élve vétetett fel a mennybe. Csak annyit mondott, hogy földi élete végén mind a teste, mind pedig a lelke fölvetetett a mennybe. Ez a tévedhetetlenség tiszta és egyszerű gyakorlása volt. XII. Pius kijelentette: „...A Mi Urunk, Jézus Krisztus, Szent Péter és Szent Pál apostolok tekintélyével és a mienkkel kijelentjük, kinyilvánítjuk, és döntő módon kihirdetjük, hogy Istentől kinyilatkoztatott hitigazság: a Szeplőtelen Istenanya, mindenkor Szűz Mária, földi élete befejezésével, testében és lelkében a mennyi dicsőségbe felvétetett.” (Pius XII., *Munificentissimus Deus* (44), 1950. november 1.). Ezzel az egész kérdés lezáródott. Ez egy dogma. Azóta egy rakás sarat dobáltak erre a meghatározásra. Ismerek püspököket, akik nem hisznek ebben a dogmában. Azt mondják, hogy XII. Pius nagyon odaadó volt Miasszonyunkkal szemben, és Máriát imádók és bálványozók vették őt körül, akik meggyőzték, hogy ezt a dogmát kihirdesse. Ez nagyon nem katolikus magyarázat.

Beszélünk a pápa rendkívüli csalahatatlanságáról. Neki van egy közönséges csalahatatlansága is, amely mindennapi dolgokra terjed ki. Ha a pápa fenntartja az Egyház hagyományos tanításait, a közönséges csalahatatlanságát gyakorolja. Ha a pápa azt mondja, hogy az önkielégítés (maszturbáció) vagy az in vitro megtermékenyítés rossz, akkor a közönséges csalahatatlanságát alkalmazza. Rendes körülmények között a pápa nem gyakorolja

a rendkívüli csálhatatlanságát. Egyszerűen elrendel valamit. Ha azt mondja: „Ne legyenek lányok az oltárnál”, vagy: „Ne használjatok mesterséges fogamzásgátlókat”, ez az ő csálhatatlan figyelmeztetése, hogy mit kellene tenned. Ha megszeged ezeket az utasításokat, akkor a csálhatatlanságát sérted meg. Rendes körülmények között a katolikusoknak követniük kell a pápa utasítását, hacsak az nem nagy mértékben téves. Tegyük fel, hogy a pápa azt mondja: „Az öbölháború nagyon jó háború, mert biztosítja, hogy folyjon a kőolaj.” Egyébként ezt egyetlen pápa sem mondaná. De az említett esetben azt mondhatod: „Álljunk meg egy percre!” A tévedhetetlenség egy nagyon meghatározott dolog, és nem gyakran kerül sor a használatára. Amikor XII. Pius pápa 1948-ban kiközösített minden olaszt, aki a Kommunisták Pártjára szavazott⁴², nyitva hagyta az ajtót, hogy ezt az intézkedést újraértelmezhesék. Azt mondta, hogy ez az ő akarata, véleménye és megítélése volt. Nem csálhatatlan megállapítást tett.

Bernard: Vessünk egy pillantást arra, hogy a liberálisok miként próbálják aláásni az Egyház pápaságáról szóló tanítását.

Martin atya: Ők nagyon intelligens módon próbálják azt aláásni. Nagyon intelligensen! A pápát nem támadják közvetlenül. Senki nem támadja a pápát. Ők is küldenek pénzt minden évben a péterfillérek gyűjtésekor. Elmennek Rómába az ad limine látogatásra. Minden püspök ötvenként meglátogatja a pápát, aki megáldja őt, és elmondja feljebbvalójának, hogyan állnak a dolgok a püspökségében. A találkozáskor a püspök megcsókolja a pápa gyűrűjét, és mély tisztelettel van iránta. Végül is a pápa egy nagyon tiszteletreméltó intézmény feje. De valahányszor a pápa hoz egy rendeletet, megszegik azt. Ha akarnak valamit tenni, megkérdezik a pápát, hogy tehetik-e. Ha a pápa megtiltja nekik, mégis folytatják, és mindenképpen megteszik. A harmadik év végén azt mondják: „Szentatya, itt ez a szokás, ezért mi így hagyjuk ezt.” És a Szentatya általában engedélyt ad rá, mert nem tud a dolgon változtatni. Ez az egyes számú változat.

A kettes számú: Nyomást gyakorolnak II. János Pál pápára, hogy biztosak legyenek, ő nem fog tévedhetetlen nyilatkozatot kibocsátani. A taktika, amit alkalmaznak, igen intelligens. Valamikor régen a pápát egy hordozható széken vitték körbe, aminek a neve Sedia Gestatoria. Az oldalainál két hatalmas, csodálatos ezüst domborművel díszített, strucc tollból készített legyező volt. Tudja-e, hogy a Sedia Gestatoria és a strucc toll legyezők hol vannak jelenleg? Tudja, hol? Egy múzeumban! Ma azok relikviák. Az emberek rámutatnak, és azt mondják: „Valamikor régen ilyeneket csináltunk. Ez egyike az Egyházban létezett régi szokásoknak, de mára már felhagytak vele. A pápai tekintéllyel ugyanazt akarják tenni, mint amit a Sedia Gestatoriával tettek. Hogy csinálsz egy dologból relikviumot? Úgy, hogy nem használod. Hogy beteszed a raktárba. Hagyod, hogy elavuljon. És megpróbálják biztosítani magukat, hogy a pápa soha nem tesz olyan nyilatkozatot, amire felfigyelnek, így az nem gyakorolja pápai hatalmát. Azt akarják, hogy a pápai tekintély is elavuljon. Idősebb katolikusok még emlékeznek azokra a napokra, amikor a pápa még ellentmondást nem tűrően beszélt. Nem teszi ezt többé. A liberális eszmék szerint a pápai tekintély alkalmazása egy régi szokás, amely összeegyeztethetetlen a modern világgal. Ezért nem is alkalmazzuk többé. A taktika az, hogy nyomást gyakorolnak a pápára, nehogy kiadjon egy olyan nyilatkozatot, aminek engedelmességre kell. És ha mégis kiad egy ilyen nyilatkozatot, nem

⁴² Az 1948. július 15-i rendeletében kimondta: „aki materialista tanításokat és a kommunizmus keresztényellenes tanításait terjeszti, kiközösítésben részesül”. Az olasz kommunista pártot viszont a rendelet nem nevezte néven. Az 1949 július 1-i rendeletében azután kiközösítéssel sújtotta a kommunista párt tagjait és az azokkal együttműködőket.

engedelmeskednek neki. Azt mondják: „Mi eddig így és így csináltuk, és immár egy helyi szokássá vált, és ezért továbbra is ezt fogjuk tenni.” És a pápa általában egyetért velük.

Bernard: Lehet-e hiteles a katolicizmus a pápaságról szóló hagyományos tanítás nélkül?

Martin atya: Nem, nem lehet. Elmondom magának, miért nem lehet hagyományos katolicizmus pápaság nélkül. Pápaság nélkül a látható Egyházban egy szikra élet sincs. Amint megszabadultál a pápaságtól, elpusztítottad Péter hivatalát. Csak Péternek mondta Krisztus: „Péter vagy, erre a sziklára építem egyházamat, s az alvilág kapui sem vesznek rajta erőt. Neked adom a mennyek országa kulcsait. Amit megkötsz a földön, a mennyben is meg lesz kötve, s amit feloldasz a földön, a mennyben is fel lesz oldva” (Mt 16,18-19). A Galileai-tó partján Péterrel lezajlott utolsó beszélgetésekor Jézus azt mondta neki: „Legeltesd bárányaimat. Legeltesd juhaimat.” Ezt Jézus háromszor mondta el. Ezt a megbízást adta neki. Az apostoli időkben mindig Péter hozta a végső döntéseket. Az apostolok néha nyomást gyakoroltak rá. Pál a nem zsidók megkeresztelésére sürgette őt. De a döntést erről Péter hozta meg. A helyi egyházak hasonlóképpen Pétertől, a római pápától kértek tanácsot. Végül is Péter volt az Egyház hagyományainak őrzője. Ő tudta, mit akar Krisztus. A korai Egyház vezetőinek megvoltak a maguk civakodásai és küzdelmei egymással, és bizonyos pontokban ellenkeztek a pápával. Aztán megkérdezték Pétert, mit gondoljanak a vitatott kérdésről. Péter megadta a választ. Egy híres mondás szerint: „Roma locuta est, causa finita est.” Ami azt jelenti: „Róma döntött, a vitának vége.” Ha most megszabadulunk ettől az elgondolástól, az Egyház egy egyesített szervezethez válik hasonlóvá, mint amilyen az Anglikán Közösség is. Ennek van egy feje is, a Canterbury érsek, ő azonban csak egy tiszteletbeli vezető. Nem gyakorol hatalmat. Csak az összetartás jelképe, mint Anglia királynője, aki uralkodik, de nem kormányoz. A Canterbury érsek nem bírja a csalhatatlanság adományát, mert ő nem pápa. Ő nem Péter. Péterre van szükség! Ahogy egy régi mondás tartja: „Ahol Péter van, ott van az Egyház.” Ez a probléma azokkal, akik állítják, hogy ők katolikusok, de semmi közük a pápához. Az ilyenek elhagyták az Egyházat. Többé nem tagjai az Egyháznak. Nem tartoznak Péterhez többé. Ha ebben az állapotban meghalnak, lelkükön ezzel a bűnnel jutnak a pokolba.

Ahogy II. János Pál közeledik a hetvenötödik életévéhez, a rá gyakorolt nyomás nagyon nagy lesz. A püspökök általában hetvenöt éves korukban vonulnak vissza. Róma püspöke lévén, II. János Pál is egy püspök. A rá gyakorolt nyomás arra igyekszik rávenni, hogy lemondjon. „Ő fáradt már. Ez egy új világ. Nagy munkát végzett, Szentatya, de most adja át a gyeplőt egy fiatalabb embernek.” Ez az ő nézetük. Remélik, hogy rábeszéljük II. János Pált a lemondásra, mert ha megnézzük, kik választanak a pápát a legközelebbi konklávéban, a legtöbbször egy liberálist választana, aki nem akarna pápa lenni, hanem megelégedne az igazgatósági tanács elnöki posztjával. Egyébként VI. Pál pápa igen közel volt ahhoz, hogy ebbe a tisztségbe essen. Olyan volt, mint egy igazgatósági elnök, hagyta, hogy a püspökök azt tegyék, amit akarnak, miközben ő semmit nem csinált, csak tördelte a kezét.

Egy félelmetes veszély leselkedik a katolikusokra. Ez a következő: Némely magánkinyilatkoztatás szerint, amelyeket az Egyház általában hitelesített, az egyik eljövendő szörnyűség az a helyzet lesz, amikor nem lesz pápánk. Emlékezzünk vissza, hogy az Egyház már volt valamikor ilyen helyzetben. Több esztendő is volt a történelemben, amikor nem volt pápa. A nagy egyházszakadás idején három ember is volt, aki magának igényelte a pápaságot, de sok katolikus számára nem volt világos, melyikük az igazi. Egy törvényes pápa volt, és két igénylő. Végül az Egyház zsinatot hívott össze, mindhármát menesztette, és 1417-ben egy negyedik embert, V. Mártont választotta meg. A zűrzavar ellenére ebben az időben az Egyház virágzott, és a vitával ellenkező oldalon szentek is voltak. Ha a sátán tervei között szerepel egy pápa nélküli időszak, és Isten megengedi, hogy ez megtörténjen, akkor mi ezt egyszerűen

át fogjuk vészelné. És mindig képesek leszünk elegendő fény találni ahhoz, hogy tudjuk, mit kell tennünk, és mit nem kell tennünk. Néha várnunk kell arra a fényre. Az nehéz lesz.

Bernard: Azt hiszem, hogy az a nehézség, ami velünk történt, bizonyos értelemben az, hogy nincs pápánk. Nincs olyan pápánk, aki kormányozni tud.

Martin atya: Igen, olyan nincs. Jelenleg nincs olyan pápánk, aki kormányoz. A mostani nem kormányoz.

Bernard: A Második Vatikáni Zsinat óta vajon nem részben maguk a pápák vonták magukra ezt a helyzetet?

Martin atya: De igen. Ezt tették. Ez így igaz, I. János Pált kivéve, aki mindössze harminchárom napig volt pápa. Neki nem adatott meg, hogy valami sokat tegyen. XXIII. János nyitotta meg a hasadást. A zsinat 1962. október 11-i megnyitó nyilatkozatának van egy híres szakasza: „Az Egyház mindig szembehelyezkedett ezekkel az eltévelyedésekkel. Gyakran a legnagyobb szigorúsággal elítélte azokat. Most azonban Krisztus jegyese⁴³ szívesebben használja a könyörületesség gyógyszerét, mint a szigorúságét.” Az eretnekség miatti szankciók, egyházi vezeklések és büntetések mind kirepültek az ablakon. Eretnekség miatt soha senkit nem ítélték el többé. Soha! Róma megakadályozhatja, hogy valaki hivatalosan katolikus teológiát tanítson, de Hans Küngöt, Richard McBrient és Charley Curran⁴⁴ nem szándékozik eretnekké nyilvánítani. Ilyet az Egyház többé nem tesz. Ezt a politikát XXIII. János kezdte és VI. Pál folytatta. VI. Pálnak laissez faire magatartása volt az Egyházban történt visszaélésekkel szemben. Emlékszem, amikor valaki 1965-ben odament VI. Pálhoz, és azt kérte, hogy láthassa a mise Annibale Bugnini által javasolt új formáját. VI. Pál azt válaszolta, hogy Franciaországban már tizenkilenc új misekánon van érvényben. „Ezek teljesen megőrültek”, mondta. Egyetlen dolgot kellett volna tennie: szigorú rendeletet hozni, melyben kijelenti, hogy ennek a túlkapásnak az elkövetői nem tartoznak az Egyházhoz. De nem tette. Hagyta, hogy ezek a visszaélések folytatódjanak. Hagyta, hogy az Egyházban az anarchia mind tovább terjedjen. Amikor II. János Pált pápává választották, látta, hogy az Egyház egy romhalmaz. A helyzet teljesen ellenőrizhetetlen volt. Még ha megtiltott volna is valamit, megtették volna. Ez az, ami ma is történik.

Noha megtiltotta, hogy az oltárnál lányok is szolgáljanak, továbbra is alkalmazták őket. Majd azt mondták: „Szentatya, ez immár szokássá vált.” Megtiltotta a kézbe áldoztatást, de továbbra is így szolgálták ki ezt a szentséget. „Szentatya, ez is szokássá lett” – mondták. Hadd folytassák akkor tovább. Gondolja-e, hogy nőket szenteltek pappá? Vagy megengedik a papoknak, hogy megházasodjanak? A pápa tudja, hogy ebben az országban vannak nős

⁴³ Vagyis a Katolikus Egyház.

⁴⁴ *Hans Küng* (1928–) svájci pap, teológus. Tanítása egyre inkább eltávolodott az Egyház tanaitól (például elvetette a pápai tévedhetetlenség dogmáját). II. János Pál pápa megvonta tőle a tanítás jogát 1980-ban. Ettől kezdve civil egyetemi tanárként tanít. Jelenleg Parkinson kórban szenved, és asszisztált öngyilkosságot fontolgat.

Richard McBrien (1936–2015) amerikai pap, teológus. A Notre Dame katolikus egyetemen tanított, termékeny író. Szembefordult az Egyház tanításával több kérdésben (pl. fogamzásgátlás, női papság), a dogmák megváltoztatását hirdette. A *Da Vinci Code* című film fizetett szakértője volt. Nyíltan bírálta a pápát is.

Charles Curran (1934–) amerikai pap, teológus. Szembeszállt a *Humanae Vitae* pápai dokumentummal és az Egyház több tanításával szexuális kérdésekben (pl. fogamzásgátlás, abortusz, válás, homoszexualitás, eutanázia). Az „amerikai Hans Küng”-ként emlegetik. 1986-ban vatikáni döntéssel elmozdították katedrójától az Amerikai Katolikus Egyetemen. Azóta a protestáns Southern Methodist Universityn tanít. A liberális média keresett és sokat idézett „katolikus” szakértője – érthetően.

papok, akik például a Seattle-i egyházmegyében szolgálnak, amelyik Hunthausen érsekhez tartozik.⁴⁵ A pápa semmit nem tett ezzel kapcsolatban.

Vajon ez így fog folytatódni? II. János Pálnak egyetlen indoka van arra, csak egyetlen egy, hogy fenntartja ezt a politikát. Az, hogy ki akar tartani, amíg a Szent Szűz eljön. Azt mondta, hogy ő nem képes az Egyházat megreformálni. Senki nem tudja! Az Egyházat nem lehet megreformálni, míg Miasszonyunk el nem jön, és meg nem tisztítja. Lehet a pápát bírálni ezért, de ez az ő magatartása. Ő nem a laissez faire álláspontján van, mert őt foglalkoztatja az Egyház helyzete. Ő törődik vele! Őt nagyon mélyen foglalkoztatja a helyzet, de úgy döntött, hogy némi egység fenntartásával tud tenni valamit, amíg a Szűzanya el nem jön, és ki nem tisztul az egész helyzet. Ez egy alternatíva. Közülünk sokan nem értenek vele egyet. Sokan közülünk csüggedtek. A visszaélések folytatódnak. A mise tovább romlik. Plébániák tűnnek el. Szaporodnak az eretnek és pogány püspökök. Elfogynak az apácák. A katekizmust nem tanítják többé. Az engedetlenséget fitogtatják, merészségnek és kreatívnak tekintik. II. János Pál pápa semmit nem tesz mindezzel kapcsolatban. Tudna, de nem fog tenni. Ő ezt az utat választotta, és ő a mi pápánk. Ez nem azt jelenti, hogy minden irányvonalát támogatni kell, de nem tagadhatjuk meg őt. Ha nincs pápánk, Bernard, árvák vagyunk. Kihez fordulnánk? Tehát be kell érünk II. János Pállal, aki melleleg nem rossz ember. De tény, hogy némely cselekedete nagyon lehangoló.

Bernard: Most tételezzük fel, hogy mi ketten nem értünk egyet azzal, amit II. János Pál pápa tesz. Sok katolikus úgy érzi, hogy sokkal erősebb álláspontot kellene elfoglalnia az Egyházban tapasztalható visszaélések megszüntetése érdekében. Lehetséges az, hogy egy katolikus egy bizonyos ügyben ne értsen egyet a pápával, vagy éppenséggel szidja őt, és mégis lojális katolikus maradjon?

Martin atya: Ó, igen. Először is azt nem teheti meg, hogy elutasítja a pápa hatalmát. Nem mondhatja, hogy „Nem vagy többé pápa, és nincs tekintélyed, mivel nem értsz egyet velem, és én vagyok az igaz hiten.” Sok ember mondta ezt a régi pápákra és erre a pápára is. Másodszor senki nem lehet tiszteletlen a pápával. Ha valaki nem ért egyet vele, és bírálja őt, nem kell őt néven nevezze. Nem zsigerelheti ki őt szavaival. Tiszteletet kell vele tanúsítani, mert pápa. Akárcsak Péter, ő is tévedhet. Péter egy szörnyű tévedést követett el, és Pál szemtől szembe ellenszegült vele, de még erőteljesebben is ellenszegülhetett volna. Tudja, mit mondott Péter Pálról? Hogy Pál keményfejű ember. De azért Pál mindig elismerte Péter elsőbbségét. Nagy kérdésekben elment Péterrel találkozni, és szüksége volt Péter jóváhagyására és áldására. De ez nem jelentette azt, hogy egyetértett volna Péter tévedéseivel. A történelem folyamán Péter és utódai a tévedhetetlenségük hatóterén kívül tévedéseket is követtek el.

Lehet tehát egyet nem érteni a pápával és megróni őt. Nem veszélytelen azonban a cselekvésnek ez az útja. Azt mondják, hogy a bizalmaskodás lenézést szül. Ha a beszédnek azt a stílusát vesszük fel, hogy „a pápa helytelenül cselekszik”, ez tovább fejlődhet az „ostobaságokat csinált” kijelentésbe. Ezen az úton folytatva végül azt is rá lehet mondani, hogy „ostoba”, vagy éppenséggel: „féleszű”. Ekkor már tiszteletlenek vagyunk. Fontos, hogy a dolgokat ne hagyjuk ilyen messzire menni, mert az Egyházban van egy régi szólás: „Aki megüti a pápát, meg fog halni.” Még ha meggondolt ítéleteiben a pápa tévedéseket követ is

⁴⁵ Raymond Hunthausen az Egyesült Államok Montana államának püspöke 1962 és 1975 között, majd Seattle érseke 1975 és 1991 között. A II. Vatikáni Zsinat legfiatalabb amerikai püspöke. Több területen összeütközésbe került az Egyház tanításával, és vatikáni vizitátor vizsgálta ki tevékenységét. Szembefordult az Egyházzal a homoszexualitásról szóló tanítás terén, általános feloldozást adott magán gyónás helyett, kiszolgáltatta a szentségeket elvált katolikusoknak, nyíltan szembefordult az Egyházzal a nők papsága kérdésében.

el, élesen bírálva és becsmélve nem támadhatod meg őt, mert ő Isten felkentje. Imádkozz érte, és ha ki kell igazítani, ezt az általad lehetséges legjobb módon tedd. Közülünk sokan próbálták meg őt helyesbíteni. Felkerestük őt különböző javaslatokkal. Ezek közül némelyeket elfogadott, másokat nem. De ez nem jelenti, hogy azt mondhatnád neki: „Nos, ha a Szentatya nem ért egyet velem, akkor kilépek az Egyházból.” Hát ilyet ne tégy! Ez a magatartás katolikus-ellenes. Vagyis megbírálnod a pápát, beszélhetsz és írhatasz a tévedéseiről. Nyíltan megállapíthatod, hogy szerinted tévesen ítél meg valamit. Megvitathatod ezt az embereivel. Vitatkozhatasz vele is, ha sikerül eljutnod hozzá. Ettől senki nem lesz kevésbé jó katolikus. Valójában azt jelenheti, hogy egy nagyon lojális katolikus vagy. Azt jelenti, hogy nagyon őszinte vagy, nem pedig egy törleszkedő. De van egy határ. Ezt a határt a nagyabecsülés és a tisztelet írja elő.

Aztán van még egy tényező. Megtörténhet, hogy a pápa azt mondja: „Egy jó és szent okból azt akarom, hogy mindenki így tegyen.” Ha nincs súlyos ok arra, hogy ne tegyünk, úgy kell cselekednünk, egyszerűen azért, mert a pápa így kívánja. Ez olyan, mintha a maga édesanyja azt mondaná: „Azt akarom, hogy az én asztalomnál a kést mindenki a tányérja bal oldalára helyezze, a villát pedig a jobb oldalára.” Lehet, hogy ez egy örült utasítás, vagy maga sem érti az indokát, de engedelmeskedni fog, mert anyja iránt nagyabecsülést és tiszteletet érez. Végül is az édesanyjáról van szó! Most hadd emlékeztessen mindezzel kapcsolatban egy tényre. A pápa és Isten között nincs senki más. Ő közvetlenül Krisztussal szemben áll. Magának és nekem mindig van egy fölöttesünk. Őelőtte az istenség végtelen mélysége van. Neki nincs fölöttese, akihez odamehet, aki irányt mutat és tanácsot ad neki. Az ő szava az utolsó szó. Valahányszor nem értünk egyet vele, ne feledkezzünk meg arról, hogy mindig Jézusra kell figyelniünk.

Bernard: Köszönöm, Martin atya, hogy vállalkozott ezekre az interjúkra.

Martin atya: Köszönöm a megtiszteltetést, Bernard, és hamarosan újra találkozunk.